Jennifer Greene

A pénz néha boldogít

A szép, szőke Carolina fogyatékos gyerekekkel foglalkozik. Egyik tanítványának az apja hálából tizenötmillió dollárt hagy rá a végrendeletében, ám ettől a lány élete a feje tetejére áll. Amikor idegösszeomlással kórházba kerül, egy titokzatos idegen, a jóképű Maguire a kezébe veszi Carolina sorsát…

ELŐHANG

Maguire lehuppant magánrepülőgépének fehér bőrkanapéjára. Nagyra értékelte, hogy egyedüli utas, mert így a New Yorkig tartó hosszú repülőút alatt nyugodtan dolgozhat, sőt, még alhat is néhány órát. Legalábbis eredetileg így tervezte.

Behunyta a szemét, és várta, hogy meghallja az ajtó záródását és a hajtóművek felbőgését. Ehelyett azonban egy fiatal férfi hangja csendült fel a kifutópálya felől.

– Mr. Cochran! – kiabálta az egyik futárszolgálat egyenruhás munkatársa lélekszakadva, majd kipirosodott arccal és fontoskodó ábrázattal berontott az utastérbe. – Ezt át kell adnom önnek, uram!

– Köszönöm!

Maguire nagyvonalú borravalót adott, majd útjára bocsátotta a férfit.

A kapitány a pilótafülkéből kilépve megkérdezte, hogy van-e valami gond. Maguire arra kérte, hogy várjon egy kicsit, mert még a gép levegőbe emelkedése előtt meg akarta tudni, mi lehet az a fontos dolog, amit a barna boríték tartalmaz.

A feladót ismerte, ám amint kivette a fényképeket, rögtön ráncolni kezdte a homlokát. Az első fotót látta már: egy fiatal nőt ábrázolt, aki egy fél tucat fogyatékosnak tűnő gyerekkel foglalkozik egy szőnyegen ülve. Világosszőke haja a homlokába hullott, szeme ragyogott, ám összességében rendkívül törékenynek látszott.

– „Ahelyzet rosszabbodott" – szólt a képhez csatolt jelentés első mondata.

Maguire tovább olvasta a levelet, melyből kiderült, hogy a nő hőn szeretett munkája veszélyben forog, és a lakását újra meg újra idegenek népesítik be. Bár megváltoztatta a telefonszámát, az sem segített. A második felvételen rendkívül kimerültnek tűnt: szeme alatt karikák sötétlettek. Ami nem csoda, mert még be is törtek hozzá. Ez könnyen az utolsó cseppet jelentheti a pohárban. „Tegnap este az öccse meglátogatta és kihívta hozzá a mentőket, de azt mindeddig nem tudtam kideríteni, mi volt a diagnózisuk" – állt a magánnyomozó jelentésében.

Maguire letette a mappát a mellette álló alacsony asztalkára. Tulajdonképpen semmi köze nem volt az egészhez, mivel nem ő volt a hibás abban, hogy idáig fajultak a dolgok. Sőt, még csak nem is ismerte ezt a nőt személyesen. De az ügynek köze volt az apjához, aki ugyan már nem élt, Maguire viszont úgy érezte, rendbe kell tennie az apja általa hátrahagyott zűrzavart.

– Uram! – A kapitány még mindig várta a további utasításokat.

– Kénytelen vagyok megváltoztatni a tervemet. Nem New Yorkba repülünk, hanem Indianába.

A következő néhány percben több telefonbeszélgetést is lebonyolított, és tájékoztatta munkatársait, hogy átszervezte a programját. Vannak ugyanis olyan gondok, melyeket csak egy milliárdos tud megoldani. De micsoda iróniája a sorsnak, hogy ez esetben az égvilágon semmi hasznát nem veheti a hatalmas vagyonának.

1. FEJEZET

Carolina Daniels kinyitotta a szemét, és úgy érezte, egy egészen más világba csöppent, egy számára idegen világba.

Az álláig felhúzott kék takaró biztosan nem az övé volt. A kemény és lapos párna, a kékre festett falak, valamint a modern berendezés sem hasonlított a saját hálószobájára. A szobában kínos rend uralkodott, sehol sem hevertek szanaszét könyvek és cipők, és az éjjeliszekrényen sem volt egyetlen szem csokoládés keksz sem, amit éjszaka is szívesen nassolt.

Nyilvánvalóan valami történt vele, és ő már nem ugyanaz az ember, aki volt, mert más magyarázatot nem talált a keksz hiányára. A gondolatot mindenesetre viccesnek találta, annak ellenére, hogy szörnyen fájt a feje. Vagy drogot adtak neki, vagy valamivel elkábították. Nyugtalanságra azonban nyilván nem volt semmi ok: a helyiségben csend és béke uralkodott. Carolina egy kényelmes ágyban feküdt szépen betakarva, nem utalt semmi arra, hogy veszély leselkedne rá. Csupán az agya nem működött úgy, ahogyan szerette volna, hiszen fogalma sem volt, hol van, és mit keres itt.

Ekkor vette észre a férfit, és a szíve rögtön hevesen kezdett verni. Lehet, hogy a képzelete űz tréfát vele? Vagy mindez csak egy rémálom? Gyorsan behunyta a szemét. De amikor ismét kinyitotta, az idegen még mindig ott volt, a füléhez tartott mobiltelefonnal fel-alá járkált a szobában. Elegáns, antracit színű öltönye minden bizonnyal valamelyik olasz divattervezőtől származott, hozzá fehér selyeminget és csíkos nyakkendőt viselt, amelyet már kibontott. Ilyen ruhában operába szoktak menni az emberek. Carolina nem sejthette, hogy a férfinak pontosan ez volt a szándéka korábban, de a terveit rövid idő alatt megváltoztatta.

Nem is a férfi elegáns öltönye váltotta ki a heves szívdobogást, sokkal inkább egyéniségének kisugárzása. Amikor a telefonálás közben Carolina felé fordult, a nő ösztönösen behunyta a szemét, nehogy kiderüljön, hogy felébredt.

Az ablakon át beszűrődő halvány fényben is jól látta a férfi vonásait. A harmincas évei elején járhatott, tehát nála legfeljebb öt évvel idősebb. Szőke haja kissé kócos volt, állát háromnapos borosta fedte. Legalább száznyolcvanöt centi magas lehetett, huszonöt centivel magasabb, mint ő. Széles válla és karcsú alakja volt, ahogyan az ember elképzel egy igazi férfit.

Nem keltette jámbor ember benyomását, inkább olyan fickónak tűnt, aki megszokta, hogy utasításokat ad a beosztottainak. Energiát és hatalmat sugárzott, egész megjelenése tekintélyt parancsoló volt. Kellemetlen ellenfél lehet, futott át a lány fején.

Caroline ismeretségi körében nem voltak hasonló emberek. Sem a munkatársai között, sem a családjában.

Óvatosan körülnézett. A tőle jobbra álló műszerek és monitorok arra engedtek következtetni, hogy kórházban fekszik, annak ellenére, hogy a kanapé és a lapos tévékészülék általában nem tartozott a kórházi szobák berendezéséhez. Ismét megpróbált visszaemlékezni, miért is van itt egyáltalán, és ki hozta be ide, de olyan érzése támadt, mintha egy zárt ajtó előtt állna, amelyet talán jobb, ha nem nyit ki.

Mint amikor kislány korában rettegett a sötétben, és igyekezett magát láthatatlanná tenni, karjával most is átfogta a térdét, és egészen az álláig felhúzta.

A férfi egyszer csak felé fordult, és észrevette, hogy Carolina őt figyeli. A zsebébe süllyesztette mobiltelefonját, s közben mozgatta a száját, mintha valakivel beszélne. Carolina azonban nem értette, mit mond.

Emlékezete lassan kezdett visszatérni, és eszébe jutott az a kritikus pillanat, amikor elveszítette a hallását. Hirtelen az elmúlt hetek történései is felszínre bukkantak. Örült, de egyszersmind meg is rettent, amikor tudomást szerzett az örökségről. Alig tudta elhinni, le-föl szaladgált a lakásában, és felhívta minden barátját és ismerősét, miután kétszer is megbizonyosodott róla, hogy a dolog igaz, és nem álmodik.

De mikor aztán megérkezett a hihetetlen összegről kiállított csekk, annak olyan következményei lettek, melyekre nem volt felkészülve.

Két vagy három nappal ezelőtt talált rá a hálószobában az öccse, akinek arckifejezése aggodalomról árulkodott. Carolina bezárkózott, gyapjútakaróba burkolózva ücsörgött az egyik sarokban, és mindkét tenyerét a fülére szorította. Itt senki sem találhatott rá, legalábbis ő azt hitte. Kihúzta a telefont a falból, a mobilját pedig vízbe dobta. Minderre semmi szükség nem lett volna, tekintve, hogy semmit sem hallott.

Testi és lelki kölcsönhatáson alapuló hallásvesztés, ahogyan azt az orvosi diagnózis megfogalmazta. A fülével és hallásával orvosi szempontból minden rendben volt. Azt a doktor természetesen nem mondta a szemébe, hogy hisztérikus, bár Carolina szívesen nevezett mindig mindent a nevén.

De mindez nem adott magyarázatot arra, hogyan került ebbe a kórházi szobába, és ki ez a jóképű idegen. Arra pedig végképp nem, hogy a férfi mit akar tőle.

Maguire még aznap délután gratulált magának, amiért két magánrepülőgépe közül a régebbit választotta. Ez ugyan nem volt olyan fényűzően berendezve, mint a másik, viszont volt benne egy széles kanapé, melyen Carolina kényelmesen fekhetett.

Miután elrepültek az USA éléskamrájának nevezett, északtól délig nyúló hatalmas síkságok felett, és maguk mögött hagyták a hidegfrontot, a távolban feltűntek a napfényben fürdő hegyek. Maguire általában élvezte a repülést, de most egészen más volt a helyzet. Alig bírt nyugodtan ülni, folyton a törékeny szőke nő felé pislogott, ami teljesen felesleges volt, hiszen Carolina mélyen aludt és semmit sem érzékelt a külvilágból. Ennek ellenére Maguire kénytelen volt folyton odapillantani.

Meglehetősen bonyolult volt kicsempészni a nőt a kórházból, ám végül sikerült. Pénzzel csaknem mindent meg lehet oldani, gondolta újra. Mindenesetre általában nem szokott ilyen hirtelen elhatározásból cselekedni. Az elmúlt két hónapban figyelemmel kísérte Carolina életét, és nem várta, hogy valaha is megismeri őt, vagy személyesen kell róla gondoskodnia. De akár akarta, akár nem, most már nem volt más választása.

– Mr. Cochran! – hallotta meg a pilóta hangját.

– Igen? Valami gond van?

– Lesz egy kis légörvény, jobb lenne, ha bekötné magát.

Maguire éppen elégszer repült már Henryvel, hogy tudja, a pilóta tulajdonképpen csak az utasok biztonságát tartja szem előtt. De valószínűleg az a kérdés is foglalkoztatta, milyen terveket forral már megint a munkaadója.

– Máris megyek! – mondta a férfi még egy pillantást vetve a fiatal nőre. Könnyű gyapjútakaróval betakarta Carolinát, aki meg sem moccant, mióta a kifutópályán a hordágyról a repülőgépbe emelték.

Mivel Maguire határozottan ellene volt, hogy nyugtatót adjanak a nőnek, a kórházban heves vitába keveredett az orvossal a gyógyszerekről, a kezelésről és arról, hogy neki nincs joga az ő beleegyezésük nélkül elvinni a beteget, főleg, hogy még csak nem is rokona a nőnek.

De ez a történet már a múlté. Maguire ellenőrizte, hogy a biztonsági öv rendesen be van-e kapcsolva, nehogy Carolina leessen a kanapéról, majd az álláig felhúzta a takarót. Eközben ujjával véletlenül megsimította a nő nyakát. Megdöbbenésére ettől a könnyed, ártatlan érintéstől erős vágy támadt fel benne, amire nem talált magyarázatot.

A nő teljesen szokványosán nézett ki: csinos arca volt és világosszőke, hullámos, vállig érő haja. Kimondottan karcsú volt, nagyon könnyű és – ahogy azt Maguire megállapította – nem voltak feltűnően gömbölyödő vonalai. Rikítóan kékre lakkozott körmei mindenesetre nem nagyon illettek az összképhez. A férfinak összességében az volt az érzése, hogy a nő rendkívül törékeny, és a legkisebb szellő is könnyen ledöntené a lábáról.

Maguire apja, Gerald Cochran nagylelkűnek akart mutatkozni, és tizenöt millió dollárt hagyott a nőre, akinek ez a módfelett nagyvonalú ajándék óriási terhet és komoly gondot jelentett. És ezt senki sem tudta megérteni, sem az orvosok, sem az ügyvédek, sem a keményen dolgozó középosztálybeli családja. Csak Maguire tudta igazán, hogy a pénz akár tönkre is tehet egy embert, és ez alig két hónap alatt majdnem be is következett.

– Mr. Cochran! – szólította Henry ismét.

Maguire a bőrfotelek közt és a fedélzeti konyha mellett elhaladva belépett a pilótafülkébe, majd leült a másodpilóta ülésébe.

Négy évvel ezelőtt alkalmazta Henryt, akinek alig harmincéves kora ellenére olyan arca volt, mint egy idős embernek, és olyan benyomást keltett, mintha soha nem is lett volna fiatal. De azon kevesek közé tartozott, akikben Maguire tökéletesen megbízott.

– Minden rendben? – kérdezte Maguire könnyednek tűnő hangon.

– Előre láthatólag helyi idő szerint nyolc órakor landolunk, az időjárási helyzet kedvező – felelte Henry, de az arca vészjósló volt.

– Mi van még? – Maguire érezte, hogy valami nyomja a férfi szívét.

– Ilyet eddig még sohasem csinált! – vetett rá egy oldalpillantást a pilóta.

– Tudom.

– Nem illendő, hogy véleményt nyilvánítsak, uram, de ez tényleg nagyon... – hallgatott el Henry.

– ...szokatlan – fejezte be Maguire a mondatot.

– Igen. Az a fiatal nő ott hátul... – csóválta meg a fejét a férfi. – Hogyan akarja megértetni magát vele, ha egyáltalán nem hall?

– Fogalmam sincs. Ki kell találnunk valamit.

– Nem jogellenes, hogy a beleegyezése nélkül hoztuk magunkkal?

– Apám közvetve felelős az állapotáért. Nem láttam más módot, hogy jóvátegyem ezt az egészet. Egyetlen barátja vagy ismerőse sem képes felmérni, milyen nehéz helyzetbe került. Úgy gondolja, jobb lett volna, ha magára hagyom?

– Ezt nem tudom megítélni, uram.

– Nem hagyhattam benne a pácban, hiszen én vagyok az egyetlen, aki helyrehozhatja a dolgot. Az örökség nem csupán az ő életét forgatta fel, hanem az enyémet is – sóhajtott fel. – Nyugodjon meg, Henry, ha engem letartóztatnak, gondoskodom róla, hogy maga kimaradjon ebből az ügyből.

– Ebben biztos vagyok, uram.

– Miután leszálltunk, először is aludja ki magát, aztán azt szeretném, ha holnap visszatérne South Bendbe. Adok magának egy listát mindarról, amit el kell intéznie. Létre kell hoznunk egy kommunikációs központot e-mail címmel, mobiltelefon számmal, hogy a nő barátai és hozzátartozói felvehessék vele a kapcsolatot. Az ügyvédekkel majd én személyesen beszélek. A lakását természetesen meg kell tartania, de néhány hétig nálam fog lakni.

– Néhány hétig? – ismételte meg Henry döbbenten.

– Remélem, nem lesz több két, legfeljebb három hétnél. Ezért is fontos, hogy holnap visszarepüljön, amint kipihente ezt a fárasztó napot. A lakásban tulajdonképpen nincs sok teendő. Talán a növényeket kell megöntözni és a hűtőszekrényből kidobni a romlandó élelmiszert. És kérem, állítson össze egy listát az ott talált gyógyszerekről és kozmetikumokról! Ellenőrizze és vegye lejjebb a fűtést is!

– Úgy lesz.

– A postát szétválogathatja, és a számlákat elküldheti nekem. Ide továbbíthatja a nő nevére szóló leveleket is, majd én átadom őket neki. De ezt majd még mind megkapja írásban.

– Ezek szerint az elkövetkező napokban nem lesz rám szüksége?

– Tulajdonképpen lenne, de amint a nő felébred, ideges lesz az elintézetlen ügyei miatt, melyekkel most nem tud foglalkozni. Ezért kell mindent elrendeznünk helyette, amit csak lehet.

– Uram?

– Hagyja már végre ezt az uramozást, Henry, megőrjít vele! Egyszerűen mondja ki, ami a szívét nyomja!

– Igen, uram. Mit fog tenni, ha a nő nem akar magánál maradni?

– Számítok erre, hiszen egyáltalán nem ismer engem. Úgyhogy igyekeznem kell elnyerni a bizalmát.

– Biztosan...

– Na, bökje már ki az aggodalmát, Henry! – sóhajtott Maguire.

– Ez a nő olyan fiatal és nagyon csinos.

– Csak nem gondolja, hogy kihasználnám egy nő gyengeségét?

– Nem, uram!

– Jól van. Bizonyos értelemben én tényleg elraboltam ezt a fiatal nőt, és felelős vagyok érte. Ez azt jelenti, hogy mellettem a haja szála sem fog meggörbülni. Még ha meg is kérne rá, vagy ez lenne az utolsó esélyem, hogy lefeküdjek valakivel. Ez egyszerűen tilos. Amíg az oltalmam alatt áll, olyan biztonságban van, mint sehol máshol a világon.

– Megértettem, uram.

– Vannak még további kérdései, vagy magára hagyhatom, hogy megpróbáljak aludni még egy órát?

– Feltétlenül ezt kell tennie. Mindent megbeszéltünk, uram.

Henry olykor némi humorérzékről tett tanúbizonyságot. Legtöbbször úgy gondoskodott Maguire-ról, mint egy régimódi nagynéni, és odafigyelt arra, hogy a férfi rendszeresen egyen, ne öltözzön túl melegen, ne fázzon meg, és eleget aludjon. Kifogástalan alkalmazott volt, bár időnként kissé fárasztó.

Maguire visszament az utastérbe, a csomagtartóról levett egy takarót, és lehuppant a kanapé melletti hatalmas fotelba. Aztán csak ült ott, és Carolinát nézte.

A nő bőre és haja selymesnek tűnt, vonásai lágynak. Könnyedén el tudta képzelni róla, ahogy az életét kockáztatja az ő öccsének, Tommynak a megmentéséért, aki tulajdonképpen idegen volt a számára. Biztosan egyetlen pillanatig sem habozott, hogy segítsen, ha valaki bajba került.

De az elmúlt két hónap megterhelése túl sok volt már neki. Ilyesmire nem készítette őt fel sem a szülői ház, sem az iskola. Maguire apja – és ez igencsak jellemző volt rá – hirtelen elhatározásból hatalmas vagyont hagyott rá. Arra nem is gondolt, mekkora terhet rakott ezzel a fiatal nő vállára.

Az egyetlen, aki ebben a helyzetben segíteni tud Carolinának, az ő, Maguire. Éppen ezért el kell tekintenie attól, milyen selymes a nő bőre, milyen szőke a haja, és milyen csábító az ajka. Ez itt egy varázslatos fiatal nő, aki egész életében csak adott. Ennél többet Maguire sem tudott róla, minden mást ki kell derítenie anélkül, hogy közelebb kerülne hozzá, vagy lelki sérülést okozna neki.

2. FEJEZET

Carolina álomittasan nyitotta ki a szemét, majd rögtön összeráncolta a homlokát. Akár azt is hihetnék rólam, hogy kicsapongó életet élek, suhant át az agyán, amikor rájött, hogy már megint egy idegen szobában ébredt.

Lassacskán kezdtek visszatérni az elmúlt két nap emlékei, köztük a vita a kórházban az idegen férfi és az orvos közt. Azt nem hallotta, miről beszéltek, de mindketten izgatottan járkáltak fel és alá, miközben dühösen rázták a fejüket.

Carolina nem tudta, mikor és hogyan hagyta el a kórházat. Legközelebb már egy fényűzően berendezett magánrepülőgép kényelmes kanapéján ébredt fel. Az elrablója időnként megjelent, megérintette az arcát és megsimogatta a haját. Sötét este volt már, mikor leszálltak. Evett is valamit: vadrizst, bazsalikomos csirkét, majd később omlettet. És volt még ott egy alacsony, gyér hajú fiatal férfi is.

Carolina mindezt csak homályosan érzékelte. Napok óta csak aludt és aludt, mégis kimerültnek érezte magát.

Miközben körülnézett, némileg megnyugodott. A csodálatos kilátás a hatalmas panorámaablakból megdobogtatta a szívét. Ilyen hófödte hegycsúcsok nincsenek South Bendben.

És ez még csak a hálószoba. El kellett ismernie, hogy a saját lakásában meglehetős összevisszaság uralkodott, ez a szoba pedig felülmúlt mindent, amit valaha is elképzelt álmai lakásáról.

A fehér márványból készült kandallóban lobogott a tűz, a padlót vastag, színes keleti szőnyeg borította. A meleg takaró, amellyel betakarták, ugyanolyan mustársárga volt, mint a falak és a bőrkanapé a hatalmas ablak előtt.

Carolina ekkor pillantotta meg a férfit, aki a kanapén ült és a hegyeket bámulta. Kezét összekulcsolta a tarkóján. Nézte a férfi sűrű, összekócolt szőke haját és markáns profilját. Az elegáns öltöny helyett most farmernadrágot és pólót viselt, melynek ujját felgyűrte, így jól láthatóvá váltak a karján a sötét szőrszálak. Az idegen minden tekintetben figyelemreméltó jelenség volt.

Carolina csodálkozott önmagán. Bár ez a jóképű férfi, aki hatalmat és erőt sugárzott, a beleegyezése nélkül hozta őt ide, és neki fogalma sem volt arról, mit akar tőle, mégsem érzett félelmet. Még akkor sem, amikor az idegen odafordult felé, mintha megérezte volna a tekintetét.

A férfi egyetlen könnyed mozdulattal felpattant, átsietett a szobán és felemelte a kezét, mintha így akarná a nővel megértetni, hogy semmi oka a nyugtalanságra. Aztán felkapott az asztalról egy kis netbookot, és odavitte neki.

A miniszámítógép kisebb volt egy notebooknál, és már be volt kapcsolva.

– A nevem Maguire – olvasta a nő. – Tudom, hogy nem hallja, amit mondok, ezért fogok így beszélgetni magával, rendben?

Ez az ember tréfál, hiszen semmi sincs rendben, gondolta a nő. Anélkül, hogy megvárta volna a válaszát, a férfi leült az ágy végéhez, tovább írt, majd ismét odanyújtotta neki a netbookot.

– Legjobb lesz, ha az elütéseimet figyelmen kívül hagyja – jelent meg a képernyőn. A férfi várakozásteljesen nézett rá.

Carolina pislantott. Alice Csodaországban sem lepődhetett volna meg jobban, mint ő ebben a pillanatban.

– Ki nem állhatom a rossz helyesírást – felelte a nő határozottan. Bár nem hallotta a saját hangját, úgy tűnt, a férfi pontosan megértette, amit mondott, mivel furcsa grimaszt vágott.

– Rendben, bár nagyon sajnálom, kénytelen lesz beletörődni. Talán megváltoztatja majd a véleményét, ha megérti, mit kínálok magának – írta neki a férfi.

A nő elolvasta a szöveget, majd elgondolkodva nézett rá.

– Csak nem gondolja, hogy meg tud vásárolni?

– Ezek szerint maga megvásárolható?

A nő nagyot sóhajtott.

– Ragaszkodom hozzá, hogy megtudjam végre, mi történik itt! – tett pontot a rövidke csetepaté végére.

Maguire arca elkomorodott, majd hosszasan írt, majd a nő felé fordította a gépet.

– Vissza fogja nyerni a hallását. Az egyik ok, amiért itt van, az, hogy nyugodt környezetre van szüksége, ahol meg tud gyógyulni – állt a képernyőn.

– Maga orvos? – nézett Carolina a férfi szemébe. – És egyáltalán honnan ismer engem?

A férfi ismét legépelte a választ:

– Ezzel majd később foglalkozunk. Egyelőre az a fontos, hogy maga itt biztonságban van, a családja és a szomszédjai mindenről értesültek. Az ügyvédjével is közöltem, hogy rajtam keresztül tudja magát elérni. Pillanatnyilag semmivel nem kell törődnie, és nem kell aggódnia sem a számlák, sem bármiféle határidők miatt. Minden el van intézve.

Micsoda vakmerő állítás, hiszen ez teljesen lehetetlen, gondolta a nő, és hallgatott. Értetlen arckifejezését látva Maguire tovább írt:

– Nem kell izgatnia magát! Nyilvánvalóan ismét eszébe fognak jutni a történtek. Akkor azt is megtudjuk, miért veszítette el a hallását és miért ájult el.

Carolina némán bámult a férfira, miközben a szeme előtt filmként peregtek le az elmúlt hetek eseményei. Hirtelen összeszorult a torka, legszívesebben összehúzta volna magát és behunyta volna a szemét. Nem akarta újból átérezni azt az őrült félelmet, mely fenyegette és búskomorrá tette.

– Nem – mondta Maguire, mintha a nő hallaná őt, majd megfogta a kezét. Aztán ismét felvette a gépet. – Ez egy megállapodás, Carolina – írta neki. – Akis asztalon van egy tálca reggelivel. A szemben lévő ajtó a fürdőszobába vezet. Ott megtalál mindent, amire kezdetben szüksége lehet. Mondja meg, mit szeretne még ezen kívül! Természetesen addig alhat, ameddig csak akar, vagy lejöhet, és körülnézhet a házban és a kertben. Van egy könyvtár is, ha olvasni akar, biztosan talál valamit, ami tetszik magának. – A nő lassan bólintott. Az útmutatás jobban ínyére volt, mint a személyére vonatkozó kérdések.

– Viszonzásul arra kell kérnem, hogy valamikor a nap folyamán állítson össze két listát – egészítette ki a férfi.

– Milyen listát? – kérdezte a nő bizalmatlanul.

– Írja le, milyen ételeket szeret, és mi az, amit egyáltalán nem eszik. Tudnom kell, allergiás-e valamilyen élelmiszerre. Ugye nem okoz gondot, hogy felsorolja ezeket? Azonkívül szükségem van még egy úgynevezett kívánságlistára is. Kérem, hogy gondolja végig és írja le, melyek azok az országok, tájak, melyeket mindig is szeretett volna látni és felfedezni. Továbbá sorolja fel mindazt, amit egész életében szívesen csinált volna, de amire sosem volt alkalma. Elevenítse fel a gyerekkori álmait is, még akkor is, ha azok túl merésznek tűnnének.

Miközben ezt olvasta, Carolina egyre jobban ráncolta a homlokát.

– De miért? – kérdezte aztán.

– Sajnálom, de ez a pötyögés kikészít, úgyhogy egyelőre fejezzük be! – felelte a férfi. – Megreggelizhet, lezuhanyozhat és lejöhet, amikor csak akar. Miután elkészítette a listákat, tovább beszélgetünk, rendben?

– Nem, nincs rendben! – tiltakozott a nő.

De Maguire csak mosolygott, majd megvonta a vállát, mielőtt kilépett a szobából és becsukta maga mögött az ajtót.

Carolina félrehajtotta a takarót és felkelt. Az első pillanatban rátörő szédülés gyorsan elmúlt. A gyógyszerek hatása, gondolta, vagy egyszerűen csak gyenge volt a sok fekvéstől.

Egy ezüsttálcán kristálykancsóban gyümölcslé, csillogó termoszban kávé, két csiszolt tálkában gyümölcsök és egy letakart, nemes porcelánedényben omlett volt az asztalkán. Carolina elgondolkodva nézte a bőséges reggelit.

Az elmúlt két hónapban rendkívül érzékennyé vált minden iránt, amiben pénzről volt szó. Normál körülmények között az emberrablók általában pénzt akarnak, de Maguire-ról ezt kezdettől fogva nem feltételezte. Ellenkezőleg, úgy látszott, hogy a férfi rendkívül gazdag. De akkor miért rabolta el? A dolog kezdett egyre rejtélyesebbé válni.

Carolina kiment a fürdőszobába, és ott is elámult a fényűző berendezésen. A krémszínű márvány fürdőkád akkora volt, mint egy medence, fölötte a lapos képernyős televízión akár a legújabb filmeket is meg lehetett nézni. A falba beépített tükrös szekrényben szappant, fürdőolajat, testápolót, sampont és rengeteg kozmetikumot talált.

Forró vizet engedett a kádba, majd beleereszkedett. A kézi zuhannyal először megmosta a haját, majd átmasszírozta fájó izmait. Közben arra gondolt, hogy nem szabad túlságosan biztonságban éreznie magát, hiszen mégiscsak emberrablás áldozata. De erre most képtelen volt. Nagyon jól érezte magát, és teljes biztonságban.

Az ő hétköznapi élete százszor rémisztőbb volt, mint ez az idegen. Még alvás közben sem oldódott benne a feszültség és a félelem.

Ám a béke és a biztonság mostani értékes pillanatai is gyorsan elillantak. Carolina tudatában lassacskán kezdett világossá válni minden egyes apró részlet, így a sampon illata is. Ismerte, hiszen ezt használta otthon is, éppúgy, mint a finom mandulaszappant, amelyet itt talált.

Hirtelen különös, rossz érzés lett úrrá rajta. Nem lehet véletlen, hogy azokat a kozmetikumokat találta itt, melyeket használni szokott. Valaki tehát sok energiát fektetett abba, hogy kikutassa a szokásait, márpedig ez a valaki csakis Maguire lehetett. De miért tette mindezt?

Ekkor látta meg az akasztón lógó, hosszú, vörös-fekete színű selyemköntöst, amely a legkevésbé sem hasonlított saját rózsaszínű, meglehetősen régi és agyonmosott fürdőköpenyéhez.

Miután megszárította a haját és megmosta a fogát, belebújt a köntösbe, majd visszament a hálószobába. Aztán óvatosan kinyitotta az ajtót és körülnézett. Sehol senki. A folyosó szemközti oldalán még két ajtó volt, azok valószínűleg további hálószobákba vezettek.

Carolina lement a lépcsőn, és egy hatalmas helyiségben találta magát, amelynek a közepén kerek kandalló állt. Mindenfelé kanapék, kényelmes fotelok és tölgyfa kisasztalok álltak, a padlóig érő ablakból szabad kilátás nyílt a környező hegyekre. Mintha a ház az égből pottyant volna közvetlenül a sziklás hegycsúcsok közé.

Carolina összekulcsolta a karját a mellkasán. Minden olyan nagyvonalú volt, hogy szinte már groteszknek hatott. Élete az elmúlt hónapokban olyan irányba fordult, hogy azt már alig tudta elviselni, ezért örült, hogy egy időre maga mögött hagyhatja. Ám ez egyáltalán nem javított azon a helyzeten, amelyben most volt. Kipihente magát, megfürdött, kapott egy bőséges reggelit, most viszont őszinte feleletekre volt szüksége, hogy végre megtudja, miért van itt.

Maguire-t sehol sem látta. Aztán rájött, hogy a ház másik szárnyában további szobák vannak. A férfi megemlítette a könyvtárat, ahonnan elhozhat néhány könyvet, de ezt későbbre halasztotta. Érdeklődése pillanatnyilag arra a hatalmas, nyitott helyiségre irányult, ahol éppen tartózkodott. Meztelen lába szinte besüppedt a vastag, puha, világoszöld szőnyegbe, a reggeli napfény beáradt az ablakokon. Egy mókus szaladt el az ajtó előtt, a kertben egy fürjcsapat élelem után kutatott. Carolina elmosolyodott.

Egyszer csak észrevett két bekeretezett fényképet a lámpaasztalon, közülük az egyik különösen felkeltette az érdeklődését. Kezébe vette a fotót. Egy pizsamás kisfiú játszott boldogan nevetve ennek a háznak a kertjében. Valaki, akit nem lehetett látni a képen, valószínűleg próbálta őt megfogni.

Carolina ismerte a gyermeket: Tommy volt, egyike a kis védenceinek, aki részt vett az előző évi nyári programban. Szemét könnyek lepték el, hangosan felsóhajtott. Hirtelen rádöbbent, hogy most először hallott meg valamit.

Mintha valami hatodik érzék súgta volna meg Maguire-nak, hogy Carolina a közelében van. Befejezte a telefonálást, majd kinyitotta a dolgozószoba ajtaját. Rögtön meg is látta a nőt. A hosszú köntösben, amely túlságosan is bő volt neki, mezítláb állt a nappaliban, kezében tartva Tommy fényképét. Selymes haja a homlokába hullott, szemében könnyek csillogtak, és rettenetesen törékenynek látszott.

– Jó reggelt! – mondta a férfi riadtan, mielőtt eszébe jutott volna, hogy a nő egyáltalán nem hallja. Aztán felkapta a másik képet is, és odanyújtotta felé. Azon is Tommy volt látható, Maguire vállán ülve. Bár a férfi jóval idősebb volt a féltestvérénél, és az anyjuk is más volt, bizonyos hasonlatosság látható volt köztük. A két testvér nagyon szerette egymást, testi-lelki jó barátok voltak.

– Van valami köze Tommynak ahhoz, hogy maga ilyen sokat tud rólam? – kérdezte a nő. – Azért, mert maga a hozzátartozója?

A férfi bólintott, és várta a további kérdéseket. Mindenesetre kezdetnek ez is valami, és a nő szemmel láthatólag kissé nyugodtabb lett. Maguire úgy döntött, a netbook helyett megpróbálkozik a jelbeszéddel. Talán Carolinának volna kedve kimenni kicsit a friss levegőre. Elővette tehát az egyik melegítőjét, egy pár zárt cipőt, gyapjúzoknit és egy meleg dzsekit. A nő felé nyújtotta őket, aki egy pillanatig habozott, majd vágyakozva kinézett az ablakon. Kiment a fürdőszobába, majd néhány perc múlva vissza is jött. A túlságosan nagy ruhákban úgy nézett ki, mint egy hajléktalan fiatal lány, aki kész belemenni egy izgalmas kalandba. Az orvos azt javasolta Maguirenak, hogy figyeljen oda a nőre: hagyja sokat pihenni és ne engedje, hogy megerőltesse magát. De egy kis séta a napon biztosan jót tenne neki.

Miután elhagyták a házat, Maguire hallotta, hogy Carolina nevet. A nő a fürjeket figyelte, melyek évek óta itt keresték a táplálékot.

A szél kipirosította Carolina arcát, összekócolta haját. Maguire megfogta a kezét, mielőtt a fenyőfák között egy nagy sziklán átmásztak volna. A nő csak futó pillantást vetett rá, de a kezét nem húzta el.

Kicsit távolabb egy szikla pereméhez értek, ahonnan csodás kilátás nyílt a hegyekre és a napfényes völgyben legelésző szarvasokra.

Carolina ekkor döbbent rá, hogy a férfi még mindig a kezét fogja. Ráadásul olyan közel álltak egymáshoz, hogy csípőjük majdnem egymáshoz ért. A nő szíve hevesebben kezdett verni, a szeme felcsillant, ahogy a férfira nézett, amitől Maguire úgy érezte, ez maga a földi paradicsom.

Maguire azt kívánta, bárcsak megbízna benne, de Carolina pillantása valami egészen másról, valami különösen nyugtalanító dologról árulkodott. Gyorsan el is engedte a kezét.

– Jól van, ennyi elég lesz mára. Bár a friss levegő jót tesz magának, úgy gondolom, egyelőre nem szabad túlzásba vinnünk.

Már megint elfelejtette, hogy a nő nem hall. Ennek ellenére úgy tűnt, Carolina kitalálhatta a férfi szándékait, mert azonnal megfordult, és elindult visszafelé. Az utolsó métereken már egyre sápadtabb lett, nyilvánvalóan elfáradt. Maguire legszívesebben átfogta volna a derekát, hogy támogassa, de még időben visszafogta magát. A bejárati ajtóhoz érve ajkával a következő szavakat formálta:

– Le kellene feküdnie!

– Nem! – rázta meg a fejét a nő. – Ez a helyzet egyszerűen képtelenség. Meg kell tudnom végre, mi történik, főleg miután megláttam Tommy fényképét.

Maguire hajlandó lett volna beszélgetni vele, de előbb a saját gondolatait akarta rendezni. Így hát inkább tovább játszotta a védelmezőt, bekísérte a nőt a házba, levette róla a cipőt, leültette a kanapéra, majd a kezébe adott egy jegyzettömböt, hogy állítsa össze a listát, amire korábban kérte. Aztán kiment a konyhába, hogy készítsen neki egy csésze kakaót. Ezt nyugodtan el is hagyhatta volna, ugyanis mire a forró csokoládéval és némi pillecukorral visszatért, Carolina már mélyen aludt.

Maguire meglehetősen bonyolult eset, állapította meg magában Carolina. Nem volt könnyű megérteni vagy kiismerni őt. De az már kiderült számára, hogy a férfi abszolút tekintélyelvű, ő szabja meg a határokat, és elvárja, hogy minden és mindenki az ő elképzelései szerint működjön.

Carolina általában nem kedvelte az ilyen férfiakat, és korábban legszívesebben kitért az útjukból.

Nem csodálkozott, amikor a könyvtárban, amely egyben a férfi dolgozószobája is volt, számos olyan művet talált, mely a vele született agykárosodással foglalkozott. Tommynak ugyanis ez volt a baja. A könyvtárszobát is fényűzően rendezték be, egy félkör alakú íróasztallal, egy bőrkanapéval és két karosszékkel. Három falat nemes fából készült polc borított. A kényelmes, régimódi szófa, melybe végül egy könyvvel a kezében belesüppedt, szintén lenyűgözte Carolinát.

A nap hihetetlen gyorsasággal múlt el. Maguire farmernadrágokat, pólókat és zoknikat vitt a szobájába, melyekből aztán Carolina válogatott magának. A legtöbb ruhadarab túl nagy, de azért hordható volt. Ezek után aludt néhány órát. Különös módon két-három óránként még mindig szükségét érezte, hogy pihenjen, és fogalma sem volt arról, hogy ez mit jelenthet.

Délután Carolina a kanapén ült, kezében egy könyvvel, mely a vele született agykárosodással foglalkozott, míg Maguire a szófán helyezkedett kényelembe, lábát feltéve egy asztalkára, s közben a nő által összeállított listát tanulmányozta. Eleinte némán olvasta, majd felkapott egy golyóstollat meg egy jegyzettömböt, és feljegyzéseket készített.

– Hát igen: homár, rák, kagyló. Az ételeket illetően van bennünk némi közös – dünnyögte halkan maga elé, mert még mindig úgy gondolta, hogy a nő nem hallja meg. – Alaszkai lazac, frissen betakarított termelői kukorica, most szedett málna – olvasta. – Jóságos ég, te sohasem kaptál még semmi rendes ennivalót, kislány?

Megint feljegyzett valamit, majd folytatta.

– Eredeti görög recept szerint készített töltött szőlőlevél. Lassan kezdem megérteni, miről van itt szó. De ha ilyen könnyű a kedvedben járni, abban nincs semmi öröm, semmi kihívás. Rendben, nem hallasz engem, mégis, számomra rendkívül érdekes ez az egyoldalú beszélgetés egy olyan nővel, aki nem tud nekem ellentmondani. Nagyon sok férfi álmodik ilyesmiről, na és természetesen a jó szexről.

Carolina azonban a férfi minden egyes szavát értette. Mióta reggel meglátta Tommy fényképét, hol jobban, hol kevésbé jól hallott, de időnként még egyáltalán nem. Csak az ebéd után tért vissza teljesen a hallása, így a férfi önmagával folytatott beszélgetését már teljes egészében hallotta.

Előbb-utóbb úgyis el fogja árulni neki. Mielőtt megismerte volna a férfit, megvetette a hazugságot. De mivel ebben a különös kapcsolatban egyértelműen ő volt hátrányos helyzetben, elfogadhatónak tartotta, hogy amilyen sokat csak lehet, megtudjon a férfiról, mindegy, milyen módon. Ráadásul ennek az apró megtévesztésnek még egy előnye volt: a férfi mély hangja, amely rettentő erotikus volt, serkentőleg hatott rá; kék szemével, izmos alakjával, rugalmas mozgásával és előnyös külsejével hihetetlenül vonzó volt. Hangjából ígéret áradt, ami minden nőt elvarázsolt.

Carolina tisztában volt vele, micsoda ostobaság ilyen gondolatokkal játszadozni. Emlékezete kezdett visszatérni, és mindaz, ami újból eszébe jutott, azt a vágyat ébresztette benne, hogy elrejtőzzön. Olyan izgatott volt, hogy sem enni, sem aludni nem tudott. Sehol sem talált nyugalmat.

Talán tényleg ostobaság volt Maguire hangjáról ábrándozni, de ez legalább elterelte a figyelmét a való életről, melyben neki csak megoldhatatlan gondok és a félelem jutottak osztályrészül.

– Jól van, akkor most nézzük a kívánságlistát! Szeretnél egy fatörzsre épített házban éjszakázni. Mi tagadás, ez érdekesen hangzik! És szeretnél tizenöt pár olasz cipőt. Ez egyáltalán nem lep meg. A nők imádnak vásárolni. Tehát egy igazi kastélyban akarsz aludni, és egy wellness-szállóban eltölteni egy hétvégét. De látom, a java csak most jön. Szeretnél egy minden extrával felszerelt angol oldtimert vezetni. Micsoda nagyszerű... – a férfi hirtelen elhallgatott, felemelte a fejét, és a nő szemébe nézett. – Csak nem hallotta meg mindazt, amit mondtam, Carolina?

Rajtakapták, tehát nincs más választása, be kell vallania.

– Igen, időnként hallok, időnként nem, de hogy ez miért van, az rejtély számomra.

– Az orvos is éppen ezt mondta. A sok gond és az izgalom vezetett ide, de amint rendeződik a helyzet, szerinte visszatér a hallása.

– De egyelőre semmi sem változott – jelentette ki a nő határozottan, és hirtelen valami pánikféle tört rá. – A gondok még nem oldódtak meg. Azonnal haza akarok menni és... – Elhallgatott, és megpróbált felállni.

– Egy pillanat! – állította meg Maguire nyugodtan. – Szeretnék egy javaslatot tenni magának.

– Nem hinném, hogy belemennék, Maguire. Lehet, hogy őrültségnek hangzik, de tulajdonképpen semmi kifogásom nincs az elrablásom ellen. Most viszont már ismét minden világos és egyértelmű számomra. Nincs időm mindenféle játékokra, hanem feltétlenül...

– Ne izgassa fel magát, Carolina! – szakította félbe a férfi. – Megígérem, hogy a tervezett megállapodásunk az előnyére fog válni. Biztosan akarja tudni, hogyan jutottam odáig, hogy se szó, se beszéd, kiszöktessem a kórházból és elhozzam magamhoz, ugye? Mindent pontosan el fogok magyarázni, csak alkalmat kell adnia rá.

A nő elbizonytalanodott. Természetesen szerette volna végre megtudni, miért került ebbe a különös helyzetbe, és a férfinak most azonnal kell magyarázatot adnia, nem pedig csak később, amikor neki alkalmas.

Attól kétségtelenül tartott, hogy ez pusztán vágyálom marad, mert a férfi nyilvánvalóan mindig véghezviszi az akaratát, senkitől és semmitől nem hagyja magát zavartani. Maguire felállt, hozott egy férfi anorákot, egy pár kesztyűt, egy sapkát, majd mindezt átnyújtotta a nőnek azzal, hogy öltözzön fel és menjen ki vele. Carolina teljesítette a kérését, és miután a délelőtti cipőt is felhúzta, kimentek a teraszra. Teljes szélcsend volt, a lemenő nap vöröses narancsszínű fénnyel világította meg a hófödte csúcsokat. A férfi vastag gyapjútakarókba burkolta a nőt, majd leültette egy kerti székbe. Mielőtt tüzet gyújtott volna egy rézedényben, egy pillanatra eltűnt a házban, majd egy üveg borral és két pohárral tért vissza. Az egyiket megtöltötte, és Carolina felé nyújtotta.

A lány néhány perc múlva már érezte az edényben égő fenyőfa illatát és melegét. Maguire egy régi, kissé kopott bőrdzsekit viselt, leült mellé egy karosszékbe, és fahasábokat rakott a tűzre.

Aztán mesélni kezdett.

– Az apámat Geraldnak hívták, és három fia volt. Az ő apja egy találmánnyal lett milliárdos, és az egész vagyonát az apám örökölte, amivel szinte minden kívánságát teljesíteni tudta. Ízlik a bor? – kérdezte közben.

– Nagyon – felelte a nő kissé türelmetlenül. A nemes, száraz bor csodálatosan bársonyos ízű volt. – De meséljen tovább, ne akarja elterelni a figyelmemet!

– Nem is állt szándékomban. Az idősebb féltestvérem, Jay sohasem dolgozott, és úgy gondolom, ezután sem fog. Tizenhat évesen kezdett el drogozni, és azóta is folyton váltogatott barátnőkkel szórakozik, gyors autókat tör ronccsá, és sötét ügyekbe keveredik. Ez szörnyen hangzik, ennek ellenére mindenki imádja őt, annyira kedves fickó.

A nő poharára pillantva megállapította, hogy Carolina alig ivott, ezért csupán saját magának töltött, mielőtt folytatta volna.

– Apám elvált, újból megnősült, és akkor születtem meg én. Sohasem jöttünk ki jól egymással. Főiskolás koromban volt egy heves vitánk, mert apám elintézte, hogy ejtsenek egy Jay elleni vádat. A bátyám részegen vezetett, és elütött egy idős embert. Egy hajléktalant, akit senki sem ismert, és akinek nem voltak rokonai, akik keresték volna. Apám képtelen volt megérteni, miért izgatom magam miatta. Ezek után már csak a legszükségesebbekről beszéltünk egymással.

A férfi elhallgatott, és Carolina hosszú hónapok óta most először megfeledkezett a saját bajáról, és figyelmesen hallgatta a történetet.

– Apámnak a negyedik feleségétől született még egy fia. Amikor a nő a nyolcadik hónapban járt, apám magával vitte őt egy sárkányrepülésre. Lezuhantak. Apám megúszta, a feleségénél azonban beindult a szülés, amibe belehalt. A féltestvérem, Tommy, koraszülöttként, sérülten jött a világra. Mint minden egyéb ügyét, apám ezt is pénzzel oldotta meg: a gyereket otthon jól képzett személyzet látta el, rengeteg játék vette körül, és a legjobb szakorvosok kezelték. Mivel születésekor súlyos oxigénhiány lépett fel nála, senki sem remélt látványos javulást. Apám nem tehetett Tommyért mást, mint hogy élete végéig a legjobb ellátásban részesítse.

Úgy tűnt, az egy helyben ülés nehezére esett a férfinak, mert folyamatosan rakta a fát a tűzre. Majd folytatta az elbeszélését.

– Egy napon apám hallott egy kisegítő iskoláról, mely olyan szellemi fogyatékos gyerekek számára állított össze nyári programokat, akik nem mutatnak fejlődést, és úgy döntött, hogy Tommyt beíratja oda. Bár csodára nem számított, de mivel feltétlenül el akart utazni Korfura, egy időre kénytelen volt valahol elhelyezni a gyereket.

– Maguire, ha nem akar, nem kell beszélnie róla! – mondta a nő kedvesen, mert megérezte, hogy a téma mennyire felkavarta a férfit, de az csak legyintett.

– Tudom, hogy ez egy hosszú történet, és nekem sem okoz örömet elmesélni, de hadd fejezzem be!

Carolina bólintott.

– Tommy tehát részt vett ezen a nyári programon, és egy napon epilepsziás roham tört rá, ami nem ritka az ilyen betegeknél. Magának, mint a gyerek tanítónőjének azonban az volt a véleménye, hogy valami még sincs rendben, ezért bevitte őt a kórházba. Az ügyeletes orvos és az ápolók is fel voltak háborodva, amiért maga beavatkozott az esetbe, holott véleményük szerint nem ért hozzá. Aztán mégis kiderült, hogy magának volt igaza, valóban volt más oka is Tommy testi és szellemi fogyatékosságának: egy daganat volt a szeme mögött. Bár még most sem teljesen egészséges, és soha nem is lesz az, de hála a maga kitartásának, most már sokkal jobb életet élhet. Apámnak természetesen semmi más nem jutott eszébe, mint hogy jó sok pénzt kínáljon fel magának, amit maga nem fogadott el. Mivel ő megszokta, hogy minden gondját ily módon oldja meg, belefoglalta magát a végrendeletébe, és hálából mindazért, amit Tommyért tett, tizenöt millió dollárt hagyott magára. Arra persze nem számított, hogy ilyen korán fog meghalni.

A férfi kinyújtotta hosszú lábát, és hátradőlt a széken.

– El tudom képzelni, hogy maga eleinte nagyon örült az örökségnek. Hiszen ki ne örülne neki? De a helyzet másként alakult – mondta a férfi, és aggódó pillantást vetett Carolinára. – Fázik?

– Egyáltalán nem.

– Bemehetünk a házba. Enne talán valamit?

– Köszönöm, nem. De fejezze már be végre a történetet!

– Rendben, de ez lesz a legkellemetlenebb rész. Én mindig is szívesen avatkoztam bele a dolgokba, és azt mondják rólam, önfejű és tudálékos vagyok. Vagyis nyilvánvalóan mások idegeire megyek, de az öcsémet tényleg nagyon szeretem. Bár apám gondoskodott róla, hogy Tommy élete végéig anyagi biztonságban éljen, én is mindig odafigyeltem rá. Így szereztem tudomást arról, amit maga tett érte, és arról, hogy szerepel apám végrendeletében.

Caroline válaszolni akart, de aztán meggondolta magát, és inkább hallgatott.

– Tisztában vagyok vele, hogy ez az egész nem tartozik rám, és nem is volt jogom beavatkozni, mégis, úgy érzem, valamilyen formában felelős vagyok magáért. Talán bűntudatom volt, vagy apám hibáját akartam jóvátenni, magamnak sem tudom igazából megmagyarázni. Mindenesetre az a benyomásom, hogy maga még nem elég érett mindahhoz, ami hirtelenjében magára zúdult. Ez a váratlanul jött gazdagság nem bizonyult olyan segítségnek, mint amilyen lehetett volna, mivel hirtelen olyan emberek vették körül, akik csak a pénzére utaztak. Maga pedig képtelen volt megbirkózni ezzel. Fogalma sem volt arról, mire képesek az emberek, ha pénzről van szó. Már nem érezte magát biztonságban, és nem tudott...

Carolina figyelmesen hallgatta a férfit, de a gondolatai már elkalandoztak. Bár még mindig nem kapott választ mindenre, és még messze nem tette fel az összes kérdést, mely a szívét nyomta, de egyelőre eleget hallott. Maguire jó ember, egyfajta modern lovag, aki kiáll a bajban lévőkért. Ő még csak álmodni sem merte volna, hogy egy férfi egyszer majd kimenti a nehéz helyzetéből. Igaz, korábban sohasem volt szüksége segítségre. Ha lett volna ideje elgondolkodni azon, mit tegyen a hirtelen jött gazdagsággal, a dolognak biztosan nem ilyen drámai vége lett volna. De hová is vonulhatott volna vissza, hogy rendet tegyen maga körül?

– Be kell vallanom, azt hittem, Maguire a vezetékneve, hiszen még csak futólag sem említette, hogy Cochran a családi neve – jegyezte meg némi szemrehányással.

– Ez igaz. El akartam kerülni, hogy előítéletei legyenek velem szemben. A családomat nem én választottam magamnak, és jobban örülnék, ha Smith vagy Jones lenne a nevem.

A férfi nyilván abban bízott, hogy Carolina megértő mosollyal lép tovább az apró csaláson, de a nő erre még nem állt készen.

– Megpróbáltam megérteni, miért bízom meg magában ösztönösen, és miért nem félek magától, végtére is elrabolt.

– Én csak átmenetileg máshol helyeztem el magát – javította ki a férfi. – Annak kisebb a büntetési tétele – tette még hozzá viccelődve.

– Tulajdonképpen minden okom megvan rá, hogy azt higgyem: másokhoz hasonlóan magának is a pénzemre fáj a foga. Az volt a gyanúm, hogy váltságdíjat akar kizsarolni, de az ilyesmi valahogy nem illik magához. Az ösztöneim megsúgták, hogy nem kell tartanom magától. Egyébként Tommy hogy van? – váltott témát a nő.

– Most Seattle-ben él és jól van. Néhány hónappal apám halála után kérvényeztem az öcsém feletti gyámságot. Bár apám anyagilag gondoskodott róla, mással nem törődött. Havonta legalább kétszer meglátogatom, és időnként több hétre magamhoz is veszem.

– És most ki felügyel rá?

– A féltestvérem, Jay volt felesége, Shannon. Tommynak feltétlenül szüksége volt egy pótmamára, aki melegséget és szeretetet ad neki. Az öcsém nagyon szereti Shannont, aki nagyon jó anya, ennél jobb nem is történhetett volna vele..

– Ő maga ajánlotta, hogy befogadja Tommyt? – kérdezte Carolina.

Ebben a pillanatban az esti csendbe belehasított Maguire mobiltelefonjának csörgése, amitől Carolina olyan pánikba esett, mintha lövések dördültek volna: megmerevedett, és arcát a tenyerébe rejtette.

– Semmi baj, Carolina, nem kell félnie! Teljesen elfelejtettem, hogy a telefont zsebre dugtam, de rögtön kikapcsolom – igyekezett megnyugtatni a férfi.

Carolina azonban hirtelen megint nem hallott semmit, sem a telefon csöngését, sem Maguire hangját, sem a tűz pattogását. Megint úgy érezte, mintha egy hangszigetelt szobában lenne, ahová nem hatol be a külvilág semmiféle zaja. Egész testében reszketett, a szíve úgy zakatolt, mintha az életéért futna.

Maguire odahajolt fölé. Arckifejezéséből és mozdulataiból ítélve Carolina arra következtetett, hogy a férfi káromkodik.

Egy órával Henry megérkezése után Maguire kirakta az étkezőasztalra az aláírásra váró szerződéseket, leveleket és egyéb iratokat. Főnöke dühös tekintetét látva Henry némán ment ki a konyhába, hogy felmérje a hűtőszekrény tartalmát, aztán főzött magának egy kávét. Elég régen dolgozott már Maguire-nak ahhoz, hogy tudja, mikor jobb, ha nem szól a főnökéhez.

Maguire egész éjjel nem aludt, és el sem tudta képzelni, hogy belátható időn belül ez másképp legyen. Az egész dolog nem úgy működött, ahogy gondolta. De rögtön belátta azt is, hogy egészen addig a pillanatig, amíg a mobiltelefon meg nem szólalt, minden remekül ment.

Nem az volt a gond, hogy Carolina ismét elveszítette a hallását. Egymástól függetlenül két orvos is megmondta, hogy ezzel számolni kell, és egyelőre távol kell tartania a nőt mindenféle izgalomtól.

A valódi gondot ő maga jelentette. Mert nem Tommy segítőkész tanárnőjét látta a lányban, hanem egy vonzó, túlságosan is vonzó nőt. Ha Carolina ráemelte hatalmas kék szemét, egyszerűen ellenállhatatlannak találta őt. Aztán, mintha véletlen lenne, hozzáért, majd átkarolta a vállát, és olyan képtelenül viselkedett, mint egy szerelmes kamasz. Ha egy helyiségben tartózkodott vele, komoly erőfeszítésébe került uralkodnia magán, és figyelmen kívül hagynia azokat az érzéseket, melyeket a nő ébresztett benne. Fontos volt számára, hogy elnyerje a bizalmát, ami biztosan nem fog sikerülni, ha okot szolgáltat neki a félelemre, vagy ha hátsó gondolatai vannak. Carolina még csak nem is sejtheti, mi játszódik le benne.

– Most hol van? – kérdezte Henry.

– Odafent. Carolina lakásával kapcsolatban meg kell beszélnünk...

– Már minden el van intézve – vágott a szavába a pilóta. – Megbíztam egy céget, hogy vigyázzon a házra, és törődjön mindennel, mert alighogy megérkeztem, már mindenféle emberek kopogtattak az ajtón Carolina nevét kiabálva. Úgy tűnik, meglehetősen erőszakos és őrült barátai, rokonai vannak.

– Az egyszer biztos. Jó ötlet volt bevonni a biztonsági szolgálatot.

– A nővére mindenáron be akart menni, és azt állította, hogy kölcsönadott Carolinának néhány dolgot, amire most feltétlenül szüksége van.

– Jól van – jegyezte meg Maguire némi gondolkodás után. – Ha a rokonainak gyógyszerekre van szükségük, adjon nekik! Vagy hívjon fel! Carolina lakásából mindenesetre semmit sem lehet elvinni, csupán a hűtőszekrényben található romlandó élelmiszereket kell kidobni. Mi van a számlákkal és a megbeszélt időpontjaival?

– Minden rendben van, lemondtam a fogorvost és a fodrászt.

Maguire ismét belemélyedt az előtte heverő aktákba, majd mintegy mellékesen megkérdezte:

– Érdeklődtek iránta férfiak is? Barátai vagy a partnere?

– Nem tudok ilyesmiről – vakarta meg Hemy a fülcimpáját. – De arra nem is kért meg, hogy ismerősökről és barátokról gyűjtsek adatokat. Nem sejtettem, hogy ez magát érdekli.

– Egyáltalán nem érdekel, végtére is nem tartozik rám. De ha például az én barátnőm ilyen hirtelen eltűnne a szemem elől, minden követ megmozgatnék, hogy megtaláljam.

– Értem, mire gondol. Lehet, hogy pillanatnyilag nincs barátja.

– Igen, lehet. Összeállítottam egy újabb listát arról, mit kérek tőled. Némely dolog talán különösen hangzik. Egy hét múlva szükségem lesz egy régi sportkocsira, méghozzá egy vörös Morris Garage gyártmányú oldtimerre.

– Nem könnyíti meg a keresést, ha a színhez is ragaszkodik – jegyezte meg Henry.

– Ragaszkodom. Azonkívül szeretném, ha találna egy olyan, fatörzsre épített házat is, melyben felnőttek is éjszakázhatnak. Mindegy, hol van.

– Meglesz. – Henry szemrebbenés nélkül tette zsebre a listát.

– Mulasson rajta nyugodtan, Henry! Mit gondol, ki tudna még ilyen változatos állást kínálni magának?

– Senki, uram, ebben biztos vagyok.

– Helyes. Tehát a következő hetekben interneten tud engem elérni. Én fel tudom hívni, de a mobilomat csak akkor kapcsolom be, ha konkrét hívást várok. Néhány napig, talán egy hétig is Európában leszek. Ez attól függ, Carolina hogy érzi magát. Mindenesetre szeretném megkímélni őt a lehető legtöbb zavaró zajtól.

– De hiszen semmit sem hall, uram! – vetette közbe Henry.

– Ó, dehogynem! Néha túlságosan is jól hall. És éppen ez a gond. Bárhogy legyen is, még nem tudom, hol és meddig leszek vele. Meglátjuk, hogyan alakulnak a dolgok.

– Ezek szerint ez idő alatt nem lesz rám szüksége?

– Magára mindig szükségem van, Henry. Kérem, intézze a többi ügyet, amíg én úton leszek. A céges géppel repülök.

Henry arckifejezése most először árulkodott valamiféle kedélyváltozásról. Csalódottnak látszott.

– Figyelembe vette, hogy velem is repülhetne?

– Persze, nem felejtettem el, hogy maga szinte minden gépet tud vezetni, azon kevés ember közé tartozik, akikben teljes mértékig megbízom. És akiknek mindig számíthatok a diszkréciójára. Ezért van most magára másutt szükségem.

– Ha megenged egy megjegyzést, igencsak lököttnek kell lennie annak, aki magának dolgozik.

– Igen, valószínűleg igaza van – mondta a férfi nevetve. – Csodálom, hogy Carolina nővére nem fenyegetőzött azzal, hogy feljelent.

– Pedig megtette, Mr. Cochran! – nézett rá Henry nyugtalanul. – Nem említettem volna?

– Egyelőre nem, de bizonyára sor került volna rá. Meggyőződésem, hogy ennél több gondunk is lesz még. Ne izgassa fel magát, az csak árt a májának!

– Mivel nem fogyasztok alkoholt, a májam teljesen rendben van, uram. De... – hallgatott el hirtelen, és a lépcsőre bámult.

Mezítláb, egy könyvvel a kezében és a hátára terített takaróval Carolina állt ott. Különösen elesettnek látszott, mint aki azt sem tudja, hol van. Maguire szíve hevesen kezdett verni. Mi a csuda van vele? Már ő sem értette magát.

3. FEJEZET

Carolina déltájban ébredt. Csodálkozva állapította meg, hogy kimondottan jól aludt. Pedig hát az egész élete fenekestül felfordult és irányíthatatlanná vált. Hetek óta most először érezte magát erősnek és tettre késznek. Vidáman pattant ki az ágyból, gyorsan lezuhanyozott, majd miután magára kapott valamit, kiszaladt a folyosóra.

A lépcső felénél hirtelen megállt, amikor meglátta Maguire-t, aki a hatalmas asztalnál ült. A szíve összeszorult, amikor eszébe jutott, amit a férfi előző este mesélt, és ami az álmaiban is újra lejátszódott. Nyilvánvalóan nem ő volt az egyetlen, aki gondokkal küzd, hiszen Maguire nak is nehéz múlttal kell szembenéznie, és maga sem tudja, hogyan szabadulhatna meg a lelki terhektől.

Carolina most vette észre, hogy Maguire nincs egyedül. Henry, a pilóta, akire homályosan emlékezett, a konyhapultnál állt. Carolina lassan ment tovább lefelé a lépcsőn.

– Jó napot! – kiáltotta aztán vidáman, miközben a két férfi csodálkozva bámult rá.

Maguire felpattant, és elé sietett.

– Jó reggelt, Carolina! Már attól tartottam, hogy kómába esett. Biztosan éhes és szomjas. A csudába, teljesen megfeledkeztem róla, hogy maga nem hall. Egy pillanat, máris hozom a netbookot!

A nő tovább ment lefelé, és egy kézmozdulattal a férfi tudtára adta, hogy nem kell sietnie. A hirtelen mozdulattól azonban megbotlott, és le is zuhant volna, ha Maguire villámgyorsan oda nem ugrik, és el nem kapja. A férfi aggódva emelte fel, és cipelte vissza a lépcsőn.

– Maguire! – próbált tiltakozni Carolina.

A férfi azonban nem felelt, hanem bevitte őt a hálószobába, és olyan óvatosan fektette le az ágyra, mintha cukorból lenne. Miközben egyik kezével betakarta, a másik tenyerét a homlokára tette. Még mindig úgy gondolta, hogy Carolina nagyon gyenge és beteg. Pedig az ő legnagyobb gondja pillanatnyilag a hallásának elvesztése volt, ami szinte a kétségbeesésbe kergette. Mindenképpen meg akarta mondani a férfinak, hogy nincs semmi baja, csak megbotlott, és elveszítette az egyensúlyát.

Anélkül, hogy végiggondolta volna, mit tesz, felült, két tenyerébe fogta a férfi arcát, és ajkát másodpercekig a szájára tapasztotta. Az ötlet tökéletesen működött: Maguire egyik másodpercről a másikra a döbbenettől szinte megbénult, és mozdulatlanul állt az ágy mellett.

Carolina szíve majd kiugrott a helyéből, és legbelül remegni kezdett, mert hirtelen rádöbbent, hogy Maguire egyetlen férfihoz sem hasonlítható azok közül, akiket eddig megismert.

Az elmúlt két hónapban mintha csapdába esett volna, ahonnan képtelen volt kiszabadulni mindaddig, míg Maguire fel nem bukkant. De az imént megcsókolt férfi egyáltalán nem egy gáláns lovag, hanem olyasvalaki, aki sohasem hagyja magát eltéríteni a terveitől. Carolina tökéletesen biztos volt abban, hogy ezt a férfit teljesen hidegen hagyja, ha egy nő meg akarja csókolni. Ő sosem engedi ki a kezéből a kezdeményezést, és az ellenőrzése alatt tartja az eseményeket. Az, hogy így lerohanják, és ráadásul még élvezi is a dolgot, biztosan új tapasztalat a számára.

Carolina látta a riadalmat a férfi szemében, és igen bátornak érezte magát. Mintha egy tigrist változtatott volna kezes báránnyá. Igaz, általában is ösztönösen viselkedett, mindig szeretett új dolgokat és helyzeteket kipróbálni. De a férfiakat illetően rendkívül visszafogott volt. Miközben Maguire nyaki ütőere hevesen vert az ujjai alatt, és borostája az arcát dörzsölte, Carolina magába szívta a férfi arcvizének illatát.

Talán csak ő tudott benne ilyen csodálatos érzéseket kelteni, melyek mindeddig teljesen ismeretlenek voltak számára? Mindenesetre a férfi teljesen lenyűgözte.

Maguire hirtelen elhúzódott tőle, és homlokát ráncolva, dühös arccal nézett rá. Mondani akart valamit, de még időben eszébe jutott, hogy a nő semmit sem hall, ezért csak megcsóválta a fejét. Még ha el is rabolta őt, az még nem jelenti azt, hogy bármit megtehet vele. Carolina túlságosan is sokáig hagyta, hogy mindenki befolyásolja, ami végtelen szenvedést okozott neki.

De most el volt ragadtatva a férfitól. Tetszett neki, hogy nyilvánvalóan van valami hatalma fölötte. A játszmákat azonban nem szerette.

Amikor újra meg akarta csókolni a férfit, Maguire már képtelen volt tovább uralkodni magán, és leült a nő mellé az ágyra. A következő pillanatban Carolina a karjában találta magát. Maguire egyik kezével a haját, a másikkal a hátát simogatta. Csókja sokkal szenvedélyesebb és követelőzőbb volt, mint Carolináé, és egyértelműen a tudtára adta, mennyire kívánja.

A lány alig bírt magával örömében.

– Nem! – mondta ekkor a férfi levegő után kapkodva. – Ez lehetetlen, nekünk nem szabad...

Carolina látta a szemében fellobbanni a szenvedélyes vágyat, de úgy tűnt, Maguire nem örül ennek, mert olyan gyorsan pattant fel, mintha az ördög üldözné. Aztán néhányszor fel-alá száguldott a helyiségben, majd a nő felé fordulva megrázta a fejét. Ezek után kirohant a szobából.

Carolina meglepődött, hogy meghallotta az ajtó csapódását. Megmagyarázhatatlan volt számára, hogy a hallása miért tér vissza időnként, majd szűnik meg újra. Az egész kimondottan kellemetlen volt. Szerette volna tudni, mi történik vele tulajdonképpen, és meddig fog még ez tartani. Csak egyben volt biztos: elrablója együtt érző és tisztességes ember.

Maguire elmesélte neki, milyen feszült volt a kapcsolat közte és az apja közt, és csak Tommyhoz fűzte bensőséges viszony. A férfi tudta, hogy Carolina segített az öccsén, és azt is, hogy az apja miért hagyott rá olyan sok pénzt. Nem sajnálta tőle az örökséget, különben nem bánt volna úgy vele, mint egy elkényeztetett hercegnővel.

Ennek ellenére még mindig nagyon sok volt a nyitott kérdés, bár Carolina már megtudott egyet mást. Ráadásul az a különös érzése támadt, hogy Maguire-nak sokkal nagyobb szüksége van rá, mint neki a férfira. De ezt valószínűleg csak beképzelte magának, hiszen valamiért még mindig állandóan fáradt volt, ami erősen korlátozta a gondolkodásban.

Még mindig érezni vélte Maguire száját az ajkán, kezét a bőrén, ezért behunyta a szemét, hogy átadja magát az érzéseknek. Csodálatos elégedettség áradt szét benne, és hosszú hetek óta most először valóban éhes lett, és a mosolya legbelülről jött.

Még mindig gyenge és lelkileg labilis volt, és Maguire úgy állt mellette, mint egy védőbástya.

Két nappal később Carolina és Maguire a cég repülőgépén ült. A férfi rendkívül hallgatagnak bizonyult, az óta a reggel óta, amikor megcsókolták egymást, csak keveset beszélt. Ehelyett állandóan elfoglaltnak tűnt, és szinte ügyet sem vetett rá. Azt is a netbook segítségével hozta a tudomására, hogy néhány napra el fognak utazni.

Carolina egyelőre nem tett fel kérdéseket, mert előbb a saját érzéseivel akart tisztába kerülni.

– Most megint hallok – jelentette be.

– Az jó – mondta a férfi kurtán.

– Őrülnék, ha kicsit többet mesélnél Tommyról – próbálta meg a nő érdekes irányba terelni a beszélgetést.

– Rendben felelte a férfi némi tétovázás után. – Tavaly nyár óta valóban sokat fejlődött. Természetesen sohasem lesz teljesen normális...

– Mit értesz azon, hogy normális? – szakította félbe a nő. – Én vidám és természetes kisfiúnak ismertem meg.

– Most is az. Jobban is tud beszélni, mint korábban, és meglepően jól fejezi ki magát. Elmúlt az erős fejfájása, és a görcsös rohamok is. Arra, hogy az agytevékenysége miért nem tökéletes még mindig, egyelőre még egyetlen orvos sem jött rá. De összességében sokkal jobban van, ami neked köszönhető.

– Számomra természetes volt, amit érte tettem, és nagyon a szívemen viselem a sorsát.

– Apám mindig azt állította, hogy szereti Tommyt, de ez az állítólagos szeretet kimerült abban, hogy a legjobb orvosokkal konzultált, a gyereknek a legdrágább kezeléseket biztosította, és magasan képzett személyzettel ápoltatta. Más szóval, az öcsém neveltetéséért és jólétéért idegenek voltak a felelősek. Soha senkije sem volt, aki tényleg hozzá tartozott volna, és komolyan aggódott volna érte. Te voltál az első és egyetlen, aki fáradozott az érdekében, amiért tényleg nagyon hálás vagyok neked.

– Ez magától értetődő volt számomra – felelte a nő. – Én csak azt akartam tudni, hogy sikerült a műtét.

– Igen, tisztában vagyok vele – bólintott a férfi. – Egy-két hét múlva valószínűleg viszontláthatod őt.

– Az jó lenne! – mondta a lány, majd némi gondolkodás után hozzátette. – Az persze kérdéses, hogy emlékszik-e még rám, de...

– Hidd el, emlékszik – szakította félbe a férfi.

– Remek, akkor nagyon örülök neki – dőlt hátra Carolina, és eltolta maga elől a tányért. – Mivel minden teketória nélkül beleavatkoztál az életembe az idegösszeomlásom után, most már elmesélhetem neked, hogyan jutottam el idáig.

– Arra nincs semmi szükség.

– De én szeretném – felelte a nő csendesen. – Amikor az ügyvéd felhívott és közölte, hogy mekkora összeget örököltem, először képtelen voltam felfogni. Nem is volt részemről különösebben bátor vagy rendkívüli teljesítmény, hogy segítettem az öcsédnek. Éppen elég sokáig dolgoztam fogyatékos gyerekekkel ahhoz, hogy felismerjek bizonyos szimptómákat.

– De egy pillanatig sem haboztál, hogy kiállj érte, és ragaszkodj hozzá, hogy alaposan megvizsgálják – jegyezte meg a férfi.

– Akárhogy is, a lényeg az, hogy mindenki odáig volt a sok pénztől: a szüleim, a nővérem, az egész rokonság és a barátnőim. Otthon nekünk sohasem volt különösebben sok pénzünk, ezért első dolgom volt, hogy

apámnak egy új autót, anyámnak pedig új konyhabútort vettem, ezekre már évek óta vágytak. Jó érzés volt hirtelen gazdagnak lenni. De a helyzet gyorsan megváltozott. A telefon megállás nélkül csöngött, mert hirtelen mindenki akart tőlem valamit. Apám mérges volt, mert nem őt jelöltem meg vagyonkezelőmnek, hanem valaki mást akartam megbízni. A nővérem arra kért, hogy fizessem ki a gyerekei tandíját, amit én szívesen meg is tettem. De egyre többen kerestek meg különböző követelésekkel. Egy második unokatestvérem, akit alig ismertem, azt akarta, hogy fedezzem az ügyvédi költségeket, amikor a fiának meggyűlt a baja a törvénnyel – folytatta Carolina. – És a nővérem is újabb és újabb kívánságokkal jelentkezett. A telefonom órákon át csöngött: biztosítótársaságok, ingatlanügynökök, befektetési tanácsadók és különféle segélyszervezetek hívtak fel, hogy eladjanak nekem valamit, vagy adományokat kérjenek tőlem. A végére valahogy minden kicsúszott az ellenőrzésem alól. Már nem tudtam nyugodtan megfürödni vagy olvasni anélkül, hogy ne akart volna tőlem valaki valamit.

Maguire csak némán nézte és figyelmesen hallgatta a nőt.

– Bár már rendelkeztem ezzel a csodálatos anyagi háttérrel, és bizonyos fényűzést is megengedhettem magamnak, mégis az volt a véleményem, hogy az életem alapjában véve nem változott meg, hiszen továbbra is szerettem a hivatásomat. De a diákjaim idegesek lettek, amikor már az iskolában is idegenek kezdtek molesztálni. Az iskolaigazgató ugyan egekig magasztalt, és dicsérte a kiváló teljesítményemet, de már majdnem felmondott nekem. Hirtelen az összes családtagom, a barátaim és a kollégáim viselkedése is megváltozott velem szemben. Elvárták tőlem, hogy mindent én fizessek, ha elmentünk valahová, vagy egyszerűen csak nem vittek magukkal. Valószínűleg azt gondolták, hogy a rengeteg pénz miatt más ember lett belőlem. Aztán elkezdtek hívogatni mindenféle férfiak, akiket részben nem is ismertem, és akikkel meg sem akartam ismerkedni. A legvégén még a lakásomba is betörtek, holott egy új számítógépen kívül, amelyet néhány nappal korábban vásároltam, semmiféle értéktárgyam nem volt. Mindez az idegösszeomlás határára sodort. Még nehezebben viseltem az ügyvédeket és biztonsági szolgálatok embereit, akik felkínálták szolgálataikat, vagy egyszerűen csak beállítottak hozzám. Az egyik szomszédasszony, akinek meghalt a férje, megkérdezte, hogy átmenetileg nem tudnám-e kiegyenlíteni a lakbérét, egy távoli rokonom pedig, aki gyereket várt, egy drága műtétre akart tőlem pénzt kérni.

– Rendben, Carolina, ezt már mind tudom – mondta Maguire türelmesen. – Engem csak az lep meg, hogy nem omlottál össze már sokkal előbb. De aztán akaratlanul is a hallásod elveszítésével védekeztél a kéregetőkkel szemben.

– Igen, ezt én is így látom. De szeretnék még valamit hozzátenni. Mivel a pénz, amit az apád rám hagyott, tulajdonképpen a te családodé, a legjobb megoldásnak azt tartom, ha visszaadom neked.

– Micsoda képtelen javaslat! Erről szó sem lehet!

– Gondold csak át még egyszer, mit okozott ez a pénz! Szinte mindent elveszítettem, ami fontos volt nekem: a munkámat, a barátnőimet, az összes apró dolgot, ami örömet okozott, és amit magától értetődőnek tartottam. Ráadásul a családomhoz fűződő viszonyom is megváltozott, mert hirtelen egy egészen más oldalukról ismertem meg a családtagjaimat. Őszintén szólva...

– Mit akartál mondani? – kérdezte Maguire, amikor a nő hirtelen elhallgatott.

– Amikor elraboltál, leginkább magamon csodálkoztam, mivel egyáltalán nem éreztem félelmet. Most már tudom, miért fogadtam az egészet olyan könnyedén: örülök, hogy kihoztál abból a zűrzavarból, és most még egyáltalán nem akarok hazamenni.

– Nem is kell hazamenned.

– A gondjaim egy csapásra megoldódnának, ha visszavennéd a pénzt. Nem örülnél neki, ha ennyivel több lenne a számládon? – nézett rá a nő várakozásteljesen.

Maguire nagy igyekezettel fojtotta el a mosolyát.

– Több pénzem van, mint amennyit valaha is el tudok költeni, kedvesem. Jobb, ha máris elfelejted az ötletet. A tizenöt milliót kénytelen leszel megtartani.

– Akkor Tommyra íratom.

– Neki is hatalmas vagyona van, és nem is tudná mire költeni.

De Carolina nem hagyta magát ilyen könnyedén eltántorítani.

– El is ajándékozhatod vagy felhasználhatod jótékony célokra. Azelőtt gyakran azt kívántam, bárcsak gazdag lennék, és megvehetnék magamnak bármit, amit szeretnék. Az volt a véleményem, hogy egy ilyen vagyonnal biztonságban érezném magam. Lehet, hogy őrültségnek hangzik, de nem okoz örömet a pénzköltés. És a gazdagság nem adja meg nekem a biztonság érzését, sőt, éppen ellenkezőleg.

– De vannak még más lehetőségei a vagyon értelmes felhasználásának – ellenkezett a férfi.

– Igen, tudom. Adományozhatok is belőle, amit én szívesen meg is tennék. De ez sem egyszerű. Bárkinek adnék, mindig lennének olyanok, akik megsértődnének, mert ők nem kaptak. Vagy ha mégis, akkor keveset.

– Lehetőséged lenne rá, hogy valami egészen mást csinálj, mint eddig.

– Például új életet kezdhetnék más néven a világ másik felén? De nem szeretném megszakítani a kapcsolatot a családommal és a barátaimmal annak ellenére, hogy mélységesen csalódtam bennük. Ők egyszerűen részei az életemnek, akármilyenek is.

– Ennek ellenére csinálhatnál valami egészen mást – ismételte meg a férfi.

– Igen? Mégis, mit?

Ebben a pillanatban a pilóta megkérte őket, hogy kapcsolják be a biztonsági övüket, mert megkezdték a leszállást.

Hosszú órák óta Carolina most először nézett ki az ablakon. Nem kérdezte meg Maguire-tól, hová utaznak, mert nem igazán érdekelte. Az alkonyi fényekben hófödte hegycsúcsok bontakoztak ki előtte.

– Hol vagyunk?

– A levegőben – felelte Maguire kurtán.

– Nem kell viccelődnöd velem. Mondd már, hol vagyunk?

– Svájcban, úton egy olyan helyre, ahol talán megtalálod azokat a válaszokat, amelyeket keresel.

– Csak hogy tudd: utálom, ha bizonytalanságban hagynak.

– Jól van, elárulom: jól fogod ott érezni magad.

Ez az őrült férfi tényleg komolyan vette, gondolta Carolina. Eszébe jutott a kívánságlista, melyet Maguire kérésére állított össze. Arra írta, hogy szeretne egyszer egy igazi kastélyban aludni, és egy hétvégét wellness-szállodában eltölteni. Igazából az egész dolgot valamiféle játéknak gondolta, és nem számított arra, hogy a férfi teljesíteni fogja a kívánságait.

Most rettenetesen élvezte az iszapfürdőt ebben a mesés luxusszállóban.

– Kellemes a hőmérséklet? – kérdezte Greta, a ház egyik alkalmazottja.

– Igen, köszönöm – felelte Carolina.

– Kér esetleg valamit inni?

– Köszönöm, de pillanatnyilag nem – tért ki előle, mivel legutóbb, amikor elfogadta az italt, a fiatal nő valami gyógynövényekből készített főzetet hozott neki, amelynek szörnyű íze volt.

– Jól van, akkor most hunyja be a szemét! Félóra múlva visszajövök.

A kastélyszálló a svájci Alpok egyik alacsonyabb hegyoldalán feküdt, és hatalmas park vette körül. Az eredetileg román stílusban épített várat wellness-szállóvá alakították át. Minden egyes lakosztály pazarul volt berendezve, utalva a létesítmény történetére. A nappaliban kandalló és lapos képernyős televízió volt, minden helyiségben és a gyönyörű fürdőszobában is padlófűtés gondoskodott a kellemes hőmérsékletről. A csillogó kristálycsillárok eleganciát kölcsönöztek a szobáknak, miközben az ízléses fali lámpák inkább andalító hangulatot keltettek. A kilátás az ablakból a hófödte hegycsúcsokra egyszerűen páratlan volt.

– Minden rendben, Carolina? – csendült fel Maguire csábos hangja. A férfi a wellness-részleggel határos, legmodernebb kommunikációs technikával felszerelt irodában ült és dolgozott. Szerencsére a mobilja mindeddig nem szólalt meg, amiből Carolina arra következtetett, hogy a férfi az ő kedvéért kapcsolta ki.

Amióta Carolina meztelenül lubickolt a kádban, a férfi nem lépett be a fürdőszobába, de hallótávolságon belül maradt, és rendszeresen érdeklődött a hogyléte felől. Carolina igencsak tudatában volt a férfi közelségének, és már a gondolattól is bizsergett a bőre, hogy bármikor beléphet.

– Igen, minden a legnagyobb rendben – felelte a nő. – És nálad? El tudtad intézni, amit terveztél?

– Természetesen. Nagyon nagy könnyebbség, hogy manapság teljesen mindegy, hol vagyok, mindenhonnan kapcsolatba tudok lépni az üzletfeleimmel és a munkatársaimmal.

– Kérdezhetek valamit, Maguire?

– Rajta!

– Te csak azért foglaltad le ezt a helyet, mert szerepelt a kívánságlistámon, ugye?

– Igen – ismerte el a férfi. – Szerettél volna egy kastélyban aludni, és egy hétvégét egy wellness-szállóban eltölteni. Itt mindkettőt megkapod.

– Én az egészet csak játéknak vettem. Kérlek, add vissza azt a listát!

– Nem. De most éppen kaptam egy e-mailt, amelyet feltétlenül el kell olvasnom.

Carolina már ismerte a férfi ilyen jellegű kifogásait. Mindig kéznél volt nála valami kibúvó, ha nem tetszett neki a téma. Még nem sokat tudott róla, és Maguire több szempontból is rejtély volt számára. Arra sem tudott még rájönni, vajon van-e nő az életében. Mint ahogy azt is képtelen volt elfelejteni, milyen szenvedélyesen csókolták egymást, és szívesen megtudta volna, vajon Maguire ugyanúgy érzett-e.

Ezek után már nem tartott sokáig, amíg Greta ismét megjelent, lemosta róla a habot, előbb egész testét aromás olajmasszázzsal kényeztette, majd arc-, nyak- és dekoltázskezelésben részesítette. Utána a haját dörzsölte be illatos esszenciákkal, majd a pedikűr és manikűr következett.

Miután elkészült, Greta rásegítette a krémszínű szaténköntöst, és azt javasolta neki, hogy először is alaposan pihenje ki magát.

Mikor Carolina nem sokkal később belépett a hálószobájába, hirtelen azt érezte, hogy szörnyen kimerült. Leheveredett a puha párnákkal teli széles ágyra, és azonnal el is aludt.

A kellemes érzés azonban, amit a kényeztető kezelések után érzett, rögtön elmúlt, amint felébredt. Fejfájás és heves szívdobogás gyötörte. Felkelt, hosszú köntösében bement a nappaliba, és leült a kandalló előtti szőnyegre.

Az egész hét egyszerre volt zavaros és csábító, rémisztő és csodaszép, de mindenekelőtt mégis valószerűtlen.

Odahaza őrült felfordulás várja majd, ezért a nyugalomra és a távolságra nagy valószínűséggel szüksége volt. De ennek most vége, a gondok még most is ugyanazok, és még mindig megoldásra várnak. Márpedig ez megterhelte és nyomasztotta őt.

Semmiképpen sem szabad beleszeretnie ebbe a jóképű férfiba, aki amúgy is elérhetetlen a számára. Minél előbb felhagy az olyan élettel, amilyet sohasem élhet majd, annál jobb.

Miután Maguire befejezte a munkát, úgy döntött, hogy Carolina után megy a lakosztályba. Rossz volt a lelkiismerete, mert olyan sokáig magára hagyta, még ha Greta meg is nyugtatta, hogy a nő legalább két órát aludni fog. Mindenesetre egyelőre semmit sem akart tervezni anélkül, hogy tudná, minden rendben van-e vele.

Belépett a lakosztályba, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Szia, Carolina! – mondta halkan, és kicsit meg volt rémülve attól, hogy a nő fejét a térdére hajtva a kandalló előtti szőnyegen ült és ide-oda ringatózott. Valószínűleg semmit sem viselt a finom szaténköntösön kívül, amely alatt egyértelműen kirajzolódtak csábos vonalai. Bár tökéletes alakjának látványa magára vonta Maguire tekintetét, nem tudta nem észrevenni, milyen kétségbeesett volt Carolina, és milyen elveszettnek hatott a tekintete.

– Szia! – ismételte meg a férfi gyengéden, és letérdelt mellé. – Ez így nem járja. Azt reméltem, hogy ez a szálloda majd örömet fog okozni neked.

– De hiszen örömet okoz, mégis szeretnék inkább hazamenni.

– Hamarosan ismét otthon leszel – nyugtatgatta a férfi előrehajolva, hogy megpiszkálja a parazsat, míg az fel nem izzott. – Még nem vagy felkészülve a megterhelésre, mert azok az emberek, akik akarnak tőled valamit, biztosan nem hagynak nyugton. Ez szokott történni, ha valaki nagy vagyont örököl. Még a teljesen normális emberek is hirtelen kapzsivá válnak. Tudod, mi a gond igazából?

– Minden.

– Nem. – Maguire óvatosan átkarolta a nő vállát. – A valódi gond az, hogy te sohasem magaddal törődsz. Ezért közösen kell dolgoznunk azon, hogy ismét te állj a középpontban, és kitaláld, mit vársz az élettől, és mi az, ami fontos a számodra. Csak azután repülünk vissza, miután több lesz az önbizalmad, és pontosan látod már, hogyan tovább. Addig a többiek számára egyszerűen láthatatlan maradsz, és hagyod, hogy ezeket a kellemetlen ügyeket én intézzem helyetted.

– Te nagyon jó ember vagy, Maguire.

– Ennél nagyobb sértéseket is vágtak már a fejemhez. Bízz bennem, minden rendben lesz! – igyekezett megnyugtatni a nőt, miközben őt túlságosan is felizgatta Carolina bőre, finom illata és kócos, szőke haja.

– Nem szeretnék az adósod lenni. Te nem tartozol nekem semmivel.

– De hiszen egyáltalán nem erről van szó! Megértem a helyzetedet, és át tudom érezni, mennyire terhes neked ez a hirtelen gazdagság. Az én családom is valami hasonlón ment keresztül. Az ember folyton azt érzi, hogy zaklatják, és már nem tud tovább úgy élni, mint korábban. Én segíteni tudok neked, hogy újra normális életet élhess.

Kétlem, hogy sikerülne.

– Ó, dehogynem! – erősködött a férfi. – Segíteni tudok neked határokat húzni, és megtanítom neked, hogyan tudsz a legjobban megbirkózni ezzel a helyzettel. Mivel semmit sem várok el tőled, és nem érdekel a pénzed, megbízhatsz a tanácsaimban.

– Mindez nagyon logikusan hangzik – ráncolta a homlokát a nő –, de annak is van értelme, amit én mondok vagy gondolok. Mindegy, hogyan viselkedem vagy döntök, az emberek, akikkel kapcsolatban állok, boldogtalanok lesznek emiatt.

– És ez olyan fontos?

– Számodra talán nem, de számomra igen. Természetesen nem azt akarom, hogy mindenhol szeressenek, én csak szeretnék úgy élni, ahogy nekem tetszik.

– Tedd meg nekem azt a szívességet, hogy pontosan végiggondolod a dolgot! Annak idején úgy döntöttél, hogy kisegítő tanár leszel, mert erre volt lehetőséged. Ugyanilyen szempont alapján választottad ki a főiskolát is, ahol később állásra is jelentkeztél. A határok, melyeket a külső feltételek alapján felállítottál, meghatározták az életedet. De ilyen korlátok ma már nincsenek. Képzeld el, mi lett volna, ha teljesen szabadon dönthettél volna arról, hol akarsz tanulni. Akkor ugyanígy döntöttél volna?

Mielőtt válaszolt volna, Carolina ivott még egy korty vizet.

– Ezt a legjobb akarattal sem mondhatom.

– Ahová ki akarok lyukadni: ami korábban lehetetlen volt számodra, azt most megengedheted magadnak. Ha továbbra is fogyatékos gyerekekkel akarsz foglalkozni, megteheted. Például olyan helyzetben vagy, hogy akár saját iskolát is alapíthatsz, konzultálhatsz szakértőkkel, hogy egészen új programokat dolgozzatok ki, és még számtalan egyéb dolgot is tehetsz. Ezentúl nem kell azon gondolkodnod, hogy anyagilag megengedheted-e ezt magadnak vagy sem.

– Teljesen összezavarsz, Maguire – mondta a nő.

– Az jó, mert akkor kénytelen leszel ezekkel a dolgokkal komolyan foglalkozni. Meg fogom tanítani neked, hogyan tudod a pénzt az előnyödre fordítani ahelyett, hogy téged szorítanának vele falhoz. Segítek neked, hogy csak azt csináld, amit valóban akarsz is.

– Lehet, hogy nem is értesz egyet mindazzal, amit csinálni akarok.

– Na és? Mindenben támogatni foglak, hogy teljesíteni tudd a saját kívánságaidat. – Bár a beszélgetés eddig teljesen jó irányba haladt, Carolina arca hirtelen elkomorult.

– Mi a baj? – kérdezte a férfi türelmetlenül.

– Mi lenne, ha olyasmit akarnék, ami neked nem tetszik?

– Például?

– Előfordulhat, hogy nagy kedvem lenne beléd szeretni. – A hangja olyan gyengéd volt, hogy a férfinak majdnem elállt a lélegzete. Szerencsére éppen rezegni kezdett a zsebében mobiltelefon. De a döbbenet, melyet a nő szavai váltottak ki belőle, olyan erős volt, hogy alig tudott odafigyelni arra, amit hallott. Átment a szoba másik végébe, hogy eléggé távol legyen tőle.

– Rendben, Carolina, mindenről beszélgethetünk – felelte, miután befejezte a telefonálást. – De csak valamivel később, ugyanis látogatónk érkezik.

A nő értetlenül nézett rá.

Maguire örült, hogy félbeszakították a beszélgetést. Igaz, eleinte bizonytalan volt, hogy jó ötlet volt-e olasz divatcipőket rendelni, de aztán mégis emellett döntött, mivel ez is szerepelt a lány kívánságlistáján. Ráadásul ez a megoldás sokkal inkább kedvére volt, mint Rómában vagy Milánóban járni az üzleteket. Carolina cipőméretét kideríteni pedig egyáltalán nem jelentett gondot.

Most, hogy kopogtak, kinyitotta az ajtót, és beengedte a kartondobozokkal megpakolt fiatal nőt. A dobozokon a legkülönbözőbb márkák jelzései szerepeltek, melyek látványától Carolina arca rögtön felderült.

A szobában néhány percen belül teljes káosz uralkodott. Mindenfelé kibontott dobozok hevertek, Carolina pedig egyik cipőt a másik után próbálta fel, hogy megtegyen bennük néhány lépést.

Maguire a helyiség másik végébe, a bárba húzódott vissza, és töltött magának egy italt. Fogalma sem volt róla, hogy ilyesmi létezik, és rejtély volt a számára, hogyan tudnak a nők ezer dollárt kiadni egy pár cipőért. Carolina éppen egy magas sarkú, piros példánytól volt elragadtatva, és úgy táncolt körbe a szobában, mint egy tizenéves.

Miközben bámulta, Maguire-nak feltűnt, milyen tökéletes a nő hosszú, vékony lába, és azon csodálkozott, hogy eddig ezt még nem is vette észre. Nem szabad, hogy a gondolataim ebbe az irányba kalandozzanak, figyelmeztette magát azonnal. Carolina szinte gyermeki öröme eszébe juttatta, miről is van szó. Ez a nő egy szelíd és készséges teremtés, akitől távol áll minden rossz. És éppen ez jelenti számára a gondot. Maguire úgy ismerte meg, mint aki sohasem önmagára, hanem mindig csak másokra gondol, mindenkinek segíteni akar, és közben megfeledkezik a saját gondjairól.

Ha nem találja meg a módját, és nem tudja megtanítani őt, hogy egyszer nemet is mondjon, nem fogja tudni megállni a helyét az életben. De Carolina ártatlan figyelmeztetése, hogy akár belé is szerethet, nem ment ki a férfi fejéből. Ez a lány ki van szolgáltatva a saját érzéseinek, és ő ezt sohasem fogja kihasználni, sohasem fog túlságosan közel kerülni hozzá.

– Ehhez mit szólsz, Maguire? – kérdezte Carolina, és felhúzta a hosszú köntöst, hogy megmutasson a jobb lábán egy vörös, magas sarkú cipőt, a bal lábán pedig egy ugyanolyan színű szandált.

– Nincs ember, aki ezekben járni tudna – felelte a férfi őszintén.

– Neked nem tetszik?

– Dehogynem – vágta rá Maguire gyorsan. Csak most tűnt fel neki, milyen könnyedén el tudja őt varázsolni Carolina elragadó mosolya. Újabb és újabb képet kapott arról, milyen vidám, boldog és gondtalan nő lehetett az örökség előtt. Fogadni mert volna, hogy időként még énekelt is, ha egymagában volt.

Carolina ismét a fiatal nő felé fordult, és felpróbálta a következő pár cipőt. De hirtelen valami szörnyű dolog történhetett. Maguire nem hallotta, mi hangzott el a két nő között, de Carolina hirtelen letette a cipőt, és rémült arccal nézett felé.

– Valami gond van? – pattant oda hozzá a férfi.

– Ez a szarvasbőr cipő... – tett határozatlan mozdulatot a lány.

– Arra az ibolyakék színűre gondolsz?

– Igen – szorította a kezét a szívére a nő. – Megkérdeztem, mennyibe kerül. Képzeld el, nyolcszáznegyvenhárom dollár! Te jóságos ég, én ezt fel sem tudom fogni!

Maguire most értette meg, miről volt szó. Bár Carolina tudta, hogy az olasz divatcipők luxuscikkek, az árukkal mégsem számolt. – De hiszen megengedheted magadnak – emlékeztette őt.

– Most nem erről van szó. Én...

Maguire átkarolta a vállát, s közben érezte, hogy a nő egész testében remeg.

– Ebből a pénzből egy egész hónapig meg lehet élni. Felelőtlenségnek tartom, hogy ilyen sok pénzt kiadjon az ember valamire, amire nincs feltétlenül szüksége. Amikor az olasz cipőket felvettem a listámra, a barátnőm balerinacipőjére gondoltam, amelyet a szabadságáról hozott magával. Tökéletesen illett a lábamra, és isteni kényelmes volt. Fogalmam sem volt, mennyibe került, különben...

Maguire pontosan tudta, mire gondol a nő.

– Álmodban sem jutna eszedbe, hogy megengedj magadnak valami igazán különlegeset?

– Természetesen megengedek magamnak időnként egyet s mást, de csak ésszerű keretek között.

Maguire a karján érezte a nő meleg bőrét, és hirtelen ellenállhatatlan vágyat érzett, hogy megvédje őt. De be kellett látnia, hogy nem csak erről volt szó: testileg is kívánta.

– Vedd meg magadnak! – biztatta Carolinát.

– Nem tehetem.

– Dehogynem! Meg fogod látni, hogy nem dől össze a világ, ha egyszer valami rendkívüli és szükségtelen dolgot csinálsz. És ha még mindig vonakodsz, még két párat kapsz tőlem ajándékba – fenyegetőzött.

– Nem, Maguire, arról szó sem lehet! – tiltakozott a nő. – Semmi okod rá, hogy bármit is vásárolj nekem.

– Akkor vedd meg te! Nem kerülsz anyagi csődbe miatta.

– Tudom, de mégis...

– Meg kell tanulnod kényeztetni magad, és emiatt nem kell rossz lelkiismeretednek lennie. Két pár olasz cipő árával még nem tudod enyhíteni a világ baját és nyomorát. Egyébként számtalan lehetőség van, hogy jó célokra fordítsd a pénzedet. De magadnál kell kezdened. És nem szabad, hogy érdekeljen mások véleménye.

– Jól van, lehet, hogy jobbak az érveid – engedte le a vállát a nő. – Ennek ellenére nekem nem tetszik, hogy megpróbálsz rábeszélni. Nagyon fárasztó vagy, Maguire.

Úgy tűnt, Carolinát nehéz rávenni, hogy tegyen magáért valamit. Nehezebb, mint ahogy azt Maguire elképzelte.

4. FEJEZET

Carolina a céges repülőgép ablakán kifelé bámulva azon töprengett, milyen sokat megtudott Maguire-ról az elmúlt huszonnégy órában. Azt már tudta, hogy makacs és megingathatatlan, és hogy másokat is szívesen befolyásol. És ha valamit a fejébe vett, attól senki és semmi nem tudta eltéríteni. Másfelől viszont elképesztően kedves, szeretetreméltó és barátságos.

Jóságos ég, a legjobb úton haladok, hogy belészeressek? – gondolta a nő. De ez igazából nem is az ő hibája, hiszen e nélkül a terhes örökség nélkül sohasem ismerte volna meg a férfit, aki egyszerűen lenyűgöző volt. Carolina még sohasem találkozott senkivel, aki ennyire igyekezett volna eltitkolni az erényeit. Szigorúnak mutatkozott, miközben együtt érző és melegszívű ember volt. És minden bizonnyal nagyon magányos.

– Na, mi újság, te tékozló leány? – kérdezte Maguire, miután közel húsz percet aludt a szomszédos karosszékben.

– Csak nem rám gondolsz? – kérdezte a nő, kizökkenve a gondolatmenetéből.

– De igen – nevetett Maguire huncutul. – Csak azt akartam megkérdezni, hogy leveszed-e még valaha is a cipődet.

– Micsoda ostoba kérdés! A nők nem azért veszik az ilyen cipőket, hogy eldugják őket.

– Csak nem viselted éjszaka is?

– Inkább úgy fogalmaznék, hogy ahol én vagyok, ott van a cipőm is, még ha éppen nem is viselem – jelentette ki a lány, aztán ismét kifelé bámult az ablakon, mert megkezdték a leszállást. Alattuk az elbűvölő Cőte d'Azur és Monaco terült el, beágyazódva az Alpok hegyláncai és a Földközi-tenger közé. A jachtkikötők közül a Monte Carló-i volt messze a legnagyobb, rengeteg luxushajó horgonyozott ott. Ezen a késő délutánon a nap aranyló fátyolba öltöztette a háttérben a hegyeket.

Carolina ismét Maguire felé fordult, mert ezerszer szívesebben figyelt a férfira, mint bámulta az álomszép tájat.

– Még nem árultad el, meddig maradunk itt.

– Ez igaz, de még magam sem tudom. Két napot tervezem, de bármikor meghosszabbíthatjuk, ha akarod. Ma este mindenesetre Fontvieille-ben vacsorázunk, a híres *The Ship and Castle* étteremben. Igaz, az ott felszolgált ételek kicsit egzotikusak, de az ínyencek szerint állítólag ez a világ legjobb helye. A végén szerencsét próbálhatunk a kaszinóban. Gyémántokat nem kell magadra aggatnod – sóhajtott fel a férfi. – Elég, ha valami elegáns fekete ruhában jelensz meg.

– Képzeld el, ezt akkor is tudtam volna, ha nem mondod – felelte a lány nevetve.

– Ne érts félre, kérlek, én csak ötletet akartam adni. A kérdés csak az, hogy ezt a körömcipőt is viselni akarod-e.

– Szó sem lehet róla, hogy levegyem, ebbe bele kell törődnöd – jelentette ki a nő határozottan, majd elérzékenyülve pillantott a vörös Versace-cipőbe bújtatott lábaira. Bár szép kis summát, négyszáz dollárt fizetett érte, ez messze nem a legdrágább cipő volt, amelyet felpróbált. Véleménye szerint ugyan kész pazarlás ennyi pénzt kiadni, másfelől a lábbelit elragadóan szépnek találta.

Legbelül beleremegett, amikor észrevette, hogy Maguire lassan végigsiklatja a tekintetét az ő hosszú lábán. – És mondd csak, a párodat nem zavarja, hogy ilyen sok időt töltesz velem? – tette fel a kérdést, mely már régóta foglalkoztatta.

– Dehogynem – felelte a férfi szemrebbenés nélkül. – De sohasem panaszkodna miatta. Jól megneveltem, és nagyon szófogadó. – Látva, hogy a nő nyelt egyet, ártatlan arccal megveregette a hátát.

Szerencsére Carolina gyorsan visszanyerte az önuralmát, és ellen tudott állni a kísértésnek, hogy könyökét a férfi bordái közé bökje.

– Más szóval pillanatnyilag nincs állandó partnered. Hogy lehet ez?

– A nők jó emberismerők – jegyezte meg Maguire.

– Voltál már nős? – folytatta a nő zavartalanul a kérdezősködést.

– Csak nem vagy kíváncsi?

– Egyáltalán nem, mégis válaszolnod kell a kérdésemre.

– Sokkal könnyebb volt veled, amíg nem hallottál – nézett rá Maguire elgondolkodva.

Carolina tudta, hogy vigyáznia kell, különben mindig ő húzza a rövidebbet.

– Fogadni mernék, hogy már csak a pénzed miatt is sok nő érdeklődik irántad.

– Meglehet. De fordítva ez nem fordulhatna elő. Nekem teljesen mindegy, hogy egy nőnek van-e pénze vagy sem, számomra más dolgok fontosabbak.

– Jól van, most már valamivel többet tudok – kacsintott rá a lány. – Szeretnél még egy pillantást vetni a gyönyörű lábamra?

– A szüleid nem tanítottak meg rá, hogy nem szabad a tűzzel játszani?

– Ha meg is tanítottak, már régen elfelejtettem. És a te szüleid? Ők figyelmeztettek téged erre? Talán ezért vagy még mindig agglegény? Szerintem egy ilyen vonzó férfinak, mint amilyen te vagy, nem lenne szabad magányosnak lennie. Fiatal lányoknak kellene futniuk utánad, és mindent bevetni annak érdekében, hogy felkeltsék az érdeklődésed és elérjék, hogy ezentúl egyetlen éjszaka se kelljen egyedül aludnod.

– Úgy látom, elég gyorsan javul az állapotod – jegyezte meg a férfi vidáman. – Ennek minden bizonnyal a cipő az oka.

– Így is van. De hiszen emlékszel, hogyan hatott a piros cipellő Dorothyra az *Óz, a csodák csodájában!* Egyébként neki csak egyetlen kívánsága volt: hogy hazamehessen.

– Te is ezt szeretnéd, ugye? – kérdezte Maguire. – Éppúgy, mint Dorothy, te is szeretnéd megtalálni a hazavezető utat.

A pilóta ebben a pillanatban jelentette, hogy néhány perc múlva leszállnak Monacóban, így ez a téma egyelőre lekerült a napirendről.

Később, amikor már úton voltak a szállodába, Carolina elgondolkodott a férfi megjegyzésén, és el kellett ismernie, hogy igaza van. Ez az utazás, amelyet Maguire szervezett neki, mindenekelőtt arra szolgált, hogy erősítse az önbizalmát, és így a jövőben képes legyen megbirkózni azzal, hogy vagyonos ember lett.

És valóban, napról napra jobban érezte magát, még akkor is, ha nem volt határozott terve arra, hogyan fog viselkedni az emberekkel. De legalább a kezdeteken már túl van. Megtanult helytállni és keresztülvinni az akaratát. Az mindenesetre egyáltalán nem tetszett neki, hogy előbb vagy utóbb el kell hagynia Maguire-t, és attól tartott, hogy a kapcsolatuk végén a férfi még összetöri a szívét. A férfi érzéseit illetően Carolinának nem voltak illúziói: Maguire nem érez iránta semmit. Ennek ellenére szeretett volna minél több időt tölteni vele. Ez a férfi olyan hatással volt rá, mint korábban egyetlen másik sem.

Alighogy beléptek a szállodába, Maguire egészen más emberré változott. A recepción közölték vele, hogy a lakosztályaik még nincsenek készen, és ezért nem tudnak beköltözni. Ráadásul a férfit számtalan sürgős üzenet is várta.

A viselkedése természetesen nem volt feltűnő, hiszen minden helyzetben tökéletesen uralkodott magán, de ismét belebújt a nemzetközileg is sikeres és tekintélyes cégvezető bőrébe, így mindenki igyekezett a kedvében járni. Carolina kapott egy másik szobát, ahol lefekhetett, alhatott néhány órát, és át is öltözhetett, mielőtt a szálloda halljában találkozott volna Maguire-ral. A férfinak felajánlották, hogy ezalatt dolgozhat a szálloda egyik irodahelyiségében.

Egy órával azután, hogy végre beköltözhettek saját lakosztályaikba, már kint ültek az étterem teraszán, amelyhez hasonlóan szépet Carolina még sohasem látott. Gyönyörű volt a kilátás az öbölre a lemenő nap fényében. A hangulatra az előkelő vendégek eleganciája is rányomta a bélyegét. Az asztalokat fehér abrosz borította, az italokat kristálypoharakban szolgálták fel. A hölgyek drága ékszereket viseltek, és élvezték a panorámát.

Maguire számára mindez nem volt újdonság.

– Te tényleg szusit akarsz enni? – kérdezte némi undorral a nőtől.

– Kevés az esély rá, hogy valaha is visszatérek ide, ezért szeretném a lehető legtöbb ételt kipróbálni.

Carolina nem tehetett róla, de képtelen volt levenni a szemét a férfiról, aki elegáns öltönyében úgy nézett ki, mintha egy divatlapból lépett volna ki. Monacóban a férfiak sötét öltönyt vagy szmokingot vettek fel a vacsorához, és Carolina nem tudta levenni a szemét Maguire-ról.

Természetesen ő maga is átöltözött, és nagyon örült, hogy Henry több ruhát is elhozott a lakásából. Bár a bő fekete selyemnadrágjával és a szintén fekete selyemblúzával, melyeket végkiárusításkor vásárolt egy butikban, aligha tudott versenyezni az itteni toalettekkel. Mindenesetre a vörös Versace cipő remekül illett a fekete ruhához, legalábbis ő így gondolta. A frizuráját díszítő strassz hajcsattól eltekintve teljesen lemondott olcsó ékszereiről, mert azok egyáltalán nem illettek volna erre a helyre.

Carolinának különben sem állt szándékában lenyűgözni Maguire-t vagy bárki mást, vagy úgy tenni, mintha más lenne, mint aki valójában volt. Es különben is időpocséklás lenne becsapni a férfit, aki semmire sem tartotta azokat az embereket, akik megjátsszák magukat, vagy megpróbálják befolyásolni őt.

Neki tehát csak önmagát kellett adnia, egy fiatal nőt, aki legszívesebben a menükártyán szereplő minden egyes ételt kipróbálna.

– Mivel az étlapon nincsenek feltüntetve az árak, valószínűleg csillagászatiak. És mivel ma este igazán dőzsölni akarok, én szeretném kifizetni a vacsorámat – javasolta.

– Arról szó sem lehet! – tiltakozott Maguire.

– Hányszor jártál már itt?

– Monacóban már jártam egyszer, de ebben az étteremben még soha. De hallottam és olvastam is róla: világhírű.

– El tudom képzelni.

Ekkor megszólalt Maguire mobiltelefonja. A férfi elnézést kért, majd kissé távolabb lépett, hogy fogadja a hívást. Elutasító arckifejezése és röpke válaszai arról árulkodtak, hogy üzleti ügyről lehet szó. Carolina mindenesetre örült, hogy nem ő az aktuális üzletfél. Felállt az asztaltól, és borospoharával a kezében a terasz mellvédjéhez lépett. Éjszaka volt már, az égen ragyogtak a csillagok, és a Földközi-tenger egyébként türkizkék vize most éjfekete volt. Az étterem alatt, a sugárúton élénk volt a forgalom. A számtalan luxusautóból szép és elegáns emberek szálltak ki, akik élvezni akarták ennek a különleges helynek az éjszakai életét.

Jó néhány perc eltelt, mire Carolina észrevette, hogy Maguire ott áll mellette és a korlátnak támaszkodik.

– Rossz híreket kaptál? – kérdezte tőle.

– Miért kérded?

– Az előző beszélgetésből gondoltam. Az volt az érzésem, hogy dühös lettél.

– Nem, dehogy! Csak akadt egy kis gond, amit meg kellett oldanom. De hiszen ezért vagyok itt! – állt fel. – Gyere, menjünk! Ki kell derítenünk, hogy jó játékos vagy-e.

– Persze hogy az vagyok!

– Bizonyítsd be, különben nem hiszek neked.

– Rendben. Mivel a vacsorát te fizetted, én fizetem a tétjeinket a kaszinóban – ajánlotta a nő.

– Nem, Carolina, ragaszkodom hozzá, hogy én fizessek, amíg meg nem érted, hogyan kell játszani ahhoz, hogy nyerjünk. Utána majd fizethetsz te.

– A saját káromon akarom megtanulni a lényeget, és erről nem nyitok vitát.

– Hatalmas lépésekkel haladsz, és már kezded érvényesíteni az akaratodat.

Carolina már megszokta a férfi ugratásait, de ezúttal maradt benne egy kis tüske. Az, hogy az örökség következtében kialakult új helyzettel nem tudott megbirkózni, még nem jelentette azt, hogy gyenge, és képtelen egyedül boldogulni. Legalább egyetlenegy alkalommal be akarta Maguire-nak bizonyítani, hogy nem kell őt úgy kezelni, mintha törékeny lenne.

Mikor beléptek a világ leghíresebb játékbarlangjába, a Monte Carló-i kaszinóba, Carolina csak úgy kapkodta a fejét. Maguire megfogta a könyökénél, és bevezette őt a játékterembe. Érintésétől Carolina szíve egyre hevesebben vert.

– Elgondolkodtál már azon, melyik asztalnál akarod kipróbálni a szerencsédet?

– Ott, ahol bakkarát játszanak – felelte a nő, majd leült egy ékszerekkel teliaggatott nő és egy öltönyös japán férfi közé. Elhatározta, hogy a vele szemben helyet foglaló Maguire-nak bebizonyítja, hogy nem egy kis buta liba, és az ő segítsége nélkül is jól tud szórakozni.

Azt azért be kellett vallania, hogy amikor megismerte a férfit, nem volt a legjobb állapotban, de ez már a múlté. Azóta rendbejött, és most már a jelenre és a jövőre kell összpontosítania.

Miután a krupié kiosztotta a lapokat, megkezdődhetett a játék. Carolinának szerencséje volt, mert egy kilencese és egy négyese volt, ami mindenképpen azt jelentette, hogy nyert. De amikor a zsetonokra pillantott, csaknem megállt a szíve, mert akkor vette csak észre, hogy a legalacsonyabb érték ötven dollár volt.

Húsz perccel később Maguire mérges arccal jelent meg.

– Te jóságos ég, hol voltál? – esett neki.

– Itt, élvezem a friss levegőt. – Carolina érezte a férfin a nyugtalanságot. – Sajnálom, nem akartalak zavarni, különben szóltam volna. Szerintem van valami lenyűgöző az éjszakai Monte Carlóban. Nézd csak meg! – mondta, és egy kézmozdulattal szinte magához ölelte az egész környéket.

– Igen, szerintem is. De miért hagytad abba a játékot, miután nyertél?

– Éppen ezért. Nem akartam elveszíteni az ötszáz dollárt.

Maguire fejcsóválva karolta át a nő vállát.

– Belőled aztán biztosan nem lesz szerencsejátékos – ugratta. – Gyere, igyunk még egy pohár bort, aztán eltűnünk innen.

Varázslatos mosolya nagy hatással volt Carolinára, aki az épületbe belépő férfi után nézett. A háromnapos borosta vagány külsőt kölcsönzött neki.

Maguire két pohárral jött vissza, és az erkély mellvédjének támaszkodva koccintottak. Egyre gyakrabban tudom nevetésre és szóra bírni, gondolta Carolina némi elégedettséggel.

– Gondolkodtam rajta – jelentette ki hirtelen.

– Ajjaj, az semmi jót nem jelent! Jobb, ha a nők nem gondolkodnak, mert az általában megnehezíti a férfiak dolgát.

– Úgy látom, félsz tőle. – Itt állni, a híres játékkaszinó erkélyén a holdfényben ezzel a csodálatos férfival, Carolina számára olyan volt, mint egy gyönyörű álom. – Akkor készülj fel arra, amit hallani fogsz.

– Jól van, mondd el, mi nyomja a szívedet!

– Már régóta dolgozom fogyatékos gyerekekkel, és szeretem a munkámat.

– Ezt tudom.

– Két különböző iskolában dolgoztam, és négy nyári programon vettem részt. Arra időközben rájöttem, hogy miért nem vette észre senki, mi baja van Tommynak. Minket, kisegítő iskolai tanárokat alaposan kiképeztek arra, hogyan kezeljük a gyerekek nehézségeit. De sajnos nagyon kevesen vagyunk, és pénzünk sincs elég. És ez nem az egyetlen gond.

– Vagyis szerinted pénzzel nem lehet mindent megoldani? Kíváncsian várom, hová akarsz kilyukadni.

– Van néhány valóban jó módszerünk, melyekkel segíteni tudjuk a fogyatékos gyerekeket. Sokszor kiderül, hogy a kapott diagnózis nem elég pontos, és még az igen alacsony intelligenciahányadossal rendelkező gyerekeknek is lehetnek bámulatos képességei. Ha intenzíven foglalkozunk velük, még ők is meglepően jól fejlődnek. És én erre szeretnék alapozni.

– Most már kíváncsivá tettél.

– Természetesen tisztában vagyok vele, hogy egyedül semmire sem megyek. Most megvan a lehetőségem rá, hogy szakértők tanácsait kérjem, és különböző programokat szervezzek a sérült fiatalok támogatására. Szeretnék ezeknek a gyerekeknek a képviselője és szószólója lenni. A vagyonom most lehetővé teszi ezt.

– Ez ragyogó ötlet! – állt fel a férfi. – Örülök, hogy ilyen gyorsan fel tudtad mérni a lehetőségeidet. Most végre tudod, milyen irányba akarod terelni az életedet. Csodálom az energiádat és a bátorságodat.

– Csak nem kételkedtél abban, hogy képes leszek rá?

– Tulajdonképpen nem, bár kissé aggódtam, mivel az elmúlt hónapok kellemetlen tapasztalatai megviseltek – fogta meg a lány kezét. – Menjünk vissza a szállodába? Hosszú volt ez a nap.

Carolina bólintott, miközben a szíve úgy vert, hogy majd kiugrott a helyéből. Ő ugyanis meglehetősen biztos volt abban, hogy ennek az estének még nincs vége, még ha Maguire ezt nem is tudja.

A szállodában lifttel mentek fel a második emeletre. Maguire szándékosan tervezte rendkívül változatosra a napot, hogy Carolinának ne jusson ideje a tépelődésre. Másfelől persze arra is gondolt, nehogy a lány túlságosan elfáradjon.

Mint a monacói luxusszállodák általában, az övék is tökéletes kényelmet biztosított. Maguire bekísérte Carolinát a hálószobába, majd meggyőződött róla, hogy minden rendben van-e. Az éjjeli lámpa finom fényt árasztott, a fejpárnán egy kis doboz édességet helyeztek el, a csipkés selyem hálóing az ágyra volt kiterítve, egy kristályvázában kéttucatnyi sárga rózsa illatozott. Nem hiányzott a borral, sajttal, gyümölcsökkel, édességgel és egyéb finomságokkal megrakott ajándékkosár sem. Úgy tűnt, Maguire utasításait maradéktalanul végrehajtották.

– Aludj jól, és addig, ameddig csak akarsz! Itt leszek a közeledben.

– Kár, hogy külön lakosztályunk van – sajnálkozott a nő.

– Az összekötő ajtót mindkét oldalról ki lehet nyitni. Csak kopognod kell, ha valami baj van, bár szerintem most már egyedül is boldogulsz.

A nő közelsége túlságosan is csábító volt ahhoz, hogy Maguire sokáig kitegye magát neki.

– Szólj, amint elkészültél reggel! De ha egész nap aludni akarsz inkább, nekem az is jó.

– Rendben van – nézett rá a lány vágyakozóan. – Ez minden, Maguire? Jó éjt puszit nem is kapok?

Maguire-nak igencsak nehezére esett visszautasítani ezt a kérést.

– De Carolina! Csak nem akarsz elcsábítani? – mentette ki magát a helyzetből viccesen. – Jó éjszakát! – búcsúzott el gyorsan.

Maguire a saját lakosztályában leült a kanapéra, és levette a cipőjét. Végre tudomást kell vennie róla, hogy Carolina vonzódik hozzá. Ez a nő azonban túlságosan is sebezhető, túl gyanútlan, és túl jó erre a világra. Ő ezzel szemben már nagyon is ismeri az élet sötét oldalát.

Miután kisegítette az idegösszeomlásból azzal, hogy kihozta a megszokott környezetéből, nem is csoda, hogy Carolina úgy tekint rá, mint hős megmentőjére. Márpedig ő egyáltalán nem az, és nem is vállalhat hosszú távon szerepet az életében. De arra vigyáznia kell, hogy ne sértse meg.

A legjobb az lenne, ha finoman a tudtára adná, hogy csupán baráti viszonyt tarthat fent vele. Miközben azon gondolkodott, hogyan tudná megoldani ezt a helyzetet, vetkőzni kezdett. Ekkor hallotta meg a kopogást, és gyorsan kinyitotta a két lakosztályt összekötő ajtót.

– Nem vagy jól? – kérdezte aggódva, míg Carolina mezítláb és hálóingben állt a küszöbön. A sminkjét már lemosta, és arckifejezéséből ítélve éppen mérgelődött valamin.

– Azt mondtad, megkaphatok bármit, amit szeretnék, csak meg kell tanulnom keresztülvinni az akaratomat. Legalábbis valahogy így fejezted ki magad. Úgyhogy én akkor most szeretnék tőled egy jó éjt puszit kapni.

Varázslatos ez a nő! – gondolta Maguire. Mégis, mit veszíthet? Bármikor visszavonulót fújhat, ha veszélyessé válik a helyzet. Legalábbis ez eddig még mindig sikerült neki.

Carolina közelebb lépett hozzá, és az ingénél fogva megragadta a férfit. A keze jéghideg volt, hálóingének finom anyaga alól túlságosan is határozottan rajzolódott ki az alakja.

Nem szabad kihasználnom a helyzetet, figyelmeztette magát Maguire. Valószínűleg még a nő maga sem tudja igazán, mit is akar valójában, és nincs abban a helyzetben, hogy pontosan felmérje, hová vezethet a viselkedés.

De ekkor Carolina végigsiklatta kezét a férfi csípőjén, amire Maguire teste azonnal válaszolt. Lehajtotta a fejét, és gyengéden szájon csókolta a nőt, aki halkan felsóhajtott, és szorosan hozzásimult.

Nem! Uralkodnom kell magamon! – intette magát Maguire határozottan. Carolina nyilván nincs tudatában, mit tesz. Óvatosan a nő karjára tette a kezét, hogy eltolja magától.

– Rendben! – sóhajtott egy nagyot. – Kérlek, Carolina, most jól figyelj rám!

– Nem! – ellenkezett a nő, és hátrébb tolta a férfit a hálószoba felé, amely éppoly fényűzően volt berendezve, mint az övé.

Ezt persze észre sem vette, mert arra összpontosított, hogy oda irányítsa a férfit, ahová ő akarja. Maguire végül az ágynak ütközött, elveszítette az egyensúlyát, és mindketten a puha matracra zuhantak.

Maguire tudta, hogy egy olyan férfi, mint ő, nem hagyhatja magát elcsábítani, és sohasem engedheti át az irányítást egy nőnek, főleg nem Carolinának. Így hát ismét megfogta a lány karját, hogy véget vessen a dolognak. Egész életében sikerült a partnerei tudomására hoznia, hogy meddig mehetnek el. Ezúttal azonban csődöt mondott ez a képessége. Mi ez? Valami mágia? Mindenesetre Carolina most megfordult, és addig ügyeskedett, míg egyszer csak a férfin feküdt.

– Jó! – mondta Maguire rekedt hangon. – Fekhetünk így néhány percig, nincsen abban semmi rossz.

– Igazad van – helyeselt a nő. – Szerintem ez teljesen rendben van.

– Hiszen nem csináltunk semmi... megbocsáthatatlant – állapította meg a férfi.

– Még nem! – javította ki Carolina, majd szájon csókolta.

– Mit akarsz ezzel mondani?

– Mi most valami megbocsáthatatlant fogunk tenni, ahogy te fogalmaztál – suttogta.

– Carolina, ez...

– Nekem teljesen mindegy, mit fogsz rólam gondolni utána – szakította félbe.

– Kérlek, Carolina... – tiltakozott a férfi ímmel-ámmal.

– Szerinted összedőlne a világ, ha egyszer tíz percig nem te lennél a jófiú? Vagy külön felkérésre vársz?

Maguire-nak felkérésre biztosan nem volt szüksége, sokkal inkább valakire, aki észhez téríti. Carolina tényleg azt hiszi, hogy tíz perc elegendő lenne ahhoz, hogy szeresse?

Aztán már nem sokat tétovázott, lehúzta róla a selyem hálóinget. Carolinát sokkal inkább szelíd, ártatlan szeretőnek képzelte, és sohasem gondolta volna róla, hogy türelmetlenül magához ragadja a kezdeményezést, és úgy tesz, mintha ez a helyzet teljesen hétköznapi lenne. Úgy tűnt, nem tudja, hogy a tűzzel játszik. Bár Carolina inkább volt kedves és szelíd fiatal nő, aki ennek megfelelő bánásmódot érdemel, most úgy viselkedett, mint egy kis vadóc, és Maguire-nak fogalma sem volt, miért. De egyáltalán nem volt kifogása ez ellen, sőt, éppen ellenkezőleg! A nő viselkedése hihetetlenül felizgatta, és szárnyakat adott a fantáziájának. Ez maga volt a tiszta őrület, és vissza sem tudott emlékezni arra, hogy valaha is megengedett volna magának ilyen őrültséget. De Carolinával minden egészen más volt, mint eddig.

Carolina felébredt, és elhatározta, hogy már ébren is marad. A nyitott erkélyajtón át beszűrődő tompa holdfényben nézte Maguire kócos haját és markáns vonásait, melyek egy görög istenre emlékeztették.

A férfi egyenletesen lélegzett, és mikor odafordult felé, átölelte és magához szorította. Még álmában is simogatta, mintha meg akarná nyugtatni.

Maguire általában tökéletesen tudott uralkodni magán, és nem mutatta ki az érzelmeit. De Carolina megérezte, hogy hozzá hasonlóan a férfi is sebezhető. Maguire arra biztatta, hogy tegyen többet önmagáért és teljesítse a vágyait. De vajon vele nem ugyanez a helyzet?

Én legalább megpróbáltam megnyílni mások felé, gondolta a nő. Azt viszont már régóta tudta, hogy a férfinak nagy szíve van.

Ahogy egyre világosodott, és a hajnali fény elűzte a sötét éjszakát, Carolina nézte a férfi állán a borostát, a szeme körüli ráncokat és hosszú, sűrű szempilláit. Bár az éjszaka viszonylag hűvös volt, és Maguire félredobta a takarót, mintha képtelen lenne elviselni a meleget, arról viszont minduntalan megbizonyosodott, hogy Carolina be van takarózva.

Miközben a lány a férfi meztelen testét nézte, Maguire hirtelen kinyitotta a szemét. Úgy tűnt, mintha kellemetlen lenne neki, hogy bámulják.

– Szerencsére nem történt semmi – jelentette ki szárazon.

– Ó, dehogynem! Ráadásul kétszer is.

– Ezt nem így terveztem, Carolina! – simogatta meg az arcát Maguire. Mozdulata egyáltalán nem illett az arckifejezéséhez, ami hirtelen elkomorodott.

– Érezhetsz bűntudatot, ezt biztosan nem tudom megakadályozni. Azt mindenesetre figyelembe kell venned, hogy nekem szükségem volt erre. Meggyőződésem, hogy ha szeretkezel velem, az csak felgyorsítja a gyógyulásomat. De nézd úgy a dolgot, hogy ez az általad kijelölt feladat része, és a projekté, melyet célul tűztél magad elé.

– De hiszen ez szörnyű! Carolina, te nem egy projekt vagy a számomra! – tiltakozott a férfi.

A nő megvonta a vállát.

– Nekem most nincs kedvem előadást hallgatni függetlenségről, felelősségről és hasonló dolgokról. Nekem most a lehető legnagyobb reggelire van szükségem, sajtos omlettel, vajas francia pirítóssal és mézzel. Természetesen a frissen facsart narancslére is számítok. – Mivel Maguire szemmel láthatóan egy „esemény utáni" beszélgetést szeretett volna, Carolina gyorsan felpattant.

– Hová készülsz?

– A lakosztályomba. Le akarok zuhanyozni, és ezalatt remélhetőleg te is elkészülsz. – Széles mosollyal jutalmazta a férfit, ezzel leplezve, hogy megértette az üzenetet: ha Maguire-on múlik, az együtt töltött éjszaka többé nem ismétlődik meg.

Bár Carolina biztos volt abban, hogy a férfinak tetszett, hogy elcsábította és lefeküdt vele, egy szorosabb kapcsolat kettejük közt mégsem jöhetett szóba. Maguire segíteni akart neki, hogy könnyebben boldoguljon az új helyzetben, ennyi volt az egész. Az ő szemszögéből nézve ez jó volt, és valószínűleg amint úgy látja, hogy Carolina túl van a válságon és több önbizalomra tett szert, vissza fogja engedni őt a korábbi életébe.

De az együtt töltött éjszaka után a lánynak nehezére esett úgy tenni, mintha a világ legegyszerűbb dolga lenne ugyanúgy élni tovább, mint azelőtt.

A reggelit a szálloda teraszán szolgálták fel, ahonnan a Monte Carló-i öbölre nyílt kilátás. A fehér abroszokon csillogtak az ezüst evőeszközök és a kristálypoharak. A vendégek, akik között minden korosztály képviselve volt feltűnően elegánsak voltak, csak azok viseltek szabadidőruhát, akik közvetlenül a jachtjukról érkeztek, mint ahogy Carolina és Maguire is.

Carolina úgy vélte, hogy a sportos lenvászon nadrág és a hozzáillő póló, na meg természetesen a vörös cipő megfelelő viselet egy hétköznapi nyári reggelen. És nyilvánvalóan Maguire is így gondolkodott, ugyanis le sem vette a szemét a nőről.

A tanácsadó szerepét azonban még mindig nem akarta feladni, és kizárólag komoly témákat vetett fel, mintha a világ összedőlne, ha egy kicsit lazítana. Még akkor is a gondolataiba mélyedt, amikor a narancslevet itta és az ízletes omlettet ette.

– Szeretnék veled a gondjaidról beszélni – vetette fel.

– Rendben.

– Az izgalmakat, melyek végül az összeomlásodhoz vezettek, nem utolsósorban az okozta, hogy túl sokan túl sok mindent követeltek tőled. Kezdjük rögtön a szüleiddel. Van valami, amit feltétlenül meg akarsz tenni értük?

– Igen, mindenképpen – nézett rá a nő szeretetteljesen. – Szeretném megkönnyíteni az életüket, és anyagi biztonságot nyújtani nekik. Örültem, hogy anyámnak megvehettem az új konyhát, apámnak meg az autót. Szeretném őket továbbra is kényeztetni.

– Bár az nem is volt olyan könnyű, igaz? Hiszen hirtelen nagyon megnőttek az elvárásaik veled szemben.

Mivel a nő tétován hallgatott, Maguire folytatta:

– Jól van. De ha támogatni akarod a szüleidet, akkor inkább életbiztosítást kellene kötnöd a számukra, ha még nem tetted volna meg. Akkor idős korukban is biztos jövedelemmel fognak rendelkezni. Ennél többet nem is kell tenned.

Carolina kelletlenül dőlt hátra, mivel már egy falat sem ment le a torkán.

– Maguire, ilyesmi csak elméletben létezik – jegyezte meg. – Tapasztalataim mindenesetre már vannak. Bármit teszek is, az nem akadályozza meg őket abban, hogy még többet kérjenek tőlem.

– Ezzel tisztában vagyok. Ezért kell eldöntened, hogy mi az, amit tényleg kész vagy megtenni értük, és aztán meg kell húznod a határt. Mindaddig, amíg meggyőződésed, hogy helyesen cselekszel, és nagyvonalúnak mutatkozol, nem kell, hogy lelkifurdalásod legyen.

– Én ezt sosem így néztem – ráncolta a homlokát a nő.

– Tudom. Te mindig csak másokra gondolsz, ahelyett, hogy egyszer magaddal is törődnél. Nem ártana neked egy kis adag önzés. De ami azt illeti, elég rossz diák vagy, ezt már megállapítottam.

– Nem igaz! – tiltakozott a nő. – Igencsak önző dolog volt például megvenni ezt a cipőt – emelte magasra a lábát.

– Jól van, kivételesen megengedtél magadnak valami rendkívülit, de arra is én beszéltelek rá – emlékeztette a férfi. – Úgy gondolom, még erőteljesebben kellene dolgoznunk azon, hogy megtanuld érvényesíteni az akaratodat.

– És ezt hogyan képzeled?

Maguire kávét töltött maguknak.

– Említetted, hogy apád szerette volna kezelni a pénzügyeidet. Véleményem szerint azonban ő éppúgy nem tud kezelni egy ekkora vagyont, mint te. Ez nem sértés, hanem tény. Ti ezt nem tanultátok meg, ennyi az egész.

– Tudom.

– Más szóval, megbízható pénzügyi szakértőktől kell segítséget kérned. Ezt az apádnak is be kell látnia. Nem tudnád megkönnyíteni a szüleid életét, ha a végén semmi sem maradna a gazdagságból, mert apád a tapasztalatlansága miatt rossz döntéseket hozna.

– Sajnálom, hogy mindig olyan ostobának tűnök. Tudom, hogy igazad van.

– Ostoba biztosan nem vagy, sőt, ellenkezőleg, én nagyon is intelligensnek tartalak. Csak tapasztalatlan vagy abban, hogyan kell ilyen sok pénzzel bánni. Ráadásul senki sem várja el tőled, hogy ezt tudd. És mivel az önzés tekintetében van némi előnyöm, e téren jó tanárnak tartom magam.

Mindenképpen meg kell húznom számára a határokat, gondolta a nő. Maguire nyilván remekül érzi magát a megmentő és a védelmező szerepében, és biztosan nem tetszene neki, ha egyszer csak a saját fegyvereivel kellene szembenéznie.

Miközben Carolina a megfelelő szavakat kereste, a terasz másik vége felől hangos vita ütötte meg a fülüket. A zaj felé nézett, és látta, hogy az egyik asztalnál egy apa ül a lányával. Bár nem angolul beszéltek, nem volt nehéz kitalálni, hogy egy szokványos apa-lánya nézeteltérés volt, amilyen nap mint nap előfordul a világ minden táján, ha az apák nem tudják elfogadni, hogy a lányuk felnőtt.

A beszélgetés egyre hangosabb lett, és a fiatal lány szemmel láthatóan dühös volt, miközben a férfi egyre szigorúbbnak és határozottabbnak tűnt. Teljesen nyilvánvaló volt, hogy kettejük között komoly a nézeteltérés.

Ekkor a lány hirtelen elhallgatott, és bánatos arccal ült a helyén. Ajka reszketett, közel volt hozzá, hogy könnyekben törjön ki. Akármit is mondott neki az apja, az biztos, hogy nagyon mélyen érintette.

Carolina átérezni vélte a fiatal lány fájdalmát, és eszébe jutottak a saját érzései, amikor mindenki csak beszélt hozzá, őt viszont nem akarták meghallani egészen addig, amíg már képtelen volt tovább elviselni a helyzetet. Akkor hirtelen csend lett, éppúgy, mint most.

Megrázta a fejét, mintha nem tudná elhinni, hogy ismét elveszítette a hallását.

Maguire aggódó arccal nézte, nyilván észrevette, hogy valami nincs rendben. Természetesen nem tudhatta, mi történt, hiszen azt maga Carolina sem tudta volna megmagyarázni, de Maguire olyan ember volt, aki habozás nélkül, azonnal cselekszik.

Felpattant, megfogta a nő kezét, segített neki felállni, majd átkarolta a vállát, és a zsúfolt asztalok előtt elhaladva a lakosztályába vezette. Ott egyetlen kézmozdulattal jelezte neki, hogy feküdjön le. Vitt neki egy csésze teát és egy újságot, de amikor visszaért hozzá, a nő már mélyen aludt.

Amikor felébredt, Carolina elnevette magát, mert látta, hogy Maguire a piros cipőt látótávolságon belül egy párnára állította.

A pihenés jót tett neki. Hallotta a férfi hangját a teraszról, aki nyilván ismét valamilyen időpontot egyeztetett.

– Hová repülünk legközelebb, Maguire? – kiáltott oda neki, amikor a férfi befejezte a telefonálást.

Maguire beviharzott, szigorú arccal és olyan figyelmesen nézte meg a nőt, mintha az orvosa lenne, és nem a szeretője. Ekkor kissé megkönnyebbült.

– Ezek szerint visszatért a hallásod!

– Igen. Sajnálom! Én is dühös vagyok, mert bár most már magabiztosabbnak érzem magam, és több az önbizalmam is, a dolog mégis megtörtént.

– Drága Carolina, a te legnagyobb gondod az, hogy nem vagy sem keményszívű, sem érzéketlen.

– Akkor azzá kell válnom – lendítette ki a lábát az ágyból a nő. – Le fogom vetkőzni ezt a gyengeséget. Tény, hogy sok volt az idegeskedés, de másoknak is vannak gondjai, mégsem omlanak rögtön össze. Nem akarok többé gyenge lenni!

– Soha nem is voltál az.

Egyszerűen nem volt értelme vitatkozni a férfival.

– Telefonáltál az előbb. Ezek szerint elmegyünk erről a csodálatos helyről?

– Igen – derült fel Maguire arca. – De előtte még veszünk neked egy bőröndöt, és aztán lesz még három órád, hogy végigjárd a butikokat, és megtöltsd olyan holmikkal, amilyenekre mindig is vágytál. Utána elrepülünk egy olyan helyre, amelyik szerepel a listádon. Nem volt igazán könnyű elintézni, de szeretni fogod.

Én csak téged szeretlek, gondolta a nő. Sajnos az újbóli hallásvesztés megint eltávolította tőle a férfit. Tetszett neki, hogy segíti és erősíti az önbizalmát, de önmagához senkit sem enged túl közel. És ez az ő nagy gondja.

Carolina be akarta bizonyítani a férfinak, hogy létezik valaki, akire ő is támaszkodhat, akiben ő is megbízhat.

5. FEJEZET

Maguire úgy értett a problémák megoldásához, mint senki más, erről meg volt győződve. De ha a saját magánéletéről volt szó, rögtön csütörtököt mondott.

– Két napra hazautazunk – jelentette be a hosszú repülőút alatt.

– Igen, már említetted. Részemről rendben. – Carolina elégedetten és álmosan dőlt hátra az ablak melletti ülésen.

– Pedig ez nem szerepelt a tervekben – ellenkezett a férfi, és majd felrobbant a méregtől.

– Ezt is tudom. Mint ahogy azt is, hogy emiatt meglehetősen dühös vagy. De nyilvánvalóan nem lehet változtatni a dolgon, úgyhogy bele kell törődnöd. Nagyon örülök, hogy Tommy eljön holnap.

Ha a férfi öccséről beszélt, Carolina szeme sugárzott, az arca felderült. Egészen másként emlegette a gyereket, mint az emberek többsége, akik csak a fogyatékosságát vették észre.

Maguire rájött, hogy terveik megváltoztatásának előnyei is vannak: két napig emberek között lesznek, és szinte sohasem maradnak kettesben, így Carolinának lesz elég ideje, hogy elfeledje az együtt töltött szerelmes éjszakát, és újra rendet teremtsen a gondolatai között.

Fáradtak és kimerültek voltak, amikor leszálltak Seattle-ben. Maguire általában nem szenvedett az időeltolódástól, de most le sem hunyta a szemét. Hogyan is lett volna képes rá, amikor Carolina ott ült mellette, hozzásimult, fejét a vállára hajtotta. Maguire-t mindez nem hagyta hidegen, és nem segített neki abban, hogy rendezni tudja magában a dolgokat.

A repülőtérre a cég egyik autója jött értük, mert Maguire túl fáradt volt ahhoz, hogy maga vezessen. Amikor hazaértek a hegyekbe, Carolina azonnal lefeküdt. Alig húzta le róla Maguire a cipőt, már aludt is.

Amikor Maguire kora reggel felébredt, már nem emlékezett arra, hogyan került ágyba. Bár még mindig szörnyen fáradt volt, elhatározta, hogy azonnal felkel. Akkor legalább lesz elég ideje, hogy lelkileg felkészüljön a napra, mielőtt Carolina csatlakozik hozzá.

Hajnaltájban eleredt az eső. Eleinte csak szemerkélt, de később alaposan rákezdett. A természet párás és friss illatát még a házban is érezni lehetett.

Aztán Carolina is lejött farmernadrágban és egy túlságosan is bő pólóban. A férfi az összes iratot és papírt kiterítette maga előtt, majd felállt, és a nőt az asztal másik végéhez vezette, töltött neki kávét, és megkínálta pirítóssal.

– Összeállítottam neked egy listát. – Maguire elhatározta, hogy a lehető legjobban lefoglalja a nőt, nehogy ideje legyen gondolkodni a kapcsolatukon. – Van itt egy felsorolás a legjobb ügyvédek nevével és címével, valamint egy másik, a legmegbízhatóbb pénzügyi tanácsadókéval. Mielőtt választanál közülük, a legjobb, ha először beszélsz mindegyikkel, hogy lásd, kivel tudsz jól szót érteni.

– Köszönöm! – bólintott a nő, majd felállt, egy pillanatra a férfi vállára tette a kezét, aztán kiment a konyhába, hogy friss kávét főzzön. Bár Maguire sohasem mutatta meg neki, hol tartja az edényeket és az evőeszközöket, ő rögtön a megfelelő fiókot húzta ki. A nőknek az ilyesmihez biztosan jó érzékük van, gondolta a férfi; és remélte, hogy a közös éjszaka hamarosan feledésbe merül. Mérget persze nem vett volna rá, hiszen túlságosan is szenvedélyesen szeretkeztek ahhoz, hogy úgy tehessenek, mintha mi sem történt volna.

A nő mindenesetre most teljesen gondtalanul tett-vett a konyhában. Smink nélkül, kissé kócos hajával és meztelen lábával egészen varázslatosan nézett ki.

Egy másik szekrényben Carolina felfedezett egy csomag süteményport. Tanulmányozta a doboz hátulján a receptet, majd úgy döntött, hogy sütni fog. Bár a hatalmas póló elrejtette az alakját, csábos vonalai minden mozdulatnál kirajzolódtak. Ez annyira lenyűgözte Maguire-t, hogy képtelen volt másra figyelni.

– Feltűnt, hogy a hallásodat stresszes helyzetekben veszíted el. Legközelebb azon kell majd dolgoznunk, hogy semmi se billentsen ki a lelki egyensúlyodból.

– Szereted a diós linzert? – kérdezte a nő, válaszra sem méltatva a férfi megjegyzését.

– Igen, általában mindent, ami házi sütésű. De hallottad, amit az előbb mondtam?

– Persze.

– Jól van. Azt jól értettem, hogy a vagyonodat meg akarod osztani másokkal, és segélyszervezeteknek is tervezel adományokat?

– Igen, így van. – A nő kék szeme felcsillant néhány másodpercre. – Olyan sok ember van, aki szükséget szenved és segítségre van utalva.

– Tudom, kedvesem! – A becéző szó csak úgy kicsúszott a férfi száján, még mielőtt meggondolhatta volna, mit mond, de gyorsan folytatta: – Ez a lényeg. Úgy kell eljárnod, hogy az emberek ezek után ne jussanak be az ajtódon. Ezért el kell döntened, évente mennyi pénzt akarsz felszabadítani, és ezt az összeget egy elkülönített

számlára kell átutalni. Aztán felveszel egy részmunkaidős kollégát, például egy egyedülálló anyát, aki otthonról szeretne dolgozni, és ezzel még egy emberrel teszel jót. Ez a munkatárs fogadhatná a hívásokat, meghallgathatná az emberek kéréseit, mindent feljegyezne, majd a végén eléd terjesztené. Aztán te magad döntőd el, ki kap támogatást. Így elkerülöd a közvetlen kapcsolatot a kérelmezőkkel, és többé senki sem fog zaklatni.

Carolina időközben elkészítette a sütemény tésztáját, és tepsibe rakta. Hirtelen megfordult, kanállal a kezében és egy darabka csokis tésztával az arcán Maguire-hoz lépett, és homlokon csókolta. Észre sem vette, hogy a férfi szemöldökén és állán tésztafoltokat hagyott.

– Maguire! – mondta kedvesen. – Nem tudom elégszer elmondani, milyen nagyra értékelem a segítségedet. Nálad jobb tanácsadót el sem tudok képzelni. Te vagy az egyetlen, aki megértette, hogy már képtelen voltam megvédeni magam. Ennek ellenére kíváncsi lennék... – Elhallgatott.

– Mire?

– Te megengednéd, hogy téged is így óvjanak meg?

Micsoda nevetséges feltételezés! Mitől kellene őt megóvni? Maguire el sem tudta képzelni, mire céloz a nő. Egyvalamiben azonban biztos volt: Carolina túlságosan is sokat foglalkozik vele, és ez nyugtalanította. Legszívesebben kiment volna a házból, hogy egy nagyot sétáljon, és elterelje a gondolatait.

De ekkor kopogtak a bejárati ajtón, és már be is jött Henry, nyomában Tommyval és kutyájával, Wooferrel, valamint Maguire egykori sógornőjével, Shannonnal. Mivel a kutya egy bernáthegyi és egy újfunlandi keveréke volt, fejével jóformán az asztal magasságáig ért. Tulajdonképpen nagyon szeretetreméltó jószág volt, de túlságosan is hullott a szőre, folyton nyáladzott, és legalább nyolcvankilós súlyával könnyedén fellökött egy embert.

Tommy és Woofer egyenesen Carolinához rohant.

– Jó napot, Miss Cee! Tommy vagyok!

– Igen, emlékszem rád, és örülök, hogy újra látlak! – A nő először Tommyt ölelte át, aztán Woofert, mintha hozzá lenne szokva az ilyen hatalmas kutyákhoz. Mivel az állat a sütemény iránt is érdeklődést mutatott, Carolina gyorsan betolta a tepsit az előmelegített sütőbe. Aztán Tommyval, aki közben levette a dzsekijét, a kesztyűjét és a cipőjét, leült a padlóra. – Jókorát nőttél tavaly nyár óta! – állapította meg.

– Igen, mindenki ezt mondja. Emlékszel még, hogy megmentetted az életemet?

– Legalábbis veled voltam a mentőautóban – felelte a nő.

– Arra én is emlékszem.

– Mesélted, hogy nem szereted az orvosokat és az injekciókat, ezért volt jó, hogy együtt maradtunk, ugye?

– Azt a napot sohasem fogom elfelejteni.

– Én sem.

Henry, miközben kiment a konyhába, hogy bekapcsolja a kávéfőzőt, Woofer mellett elhaladva vágott egy grimaszt.

Shannon eközben odaült Maguire mellé az asztalhoz, és rögtön a tárgyra tért.

– Örülök, hogy szántál ránk időt.

Mivel a nő csak akkor jelentkezett, ha valami gond volt Tommyval, a férfi számára természetes volt, hogy időt szakítson az öccsére, még ha az ütközött is a terveivel.

– Hiszen mindent megteszek Tommyért – felelte.

Az, hogy feleségül vette Shannont, Maguire bátyjának, Jaynek a kevés jó döntése közé tartozott. Shannon részéről pedig az volt helyes, hogy elvált tőle. Divatos öltözékében és tökéletes fazonú, dús, vörös hajával feltűnően csinos és elegáns nő volt. Ráadásul jó szívű is. Ha tovább együtt maradt volna Jay-jel, valószínűleg szörnyen szenvedett volna, sőt, talán tönkre is ment volna bele. Az első pillanattól kezdve szerette Tommyt, és ez kölcsönös volt.

– A gyerek feltétlenül találkozni akart Carolinával – mondta a nő. – Erre mindesetre nem számítottam – mutatott a szőnyegen kuporgó párosra.

Ezen Maguire is meglepődött. Tommy általában rendkívül visszahúzódóan viselkedett azokkal az emberekkel, akik nem tartoztak a legszorosabb ismeretségi körükbe. Különösen az utóbbi években volt ez így, mióta kiderült, hogy a beszédkészsége korlátozott, így idegenek jelenlétében általában hallgatott.

De Carolina társaságában úgy beszélt, mint a vízfolyás. Mivel rendkívül izgatott volt, folyton belegabalyodott a mondandójába, amiből a nő úgy segítette ki, hogy ő maga is lassan beszélt. Ráadásul úgy tűnt, tökéletes megérti a fiú izgatott csacsogását, és mindig tudja, mit akar mondani.

Tommy több mint tíz centimétert nőtt az előző nyár óta, és mostanra már magasabb lett Carolinánál. Szőke hajával, kék szemével, hosszú karjával és lábával éppen úgy nézett ki, mint a legtöbb amerikai fiú. Mosolyával rögtön belopta magát az emberek szívébe.

Bár Maguire odafigyelt arra, hogy Tommyt mások ne bánthassák meg, senkit sem ismert, aki olyan természetesen bánt volna vele, mint Carolina.

– Hihetetlen, milyen jól megértik egymást – jegyezte meg Shannon.

Az esős délutáni idő ellenére Tommy mindenképpen ki akart menni játszani a szabadba Carolinával és Wooferrel. Bár Maguire szerint ez képtelen ötlet volt, mivel fontos megbeszélnivalói voltak Shannonnal, nem tiltakozott.

Nem sokkal később, amikor sógornőjével az ablaknál állva figyelte őket, Shannon azt mondta:

– Pontosan ilyennek képzeltem el Carolinát azok után, amit hallottam róla.

– És szerinted milyen?

– Rendkívül kedves fiatal nő és csodálatos tanár. Nagyon gyengéden, szeretetteljesen és kimondottan természetesen bánik a gyerekekkel. Nem játssza meg magát.

– Ahhoz képest, hogy épp az imént ismerted meg, bámulatosan pontos a megállapításod – jegyezte meg a férfi.

A kész sütemény illata megcsapta az orrát, és Shannon kinyitotta a sütő ajtaját.

– Elkészült – jelentette, miközben edényfogó kesztyűt húzott, és kivette a tepsit a sütőből, majd a tűzhelyre tette hűlni. – Nincs azzal semmi gond, hogy szerelmes vagy, Maguire! Megesik ez bármelyikünkkel. Igaz, arra számítottam, hogy inkább egy egyetemet végzett nő, esetleg ügyvéd, de mindenképpen olyasvalaki iránt érdeklődsz, akinek a szakmai felemelkedése már biztosított. Másszóval, egy sikeres nőt szeretsz.

– De nem vagyok házasságpárti – tiltakozott a férfi.

– Sohasem értettem meg, hogy az emberek miért lépnek önszántukból ebbe a csapdába, és miért törődnek tudatosan bele, hogy megnehezítik egymás életét – felelte a nő.

– Éppen ez az, ami engem is visszatart.

Azt azonban Maguire kénytelen volt elismerni, hogy gyerekeket viszont mindig is szeretett volna. Ha csak erről lenne szó, valószínűleg megnősülne, és hűséges, szeretetteljes partner lenne. Attól viszont vonakodott, hogy egy kapcsolatot a szerelemre alapozzon, mert gyerekkorában látta, mi lesz egy állítólagos szerelmi házasságból, ha a pénz közbeszól.

– Maguire, de hiszen az arcodra van írva! Én még sohasem láttalak ilyennek. Ahogy Carolinára nézel és...

– Ilyen ostobaságokra most nincs időnk – szakította félbe a férfi. – Carolina és Tommy bármelyik pillanatban bejöhetnek, úgyhogy most gyorsan beszéljünk arról, amire a telefonban utaltál.

Apjuk halála után Jay-re ruházták öccsük gyámságát, mert ő volt kettejük közül az idősebb. Jay azonban csupán be akarta söpörni a tartásdíjat, melyet apjuk Tommy számára meghatározott, anélkül hogy szándékában állt volna valóban gondoskodni a testvéréről. Ezért avatkozott közbe Maguire.

Bár Shannon nem volt közvetlen hozzátartozó, viszont első naptól fogva szerette Tommyt, önként magára vállalva az anya szerepét, és a gyerek is viszonozta az érzelmeit. Maguire nagyvonalúan támogatta a nőt annak érdekében, hogy Tommy jóléte minden tekintetben biztosítva legyen, mert nagyon jól tudta, hogy Jay folyton megpróbálja két kézzel szórni a fiú pénzét.

És éppen ez volt a gond. Jay képtelen volt kijönni a vagyonkezelő rendszeres juttatásából, a pénz sohasem volt elég. Ilyenkor aztán mindig Shannonhoz fordult és megfenyegette: gondoskodni fog róla, hogy Tommyt elvegyék tőle, ha nem segít neki. A nő pedig minden alkalommal hagyta magát megzsarolni, és fizetett.

Most is ez volt a helyzet, de Maguire lassan kezdte megunni, hogy megint ugyanazt a történetet hallja. Természetesen azonnal kész volt kézbe venni és kezelni az ügyet. Egyúttal arra is rájött, hogy minden személyes érzést ki kell hagynia a játékból, ami Carolinát illeti. Azokat a dolgokat, melyek igazán fontosak az életben, nem pénzért adják, és az ő életében sok minden nem úgy alakult, ahogy szerette volna. A pénz, ami áldás és átok egyszerre, az embereket önzővé és kapzsivá teszi, és olyan hatalmat ad a kezükbe, ami tulajdonképpen nem illetné meg őket, és amivel képtelenek bánni. Egy ilyen élethez Carolina túlságosan is jó és romlatlan volt, ezért Maguire ettől mindenképpen meg akarta kímélni.

– Nézz csak oda! Érdemes! – mondta Shannon az ajtó felé intve.

Maguire követte a nő tekintetét, és látta, hogy Carolina és Tommy nevetve jönnek befelé, mögöttük a lassabban cammogó kutyával. Mindannyian ázottak és sárosak voltak.

– Volt egy kis balesetünk – jelentette Carolina lélekszakadva.

– Igen, lecsúsztunk a dombról – tette hozzá Tommy lelkes hangon.

– Sajnos a domb alján volt egy hatalmas pocsolya...

– Vagy talán inkább egy tó – szólt közbe mosolyogva Shannon.

– Csak semmi pánik, máris lezuhanyozunk! – emelte fel a kezét Carolina. – Hol találom a mosógépet, Maguire?

– A kutyának vagy magatoknak? – viccelődött a férfi. Újból bebizonyosodott számára, milyen tisztességes és romlatlan ember Carolina, és milyen szeretetreméltó.

Bár Maguire-t általában semmi sem rázta meg különösebben, ezen az estén nagyon furcsa hangulatba került. Ezzel együtt Carolina biztos volt benne, hogy ő is élvezte a Tommyval töltött napot. Nem lehetett nem észrevenni, hogy ők ketten milyen nagyon kötődnek egymáshoz. Carolina Shannont is rokonszenvesnek találta, bár kíváncsi volt, hogy Tommy bátyjának volt felesége miért vette magához a gyereket, és miért gondoskodott róla. Ennek tulajdonképpen nem is volt jelentősége, mivel a fiú szemmel láthatólag boldog és elégedett volt ezzel a döntéssel.

Miután Shannon és Tommy a kutyával hazament, Maguire állítólagos jókedve egy csapásra elpárolgott. A férfi eltűnt a könyvtárban, és jó ideig nem is mutatkozott.

Carolina ezalatt Henryvel a konyhában maradt, és megkóstolták a süteményt. A férfi azt tanácsolta neki, legyen türelmes Maguire-ral, de ez nem győzte meg a nőt. Maguire boldogtalan és nyugtalan volt, amit érezni lehetett, amikor később csatlakozott hozzájuk. Bár teljesen normálisan beszélgetett velük, tekintete mégis arról árulkodott, hogy valami egyáltalán nincs rendben. Carolina mindezt az időeltolódásra fogta. És valóban, amint leültek a televízió elé, a férfi szeme azonnal lecsukódott. „Talán tényleg csak kimerült" – gondolta a lány.

Másnap reggel ragyogóan sütött a nap. Mikor Carolina felkelt és kinézett az ablakon, látta, hogy Maguire és Henry, kávéscsészével a kezükben, egy gyönyörű régi autót járnak körbe. Gyorsan felöltözött, majd leszaladt a lépcsőn, ki a kertbe. Tulajdonképpen csak a szórakozás kedvéért akart menni egy kört egy ilyen autóval, de arra nem számított, hogy Maguire komolyan veszi a kívánságát.

– Nem hiszem el! – kiáltotta lelkesen, és alaposan szemügyre vette a vörös kabriót, melynek motorházteteje tükörfényes volt. Ilyen kocsit életében még csak egyetlenegyszer látott, a nagyapjánál, aki ilyeneket javítgatott, és azon nyomban beleszeretett az oldtimerbe.

A két férfi odafordult felé, Maguire rámosolygott, majd kinyitotta előtte a kocsi ajtaját, és egy kézmozdulattal intett neki, hogy üljön be a vezetőülésre.

– Hát ezt meg hol hajtottátok fel? – kérdezte a nő.

– Ne is kérdezd! Mindenesetre a jövőben kérj valami könnyebbet!

Carolina ekkor látta meg az úti táskát, és kérdőn nézett Maguire-ra.

– Kirándulunk egyet, és csak holnap jövünk haza. Remélem, eljutunk az általam kitűzött célig. De Henry itthon marad és segít nekünk, ha a kocsi felmondja a szolgálatot.

– Ez azt jelenti, hogy én vezethetem?

– Felkészültél rá? Ha kétségeid vannak, szívesen beülök a volán mögé és...

– Hát persze hogy kész vagyok rá! – szakította félbe a lány. – Tényleg nincs ellene kifogásod?

– Nincs. De talán jobb lenne, ha bukósisakot vennénk, mielőtt elindulunk. Gyorsan elmagyarázom, hol van a kuplung és...

– Ismerem a régi autókat – vágott ismét a szavába a nő. – A nagyapám ilyen régi járművekbe lehelt új életet.

– Vagy úgy! Akkor innen ered a kívánságod.

– Igen. Az egyik szomszédja számára rendbe hozott egy ilyen kocsit. – Carolina nevetve nézte a két férfit, amint áhítattal szemlélték az autót, ujjukkal óvatosan végigsimították a karosszériát, és ódákat zengtek róla.

– Nem szeretnéd mégis, hogy én vezessek? – kérdezte Maguire.

– Egészen biztosan nem. Ez az én kívánságom volt, nem a tiéd!

Carolina beleült a bőrülésbe, ujját végigsiklatta a műszerfalon, mielőtt kezét a kis kormánykerékre tette volna.

– Hová lett az a szerény, magára semmit sem áldozó nő, akit egy hete megismertem?

– Teljesen elrontottad. Mielőtt megismertelek volna, fogalmam sem volt, milyen élvezet önzőnek lenni. Kösd be magad! – szólította fel. – Jaj, most látom, hogy ebben nincs is biztonsági öv. Jól van, akkor kapaszkodj!

A férfi előző esti különös hangulatát Carolina nem felejtette el. Természetesen Maguire egyetlen szóval sem említette, hogy nyugtalanítja valami, erről sem vele, sem másokkal nem beszélt, legalábbis Carolina ezt így gondolta. Egyre jobban tudatosodott benne, milyen szűkösre szabta a helyet, amit ő betölthet az életében. Amint ő jobban lesz, Maguire úgy gondolja, megtette a kötelességét, és ismét útjára bocsátja. Ha ő többet is érez iránta, az kizárólag az ő baja. Csupán egyetlen alkalommal sikerült neki Maguire páncélján áthatolnia, azon az éjszakán, amikor lefeküdtek egymással. A szívét azonban a férfi nem tárta fel előtte, ami elszomorította Carolinát.

Talán ezért is adott túl sok gázt, és indult el úgy, mint egy versenyző a meredek, kanyargós hegyi úton.

– Nem gondolod, hogy kissé lassabban kellene hajtanod? – kérdezte a férfi óvatosan.

– Nem.

– Aha! Mi lett az én félénk, szelíd tanítónőmből?

– Ugyan, az már régen nem létezik. – Carolina kénytelen volt kiabálni, hogy túlharsogja a szelet. – Most meglátod, hogyan viselkedik egy nő, ha lehetőséget kap egy ilyen kocsit vezetni – vetett rá egy futó oldalpillantást. Az utat szalagkorlát tette biztonságosabbá, és az éles kanyarok előtt az ember nem tudhatta, mi vár rá. Ez éppen olyan, mint beleszeretni Maguire-ba, gondolta. De mégis izgalmas dolog volt, ami megdobogtatta a szívét.

– Carolina! – kiáltotta a férfi nevetve, miközben egyik kezével az ajtóba, a másikkal a műszerfalba kapaszkodott. – Van rá esély, hogy sértetlenül hazavigyük ezt a kocsit?

A kocsiért persze aggódik, de az nem érdekli, hogy az ő szívét összetöri!

De miért hajtson lassabban, ha ezzel a nyaktörő sebességgel nevetésre készteti Maguire-t? Annak a kis időnek, amit még vele tölthet, minden percét ki fogja élvezni, gondolta Carolina.

Maguire-nak minden rábeszélőképességére szüksége volt, hogy Carolinát a jármű megállítására bírja. Már régóta abban a hitben élt, hogy neki mindig minden sikerül, még a lehetetlen is.

Míg Carolina a slusszkulccsal bajlódott, a férfi kiszállt, térdre ereszkedett, és megcsókolta a jéghideg, nyirkos földet, mert nagyon boldog volt, hogy ép bőrrel megúszták az utat. Tény, hogy Carolina már nem volt olyan kedvetlen és letört, mint az első napokban, és ezt nem utolsósorban az ő közbelépésének köszönhette. De Maguire az utolsó tíz percben behunyt szemmel ült, és abban reménykedett, hogy semmi sem fog történni. Azt nem tudta, hogy a nő egyáltalán odafigyelt-e rá, amikor tanácsokat adott neki, mindenesetre nem fogadta meg őket.

– Maguire, hagyd már ezt az ostobaságot! Úgy csinálsz, mintha halálra rémítettelek volna.

– De hiszen azt tetted! – felelte a férfi nyomatékosan, majd felállt.

Már hosszú ideje nem félt semmitől, de Carolina most mégis megrémisztette. A nő egyre magabiztosabb lett, és mindinkább képessé vált arra, hogy keresztülvigye az akaratát. Bár ő éppen erre akarta megtanítani, pillanatnyilag meglehetősen kiszámíthatatlannak ítélte meg a nőt.

Az, hogy az út alatt Carolina örömében fel-felkiáltott, azt bizonyította, hogy legalább abban a pillanatban boldog volt. Bármeddig is fog tartani, mindenképpen tovább fog ügyködni azon, hogy a nő megtanuljon nemet mondani és korlátokat félállítani.

– Maguire, el kell árulnod, hogyan szerezted meg ezt a kocsit! Nem is tudtam, hogy... Csupán egy őrült ötlet volt, hogy felvettem arra a kívánságlistára.

Maguire tudta, hogy örömében Carolina a nyakába ugrana, ezért gyorsan kivette az úti táskát a kocsiból, és megkérdezte:

– Velem jössz?

– Viccelsz? Mit akarsz itt az erdő közepén? – nézett körül fürkészve, de a magas fákon kívül semmit sem látott. Tétován kiszállt a kocsiból, és a férfi után indult.

Más fiatal nőkkel ellentétben, akik drága ékszereket és divatos ruhákat kívántak, Carolina úgy nyilatkozott, hogy szívesen töltene el egy éjszakát egy fatörzsre épített házban. A férfi addig keresett valami hasonlót, míg olyasmit nem talált, amire maga sem számított.

Maguire már sok mindent megélt, és sokat látott, de ez most az ő számára is egészen új tapasztalat volt. Természetesen rengeteg ilyen faház létezik, de ezek közül csupán néhány alkalmas felnőttek számára, és azok sem a közelben voltak. Ez volt az egyetlen, amely megfelelt a követelményeknek.

Bár a fákhoz nem nagyon értett, Maguire mégis azt feltételezte, hogy egy erdei fenyő vagy egy lucfenyő, mely mintha az égig nőtt volna, alkalmas egy ilyen menedék kiépítésére. És ekkor meglátta a helyet. Egy legalább harmincfokú létra felső végén volt a nyolcszögletű építmény, amelyet a tulajdonos a törzs köré ácsoltatott.

Amikor Carolina is meglátta a házat, habozás nélkül felmászott, Maguire pedig követte. Az ajtó mellett egy teherszállításra alkalmas kötélrendszer volt kiépítve, amelyet a férfi rögtön ki is próbált: felhúzta az úti táskát, melybe mindkettőjüknek pakolt, és a piknikkosarat, melyet Henry adott nekik. Az egyetlen belső ajtó az apró fürdőszobába vezetett, amelynek a ház többi részéhez hasonlóan színes ablaküvegei voltak. De ugyan ki láthatná meg őket idefent?

Az építész szemmel láthatóan igyekezett természetbarát megoldásokat találni, így a házat napenergiával fűtötték. A hatalmas ülőzsákon két ember fért el kényelemesen, az ágyon pedig ketten alhattak hálózsákban.

Tartalék áramról egy kis generátor gondoskodott, bár nehezen volt elképzelhető, hogy valakinek eszébe jutna bekapcsolni itt egy tévét vagy rádiót. A környező természet sokkal izgalmasabb volt, a fák közti látvány pedig egyszerűen lenyűgöző. A friss levegő, a dombok és völgyek, az erdőt benépesítő madarak és állatok bőven elég néznivalót kínáltak. A barna föld, a mélyzöld bokrok, cserjék és a közeli patak napfényben csillogó vize mind csodálatra méltó volt. Ki akarhatna ennél többet?

– Szeretlek, Maguire! – kiáltotta Carolina lenyűgözve.

A férfi szíve néhány másodpercig mintha kihagyott volna, de gyorsan visszanyerte az önuralmát.

– Igen, minden nő ezt mondja.

– Nem lehetett egyszerű megtalálni ezt a helyet. Köszönöm szépen!

– Nagyon szívesen. Én is le vagyok nyűgözve. Nem ennél valamit? Henry rengeteg ételt küldött velünk.

Jól hangzik.

Mivel a reggelit kihagyták, most leültek, kipakoltak a piknikkosárból az ablak előtti lehajtható asztalra, és nekiláttak. Az óriási sajtos és sonkás szendvicsek, a chips és a többféle saláta nagyon finom volt. Az ebédet mandulás keksszel és jeges teával zárták.

Maguire azt remélte, hogy Carolina itt, a teljes elszigeteltségben és a természet lágy ölén ismét magára talál. Tulajdonképpen ugyanezt kívánta önmagának is, bár képtelen volt levenni a szemét a nőről, aki vastag zoknit, túlságosan bő farmernadrágot és laza pólót viselt. A haja kócos volt, és nem győzte forgatni a fejét, hol egy harkályt, hol egy mókust látott, és minden alkalommal felkiáltott:

– Jaj! Nézd csak!

Mikor egy sólyom az egyik szomszédos fáról pásztázta a környéket, Carolina dühös arccal jelentette ki:

– Nem örülnék, ha éppen most csapna le a zsákmányára.

– Hadd nézzem meg!

– Szó sem lehet róla! Mióta megérkeztünk, nálad volt a távcső, most én vagyok soron! Hűha, ott jön egy őz a két gidájával!

Mivel a nő önként nem adta oda a távcsövet, Maguire egyszerűen kivette a kezéből.

– Most akkor tisztázzuk: te valósítod meg egy régi álmodat vagy én? – méltatlankodott a nő nevetve.

– Meseszép itt, és egyszerűen sohasem jutott még eszembe, hogy egy ilyen házban éjszakázzak, vagy hogy építtessek magamnak egyet.

– Miért is ne, ha ennyire élvezed? Hiszen fényűző körülmények között nőttél fel, és megengedhetted volna magadnak. Kíváncsi lennék, te vajon mi mindent írnál föl egy ilyen kívánságlistára. Te mit várasz még az élettől, Maguire?

A varázslat egy csapásra véget ért. Carolinának különös tehetsége volt hozzá, hogy megpiszkálja a kényelmetlen dolgokat. Mielőtt megismerte volna a lányt, Maguire elégedett volt az életével. Most pedig egyre-másra rá kell döbbennie, hogy talán neki lenne inkább tanulnivalója Carolinától, nem a lánynak tőle.

– Beszéljünk fontosabb dolgokról! – felelte a férfi nyersen. – Már szó volt róla, hogyan kellene viselkedned a jövőben a kéregetőkkel szemben. De nem beszéltünk még a nővéredről.

Carolina egy másodpercig figyelmesen nézte a férfit, aztán elhatározta, hogy belemegy a témaváltásba.

– Sőt, van egy öcsém is.

– Igen, de csak a nővéred várta el tőled, hogy kifizesd a gyerekei taníttatását, nem?

– Ezt meg is tettem, mert magam is így akartam.

– Jól van, ezt megértettem. Ennek ellenére érdekelne, hogy mit akarsz még tenni érte és a családjáért.

Carolina az ebéd maradványait pakolta össze.

– Azt akarom, hogy legyen egy kis tartaléka. Szüksége lehet rá. Még ha nem is beszél róla, tudom, hogy nincs rendben a házassága. A sógorom egy szélhámos. Mindenesetre azt tervezem, hogy nyitok a nővéremnek egy számlát, és befizetek rá egy nagyobb összeget, amelyhez vészhelyzet esetén nyúlhat. De csak akkor. Nem szeretném, hogy haszontalan dolgokra fordítsa a pénzt.

– Ez nem fog tetszeni neki.

– Biztosan nem. Dühös lesz, amiért szerinte gyámkodni akarok felette – sóhajtotta nő. – De kénytelen lesz elfogadni a döntésemet, különben nem kap egy vasat sem.

– Ó!

– Mi az, hogy „ó"?

– Hirtelen milyen átkozottul határozott lettél!

– Csodálkozol? Amilyen tanárom van... – Carolinát megint lázba hozta valami. – Maguire, ezt meg kell nézned! Egy sólyom! Nem is, inkább egy sas.

Ebben a pillanatban megszólalt a férfi mobiltelefonja. Maguire teljesen lemerevedett, mert ostoba módon elfelejtette megemlíteni, hogy sürgős hívást vár. De most már túl késő volt, és nagyon félt, hogy a nő ismét pánikba esik. Carolina azonban teljesen fesztelenül viselkedett.

– Sajnos fel kell vennem...

– Persze, miért is ne? – Azzal felkapta a messzelátót, és az ablak felé fordult.

Ahogy azt Maguire sejtette, a bátyja, Jay hívta. Számított rá, miután tett néhány lépést annak érdekében, hogy Jay ne tudja zsarolni a volt feleségét.

– Bosszúság ért, és sürgősen pénzre van szükségem – kezdett magyarázkodni Jay. – Különben nem fordultam volna Shannonhoz.

– Elfelejtetted, hányszor magyarázkodtál már ugyanígy? – ment át Maguire a helyiség másik végébe.

– Ezúttal más a helyzet – állította Jay.

– Hogyhogy?

– Jelentkeztem elvonókúrára.

– Jusson eszedbe, hányszor hitegettél már ezzel is!

– Ez most komoly. Ha nem kezdem el végre rendbe hozni az életemet, mindent elveszítek.

– Ezt is számtalanszor hallottam már tőled. Teljesen érthetetlen számomra, miért lopod meg az öcsédet. Tommy egyáltalán nem érdekel téged, és nem is törődsz vele. Bár neked is több pénzed van a kelleténél, mégis mindig...

– Pénzzavarba kerültem, ez minden – szakította félbe a bátyja. – Esküszöm neked, többé nem fordul elő.

Maguire rosszkedvűen fejezte be a beszélgetést, és zsebre tette a telefont. Aztán csak állt, az ablakot bámulta, anélkül hogy bármit is látott volna. Hallotta a vízcsobogást, ahogy Carolina kinyitotta a fürdőszoba ajtaját, majd ismét csönd lett. Carolina valószínűleg észrevette, hogy magánbeszélgetést folytat, ezért vonult vissza. Talán hallotta is, amit mondott, de abból aligha vonhatott le következtetéseket. Maguire annak mindenesetre örült, hogy a nő hagyott neki némi időt a gondolatai rendezésére.

Ám hirtelen megérezte Carolina kezét a vállán. Pedig egyáltalán nem volt szüksége együttérzésre.

A nő odaállt elé, az ablaknak dőlt, és elállta előle a kilátást.

– Ezért érezted magad ilyen rosszul Shannon látogatása óta? – kérdezte.

– Ami a bátyámat illeti, már a születésem óta így érzek. Olyan, mint az apám, a világ összes pénze sem elég neki. És mindenre talál magyarázatot. – Maguire igyekezett lazának tűnni, de Carolina érezte rajta a feszültséget. – Felejtsd el! Nem okozott nagy élvezetet a beszélgetés, de már vége. És hozzád nincs is köze.

A lány bólintott, és úgy tűnt, mintha ejtené is a témát, amiről Maguire nyilvánvalóan nem akart beszélni, de aztán meggondolta magát.

– Te magad magyaráztad nekem, milyen fontos korlátokat szabni és eldönteni, mi az, amit akarunk és mi az, amit nem. Ezért abból indulok ki, hogy te is így viselkedsz.

– Igen, így is tettem. Éppen elég hosszú ideig támogattam őt, de ennek most már végérvényesen vége. Bár a bátyám, mégis vállalnia kell végre a tettei következményeit. Ha folyton segítek neki, sohasem fog neki sikerülni, hogy a saját lábára álljon.

A nő együtt érző pillantást vetett rá, és bólintott.

– Valamiért az volt a benyomásom, hogy történt veled valami, mialatt a bátyáddal beszéltél, ezért engedtél neki.

– Ez igaz. – Maguire legszívesebben ököllel belevágott volna az ablaküvegbe. – Tisztában vagyok vele, hogy nem lett volna szabad engednem neki. Mindig ugyanaz történik: Jay nagyon is tisztában van vele, hogyan tud levenni a lábamról. Eközben én csak azt akarom, hogy megváltozzon, és jó legyen a kapcsolata Tommyval.

– Ezt megígérte?

– Igen, és én ostoba, folyton bedőlök neki.

Carolina kissé oldalra billentette a fejét, és olyan ártatlanul nézett Maguire-ra, hogy a férfi egyáltalán nem számított arra a megjegyzésre, amely ezután következett:

– Tudod mit? Te túlságosan is szigorúan ítéled meg magad. Talán nem olyan nagy baj, ha az ember nem mindig tartja magát szigorúan ahhoz, amit eltervezett.

– Talán tényleg nem az.

– Meglehet, hogy a bátyád megtartja az ígéretét.

– Szeretném én megélni azt a napot!

A férfi hangjából áradó idegességnek talán figyelmeztetnie kellett volna Carolinát, hogy ne folytassa a témát, de neki eszébe sem jutott abbahagyni.

– Maguire, te olyan sok ember iránt érzel felelősséget, hogy majd belerokkansz az igyekezetbe, hogy mindig helyesen cselekedj. Szerintem ha a saját családodról van szó, más szabályok érvényesek. Az ember sokkal több

engedményt tesz. El lehet határozni, hogy legközelebb keményebb leszel. De ha mégsem, mi történik? Ha újra elnéző leszel a bátyáddal, attól még nem dől össze a világ!

– Egy pillanat! Miről beszélünk? Talán kicserélődtek a szerepek?

– Biztosan nem – felelte a lány türelmesen. – Én csak azon fáradozom, hogy lebontsam a magad köré épített falat. Hogy közelebb engedj magadhoz másokat.

– Magadra gondolsz?

– Igen, pontosan. Úgy látszik, valami bánt téged. Miért nem hagyod, hogy valaki megvigasztaljon? Mi rossz van abban?

Maguire-ral még sohasem fordult elő ilyesmi. Még soha senkinek nem jutott eszébe, hogy neki vigasztalásra lenne szüksége. Ez teljes képtelenség! Sőt, egyenesen nevetséges!

Hogyan juthatott eszébe Carolinának az az őrült ötlet, hogy meg kell vigasztalnia őt? Egy férfi, aki olyan erős és magabiztos, mint ő, sohasem szorul rá egy ilyen szelíd teremtés segítségére. Egy tisztességes férfi nem terhel a gondjaival valakit, aki maga is gyenge és gyámoltalan.

Carolina tényleg túlságosan is szelíd, jó szándékú és engedékeny volt. Bár Maguire legszívesebben vadul és szenvedélyesen megcsókolta volna, tudta, hogy uralkodnia kell magán még akkor is, ha a lány az első perctől fogva hatással van rá.

Ekkor hirtelen minden aggályát elfújta a szél, megfogta Carolina arcát, és száját szorosan az ajkára tapasztotta. A nő rögtön hozzásimult, és éppen olyan féktelenül viszonozta a csókot.

Maguire általában nem bánt a nőkkel ilyen nyersen, sőt, éppen ellenkezőleg, gyengéd, figyelmes szeretőnek tartotta magát. Mialatt még azon töprengett, mi történt vele, és hogyan tudna visszavonulót fújni, Carolina magához ragadta az irányítást, és az ablakhoz szorította a férfit.

– Várj egy pillanatot! – kérte Maguire.

De Carolinának eszébe sem jutott szót fogadni, aminek Maguire a lelke mélyén örült. A nő szenvedélyes csókjai, finom illata és izgató idomai teljesen elvették az eszét. Vissza sem tudott emlékezni, hogy valaha is lemondott volna az előjátékról, és valaha is így át tudta volna adni magát a szenvedélynek.

Nem akarta visszatartani a nőt vagy visszavonulót fújni, de azt sem akarta engedni, hogy Carolina egymaga döntse el, mi történjen. Így hát felemelte, megcsókolta, majd a babzsákra fektette a nőt.

Most rögtöflöznie kellett, ami nem volt ellenére. És olyan jól sikerült, hogy hamarosan úgy elmerültek egymásban, hogy mindenről megfeledkeztek maguk körül.

Amikor elcsitultak a szenvedély hullámai, Carolina elaludt a férfi karjában. Maguire betakarta a dzsekijével, és még mindig képtelen volt felfogni, mi történt vele. Egyszerűen csodálatos volt. Nemcsak a szeretkezés, hanem maga Carolina is, akibe – most már bevallhatta magának – visszavonhatatlanul beleszeretett.

Hogy ez helyes volt vagy helytelen, már nem számított. Megtörtént, és már nem lehetett rajta változtatni.

Bár Maguire meglehetősen bonyolult, mondhatni őrült életet élt, harmincöt éves kora ellenére még sohasem volt szerelmes. Számtalan krízishelyzetet átélt és legyőzött, de az, amelyet most átélt, túltett minden eddigin.

6. FEJEZET

Carolina gyakran álmodott arról, hogy egy fatörzsre épített házban alhat, de a valóság minden képzeletét felülmúlta. Ezt el kellett ismernie, ahogy az ablak felé fordította a fejét, és a szemközti ágon ülő, világos tollazatú hatalmas baglyot figyelte.

– Hát nem gyönyörű? – kérdezte.

– Semmi esetre sem olyan szép, mint te vagy, de azért ő is tetszik nekem – felelte Maguire.

A padlón feküdtek meztelenül, egy párnahalom tetején, és a hálózsákkal takaróztak.

Maguire hosszú ideig teljesen laza és nyugodt volt, és kibújt a csigaházából, ahová oly szívesen visszavonult. Rengeteget nevettek és viccelődtek, és Maguire-t is lenyűgözte a természet, a hold fák közt átszűrődő, ezüstösen csillogó fénye a sötét éjszakában.

De most hirtelen ismét visszahúzódott, és többet meg sem szólalt. Carolina emlékezett rá, hogy ő is hasonlóan viselkedett, és a hallgatása egyfajta önvédelem volt. És ahogyan ő végül időlegesen elveszítette a hallóképességét, a férfi más útját-módját találta a bezárkózásnak.

– Szia, drágám! – suttogta Carolina, mire a férfi azonnal felvonta a szemöldökét. Nyilvánvalóan nem tetszett neki a becézés. – Szerintem ez a ház csodálatos, és nagyon örülök, hogy rátaláltál.

– Én is. Számomra még mindig rejtély, hogy korábban miért nem jutott eszembe ilyesmi.

– Ez egy tökéletes búvóhely, az ember itt tényleg meg tud feledkezni egy időre a hétköznapokról. – Carolina úgy döntött, hogy kertelés nélkül belevág a szívét nyomasztó témába. – Maguire, szeretnék tisztázni valamit. Miattam nem kell, hogy bűntudatod legyen, már ha érzel ilyet egyáltalán.

A férfi elgondolkodva nézte, szeme a hold tompa fényében hatalmasnak és sötétnek tűnt.

– Kérsz valamit inni? – próbálta más irányba terelni a beszélgetést.

– Köszönöm, nem. Csak tudnod kell, hogy tényleg örülök annak, hogy együtt töltjük itt az éjszakát.

– Na, szépen vagyunk... – Maguire csak ennyit mondott.

Carolina már számtalan nehéz helyzetből kimászott, és a férfi kedvéért kész volt kockázatot vállalni.

– Szerintem jogom van szeretni téged – mondta halkan. – Nem lehet hiba, ha elismerem, hogy kívánlak. Amit irántad érzek, azt korábban még soha senki iránt nem éreztem. Azonkívül elég idős vagyok már ahhoz, hogy félretegyem a fenntartásaimat, és egyszerűen csak magamért tegyek valamit. – Carolina látta, hogy a férfiról most is lepereg mindaz, amit mond. Ennek ellenére még mindig nem adta fel. – Te is kedvelsz engem – állapította meg.

– Természetesen.

– Úgy értem, nem úgy, mintha a bátyám lennél, vagy bármiféle felelősségérzetből, hanem úgy, mint egy szerető.

– Tényleg muszáj erről beszélnünk?

– Persze – bólintott a lány határozottan, és a könyökére támaszkodott.

– Nem lett volna szabad megtörténnie – sóhajtott a férfi. – Én csak segíteni akartam neked, hogy legyen önbizalmad és el tudd érni, amit akarsz. Nem volt helyes kihasználnom a helyzetet.

– De hiszen nem is használtad ki. Elfelejtetted már, hogy én akartam lefeküdni veled? Nem kellett rábeszélned – emlékeztette a férfit.

– De két hete még igencsak rosszul voltál.

– Az már a múlté. Veled akartam és akarok lenni. Megbízunk egymásban, tiszteljük egymást, és egy hullámhosszon vagyunk. El sem tudom képzelni, hogy bármelyikünk is megégetné magát.

– De igen, te. Legalábbis attól tartok.

– És akkor mi van? Hiszen te magad mondtad az imént, hogy erősíteni akartad az önbizalmamat. Ehhez hozzátartozik az is, hogy én magam döntöm el, mi a jó nekem és mi nem.

– Carolina, de hiszen te egyáltalán nem szeretsz engem – ellenkezett a férfi. – Ez csupán egy rövidke kis epizódja az életünknek. Természetesen nincs azzal semmi baj, ha kívánsz magadnak valamit, és azt meg is szerzed. De azt szeretném elkerülni, hogy valamiféle reményeket táplálj magadban. Neked vissza kell szerezned az önbizalmadat és az önbecsülésedet, hogy visszatérhess a hétköznapi életedbe. Erről van szó, se többről, se kevesebbről.

Carolina odahajolt, és ujja hegyével megsimogatta a férfi ajkát. Figyelmét nem kerülte el a Maguire szemében felvillanó fény.

– Amit tulajdonképpen mondani akarok ezzel, az a következő: abban a nehéz helyzetben, amelyben voltam, éppen az segített a legjobban, hogy veled lehettem. Szükségem volt rád mint emberre és mint férfira, nemcsak a tanácsaidra vagy a kényeztető programjaidra. Ezért nem kell, hogy bűntudatod legyen, minden tökéletes, jó és helyes volt.

– Ez csodálatosan hangzik, de nincs semmi értelme – mondta a férfi.

– De igen, számomra van. – Carolina a férfi karjára tette a kezét, hogy felhívja a figyelmét a bagolyra, amely a sötétben felfedezett valami zsákmányt. Lenyűgöző pillanat volt, ahogy kiterjesztette a szárnyait, és hangtalanul siklott lefelé.

– Azt hiszem, egy egérnek ott lent befellegzett – suttogta a férfi.

– Persze, hiszen a bagoly sem akar éhen halni. Órákig kuporgott ott a hidegben. – Maguire-hoz hasonlóan ez a madár is mindig egyedül él, tette hozzá még magában. – Nos, rendben.

– Rendben?

– Te szenvedsz ettől a beszélgetéstől, mert nem kedveled az ilyen témákat. Még valamit szeretnék megemlíteni, aztán végeztünk.

– Ha egy nő ilyet mond, az sohasem jelent semmi jót.

Carolina a férfira mosolygott, de az arca gyorsan újból elkomorult.

– Te vezettél rá, hogy átgondoljam az életemet. Eszembe jutott a számtalan dolog, amit kívántam magamnak, és amire vágytam. A többségét pénzért nem lehet megvásárolni, ezek a dolgok a szórakozásról, új tapasztalatok gyűjtéséről és kedves emberek megismeréséről szólnak.

– Reméltem, eljutsz oda, hogy magad határozd meg, mit akarsz, és mi jó neked.

– Ez sikerült, te jó tanító vagy.

– Köszönöm.

– És te? Miért vagy magányos? – kérdezte halkan a lány. – Soha nem szerettél volna saját családot? Van valami, ami boldoggá tesz?

A férfi azzal a türelmetlen pillantással nézett felé, melyet Carolina már jól ismert.

– Gyerekkorban az embernek vannak elképzelései arról, mi teszi boldoggá. Mikor felnő, a „boldogság" kifejezés szerintem már nem játszik olyan nagy szerepet.

– Akkor másként fejezem ki magam. Fontos neked, hogy a nap végén elégedett legyél magaddal?

– Igen. Nagyon zavar, ha nem sikerül megcsinálnom, amit aznapra elterveztem.

Carolina bólintott.

– Szerintem úgy kell cselekedni, hogy az embernek mindig jó legyen a lelkiismerete, és a saját elvei szerint éljen, mondjanak vagy gondoljanak a többiek bármit.

– Elárulnád, hová akarsz kilyukadni?

– Persze. Megszívlelted te már valaha is azokat a tanácsokat, melyeket nekem osztogattál? Összeállítottad a magad kívánságlistáját, hogy aztán megpróbáld megvalósítani az álmaidat?

– Nekem megvan mindenem, amire szükségem van – felelte a férfi kissé ingerülten.

„Én biztosan nem tartozom ezek közé" – gondolta a lány. De másra nem is számított. Még csak nemrégiben ismerkedtek meg, ráadásul igazán rendkívüli körülmények között. És egészen különböző világból jöttek. Az egyetlen, ami összekötötte őket, az Tommy volt, és az, hogy Carolina reménytelenül beleszeretett Maguire-ba.

– Megértettem. Akkor tényleg lezárhatjuk a témát. Mégis...

– Még mindig nem fejezted be?

– De igen – suttogta a nő. – Csak mutatni akarok neked valamit, amire talán ma éjjel még mindennek ellenére szükséged lehet.

– Ne, kérlek, ne! Bármit, csak azt ne! – tiltakozott a férfi.

– Kérlek, maradj csendben és viseld el férfiként, hogy elcsábítanak! – kérte Carolina. – Természetesen tehetsz javaslatokat, én mindig nyitott vagyok a kezdeményezésekre.

– Ennek örülök.

Carolina biztos volt benne, hogy a férfi törődésre és melegségre vágyik, ő pedig kész volt mindezt megadni neki. Aztán majd eltűnik az életéből, hiszen nincs más választása.

Az utolsó nap túlságosan is gyorsan eltelt. Sem Maguire, sem Carolina nem tett említést arról, hogy az együtt töltött időnek vége.

Mindent elintéztek: az oldtimert visszaadták, elhagyták a fatörzsre épített házat, és visszatértek a férfi otthonába. Carolina összecsomagolta a holmiját és rendet rakott a konyhában, miközben Maguire a telefonbeszélgetéseit bonyolította.

Másnap reggel Henry majd hazarepíti őt South Bendbe, a lakásába, miközben Maguire-nak fontos megbeszélései lesznek Denverben. Azt követően ismét a cégével és az üzleti ügyeivel foglalkozhat.

Elérkezett az idő... Tíz óra előtt nem sokkal Carolina ócska farmernadrágjában, a piros cipőben és a feje tetejére tolt új napszemüvegével szaladt le a lépcsőn. Szőke, hullámos haja a vállára hullott, arcára vidám kifejezést erőltetett. Abban a néhány percben, ami még maradt nekik, annak kell látszania, aki a valóságban

volt: egy normális középosztálybeli családból származó kisegítő iskolai tanárnőnek. Se nem hercegnő, se nem megfelelő feleség egy gazdag férfi számára. Jól érezte magát az erdő közepén éjszakázva, körülvéve baglyokkal és más állatokkal, és tetszett neki, hogy homárral és ahhoz hasonló finomságokkal kényeztetik. Néhány jellembeli gyengeséget valószínűleg sohasem tud teljesen levetkőzni, még ha nagyon igyekszik is.

– Essünk túl rajta! – mondta Henrynek, aki a csomagjaival az ajtóban állt. A férfi lepakolt, átölelte és gyorsan megpuszilta az arcát. Carolina ekkor sugárzó mosollyal fordult Maguire felé. – Csókolj meg búcsúzóul! – kérte.

A férfi kissé erősen ragadta meg a vállát, miközben a szeme titokzatosan csillogott.

– Idehallgass!

– Nem, ennél többet már nem bírok! Éppen eleget tanítottál. Már csak egyetlen kérésem van: több nőt ne szöktess el!

Maguire másodpercekig nevetett, de nem engedte el.

– Gyerekkorodban biztosan olvastad Shel Silverstein könyvét, az *Adakozófát,* ugye?

– Igen – nézett rá a lány csodálkozva. – Imádtam.

– Vigyázz magadra, Carolina! Te ugyanolyan önzetlen vagy, mint az a bizonyos fa, amelyik apránként mindenét: a gyümölcsét, az ágait és a törzsét is odaadta. Remélem, neked sikerülni fog meghúzni a határt, és nemet mondani, ha kell.

– Meggyőződésem, hogy sikerülni fog. Kérlek, add át Tommynak az üdvözletemet!

– Szívesen.

– Meglátogathatom időnként? És ő is engem?

– Természetesen.

– Jól van, Maguire, akkor most megcsókolhatsz! – mondta a lány, és igyekezett, hogy hangja vidáman csengjen.

De a férfi nem akarta megcsókolni, Carolina határozottan érezte, és ez nagyon fájt neki. Talán kívánta őt, és szívesen volt vele, talán bizonyos módon még szerette is, de Maguire védekezett az érzései ellen, és nem akarta szabadjára engedni őket. Felelősnek érezte magát Carolináért, és csak segíteni akart neki a gondjai megoldásában. Ennél többet nem szándékozott tenni.

– Jól van – jegyezte meg a nő csendesen. – Akkor te sem kapsz tőlem csókot. De sohasem foglak elfelejteni, ebben biztos lehetsz.

Anélkül, hogy még egyszer megfordult volna, végigment a kifutópályán a repülőgépig, és beszállt. De alighogy helyet foglalt a fedélzeten, már nem tudta tovább visszatartani a könnyeit. Szerencsére Henry ezt nem látta, mivel rögtön eltűnt a pilótafülkében, ahol a másodpilóta már a helyén ült.

A kanapén egy takaró és néhány párna hevert, így Carolina le tudott feküdni, ha akart, a fedélzeti konyhában pedig finom étel várta. De neki pillanatnyilag csak papír zsebkendőre volt szüksége.

Négy órával később, amikor leszálltak, már nem látszott rajta, hogy sírt. Az utaskabin úgy nézett ki, mintha nem is használták volna, Carolina olyan rendben és tisztán hagyta maga után.

Henry kilépett a pilótafülkéből, és figyelmesen nézte Carolinát.

– Minden rendben? – kérdezte óvatosan.

– Igen, minden a legnagyobb rendben.

– Mr. Cochran rendelt nekünk egy kocsit a repülőtérre.

– Gondolhattam volna – felelte a nő szomorúan.

Henry a lakásához vitte. A rövidke út olyan volt Carolina számára, mintha a Marsra utazott volna. Minden, amit megszokott, most hirtelen idegennek tűnt, és amikor elhaladtak az éttermek, az arany kupolájú templom mellett, majd a híres főutcán, a Grape Roadon, nem érezte, hogy hazaérkezett volna. De a legrosszabb az volt, amikor belépett a saját lakásába.

– Elvittük a kocsiját a szervizbe, hogy átnézessük a kerekeket és megtankoljuk az autót, hogy azonnal használni tudja, ha akarja – mondta Henry.

– Nagyon köszönöm, kedves magától.

– Mr. Cochran intézkedett, és mindenre gondolt. Az internet és a telefon ismét működik. Felírtam, hogy kiket értesítettünk a távollétéről, és ki kereste ezalatt. Ha bármi életbevágó esemény történt volna a családjában, arról természetesen azonnal tájékoztattuk volna.

– Ezt el is vártam volna.

– Mr. Cochran nagy súlyt fektetett arra, hogy egy ideig teljesen zavartalanul lazíthasson, és kipihenhesse az átélt izgalmakat.

– Nagyra értékelem.

– Feltöltöttem a hűtőszekrényét. Van tej, tojás, vaj, sajt, kenyér, és minden egyéb, amire az első napokban szüksége lehet, úgyhogy holnap nem kell rögtön bevásárolnia.

Henry letette a csomagokat.

Milyen különös: üres kézzel mentem el, és most két teli bőrönddel jövök haza, suhant át a nő fején.

– Itt vannak a kulcsai. Mr. Cochran felírta önnek mindkettőnk telefonszámát, hogy akár őt, akár engem el tudjon érni, ha valami...

– Henry! – szakította félbe Carolina. – Maguire nyilván mindent a leggondosabban intézett, úgyhogy semmire sem lesz szükségem. Egészen biztosan nem.

A férfi úgy állt ott, mint aki nem tudja, menjen-e vagy maradjon.

– Ha még sokáig ácsorog itt – folytatta a lány –, a végén még a nyakába ugrom, hogy mindent megköszönjek, amit értem tett.

Henry gyorsan hátrébb lépett, és rémülten ránézett.

– Úgy gondolom, maga a legjobb dolog, ami Maguire-ral történhetett – jelentette ki, majd megfordult, és villámgyorsan eltűnt, mintha attól félne, hogy a nő beváltja a fenyegetését, és valóban a nyakába ugrik.

És ekkor Carolina – hosszú hetek után először – ismét magára maradt.

Miközben végigment a lakáson, úgy érezte magát, mint egy macska, amelyik a megfelelő helyet keresi, hogy lefeküdjön. Minden patyolat tiszta volt, még a rózsaszínű kéztörlők is szabályosan lógtak a fürdőszobában. A könyv, amelyet elkezdett olvasni, még mindig nyitva hevert az éjjeliszekrényen, és az aranyszínű lámpa, amely oly sokat jelentett neki, mert még a nagymamájától kapta, még mindig működött, ha bekapcsolta.

Szeretettel rendezte be ezt a lakást, és csak olyan színeket és anyagokat használt, amelyeket kedvelt. Amikor megörökölte azt a sok pénzt, mindenki unszolta, hogy vásároljon magának egy saját lakást vagy egy házat. Amit talán meg is tesz majd, hiszen itt már nem érezte jól magát. Aminek semmi köze nem volt a berendezéshez vagy a színekhez. Sokkal inkább ahhoz, hogy Maguire szörnyen hiányzott neki, és úgy érezte, környezetváltozásra van szüksége, hogy jobban el tudja viselni a férfi hiányát.

Ehhez hozzá kell szoknod, mondogatta magának. Hiába érezte magát otthon ott, ahol a férfi volt, haszontalan ezen gondolkodnia. Nem szabad olyasmibe belelovalnia magát, aminek semmi értelme.

Ebben a pillanatban megszólalt a telefon. Két héttel ezelőtt Carolina még befogta volna a fülét, hogy ne hallja a csengetést, de most határozott léptekkel a készülékhez ment, és felvette a kagylót. Soha többé nem fog megfutamodni semmi elől, ami fontos neki.

Amikor Henry visszaérkezett, Maguire éppen a számítógépe előtt ült, és a webkamerát állította be. Konferenciabeszélgetést akart összehozni a külföldi üzletfeleivel. Már több millió dollárt fektettek a közös projektbe, ami még el sem kezdődött, ezért ideje volt tiszta vizet önteni a pohárba. Az osztrák üzletasszony nagyon ügyesen tárgyalt, de az egész vállalkozás egyre bonyolultabbá vált. Egyre-másra merültek fel új kérdések, melyeket tisztázni kellett. Természetesen mindannyian egy hajóban eveztek, mégis különböző elképzeléseik voltak a megvalósításra vonatkozóan.

Hogy ne zavarja a főnökét, Henry csak egy biccentéssel és egy kézmozdulattal köszönt neki, majd eltűnt. Valószínűleg a konyhába ment, gondolta Maguire. Nem akarta és nem is tudta a videokonferenciát félbeszakítani, mert ahhoz túlságosan is fontos volt az ügy.

Hajnali kettőkor, amikor befejezték a tárgyalásokat, Maguire nagyon elégedett volt az eredménnyel. Remélte, hogy Henry még nem alszik. Szerencséje volt, a férfi egy szendviccsel és egy csésze kávéval a kezében ült a nappaliban, és tévézett.

– Amíg távol volt, itt elszabadult a pokol – jelentette Maguire, majd beszámolt a történtekről. Sürgősen Atlantába és Chicagóba kellett utaznia, ráadásul Jay-t is fel kell hívnia, majd mindezek után Washingtonban előadást tartania. Ezt még korábban vállalta el, amit időközben már megbánt. Szemmel látható volt, hogy két héten keresztül csupán a legégetőbb teendőket intézte el.

– Szükségem van magára otthon.

– Melyik otthonára gondol, uram?

– Néhány napot a chicagói lakásomban fogok tölteni, és szeretném megkérni, hogy ott készítsen elő mindent.

– Természetesen.

– Carolinával pedig majd a hétvége után, tehát jövő hétfőn foglalkozzon. – Maguire kivett egy üveg narancslevet a hűtőszekrényből.

– Nem, uram.

– Tessék?

– Azt mondtam uram, hogy nem. Nem fogok kémkedni Carolina után.

Maguire a homlokát ráncolta. Már három napja enyhe fejfájás kínozta, ami hol jött, hol elmúlt. Megszokta, hogy mindig teli a naptára, és azt is, hogy nem csupán egész nap, de legalább még egy fél éjszakát is dolgozik. Az azonban teljesen új volt számára, hogy még valami szerelmi bánatféle is gyötörje.

– Kémkednie nem is kell, csupán arról kell megbizonyosodnia, hogy minden rendben van-e nála.

– Nem! – ismételte meg Henry szelíden, majd kikapcsolta a televíziót.

– Maga az alkalmazottam, és köteles végrehajtani az utasításaimat. Sokkal jobban elintéz mindent, mint ahogy én tenném, és egyébként a legjobb munkatársam, akivel valaha is dolgoztam. Tökéletesen érti a dolgát.

– Nagyon köszönöm, uram! Nem ismerek senkit, aki olyan sokat dolgozna, mint ön, ha megengedi nekem ezt a megjegyzést.

– Éppen erről van szó most is. Nekem túl sok a dolgom, viszont szeretném tudni, mit csinál Carolina.

Henry felállt, a tányért és a csészét kivitte a konyhába és beletette a mosogatógépbe. Aztán visszament a nappaliba.

– Megértem, ha aggódik miatta, Mr. Cochran, hiszen Carolina túlságosan is önzetlen. Kétlem, hogy boldogulna egyedül, és attól tartok, elölről fog kezdődni minden.

Maguire is emiatt aggódott.

– Úgy véli tehát, hogy Carolina ismét engedni fog a többiek követeléseinek, és teljesíti a kérelmezők kívánságait? Valószínűleg már most is telefonhívásokkal bombázzák. Bár el tudom képzelni, hogy valamivel öntudatosabb lett és tud magán segíteni, mindenesetre szeretnék megbizonyosodni róla, hogy sikerül-e neki.

– Akkor hívja fel őt, uram!

– Tessék?

Henry úgy tett, mintha nem is hallotta volna főnöke méltatlankodó kérdését, és a lépcsőhöz ment. Nyilvánvalóan lefeküdni készült.

– Sohasem fogom elfelejteni, milyen állapotban hozta őt ide. Nem hallott, és minden apróságra összerezzent. Nem csodálkoznék, ha megint ebbe az állapotba kerülne. Egy ilyen jó szándékú és lágyszívű nőt biztosan nem lehet megtanítani, hogy kemény és önző legyen.

– Ezért kérem, hogy alkalmanként kérdezze meg tőle, minden rendben van-e!

– Jól van, Mr. Cochran, megteszem, mert szeretem a munkámat és nem akarom elveszíteni. Ennek ellenére az a véleményem, hogy jobb lenne, ha maga beszélne vele, még ha nincs is jogom hozzá, hogy ezt mondjam. Alig ismertem magára, amikor az előbb bejöttem. Valószínűleg se nem aludt, se nem evett, amíg távol voltam. Nagyon rosszul néz ki, uram! Természetesen tudatában vagyok annak, hogy nem sokra értékeli a tanácsokat...

– Akkor ne is osztogassa őket, Henry! – szakította félbe Maguire.

– Nekem mindenesetre az a véleményem, hogy nem csupán fel kellene hívnia, hanem meg is kellene látogatnia őt. Fogalmam sincs, mi bajuk lehet a South Bend-i férfiaknak, hiszen nem lehet mind vak és ostoba. Csak jobban meg kell nézni, és akkor megérti az ember, hogy ő tényleg rendkívüli.

– Azt hiszi, én nem tudom? – húzta össze a szemét a férfi. – Azt azonban nem szabad elfelejtenie, hogy a megkérdezése nélkül hoztam őt el. Nem ő kért meg, hogy gondoskodjak róla.

– Tétlenül nézné, ha segítségre lenne szüksége?

– Micsoda ostobaság! Természetesen azonnal cselekednék.

– Jól van, akkor most hívja fel! Beszéljen vele maga! – Henry egyre jobban felemelte a hangját, de aztán hirtelen elhallgatott, és megfordult. Úgy tűnt, kellemetlen neki, hogy így felhergelte magát. – Most lefekszem, jó éjszakát, uram!

Maguire csak bámult utána némán. Henry még soha nem emelte fel a hangját. Maguire-nak mint munkaadónak most sem kellett volna ezt eltűrnie, de nem fogja a legjobb és legmegbízhatóbb munkatársát egy egyszeri vakmerőség miatt elbocsájtani, az őrültség lenne. Henry teljes mértékig lojális volt vele, és valószínűleg Carolinával szemben is. Az összefüggéseket azonban, úgy tűnik, nem egészen látja át.

Miután Maguire elrabolta Carolinát, minden megváltozott. Jó oka volt átmenetileg eltávolítani a lányt a megszokott környezetéből, de gyakorlatilag arra kényszerítette őt, hogy vele legyen.

Könnyű lenne felhívni vagy utána repülni és azt mondani neki, hogy beleszeretett és hiányzik neki. Ráadásul ez lenne az igazság.

De az is igaz volt, hogy nem akarta befolyásolni őt egy szerelmi vallomással, hogy olyasmit tegyen, amit önként nem tenne meg. Ha Carolina nem jön hozzá a szabad akaratából és belső indíttatásból, akkor sohasem fogja megtudni, mit érez iránta valójában.

Maguire tehát saját maga kötötte meg a kezét, és ettől jóformán eszét vesztette.

7. FEJEZET

Carolina amolyan világvége hangulatban volt, amikor leállította a kocsiját a régi téglaépület előtt. A szél kezdett egyre inkább viharossá erősödni, és az arcába fújta a fákról a vörös és aranysárga leveleket. Minden rendben, szeretem a szüleimet, és tudom kezelni a helyzetet, mondogatta magának egyfolytában. A látogatással kapcsolatban egyébként vegyes érzelmek kavarogtak benne, amikor kiszállt az autóból. Kivette az ajándékokat a kocsi hátsó üléséről, és az előkerten át a bejárati ajtóhoz ment.

– Anyu! Apu!

Két napja ment rá az önsajnálatra, és közben igyekezett megszokni a gondolatot, hogy Maguire-t valószínűleg soha többé nem látja. Egyszerűen nem illett hozzá és az ő világába. Talán minden másképp alakult volna, ha normális körülmények között ismerkednek meg. De nem így történt.

Ahelyett, hogy tovább panaszkodna, elhatározta, hogy szembenéz a dolgokkal.

Anyja új ruhában, új frizurával nyitott ajtót, majd átölelte Carolinát.

– Drágám, olyan szörnyen hiányoztál! Miért tűntél el csak úgy, anélkül hogy nekünk szóltál volna? Rettenetesen felizgattam magam, és nagyon aggódtam. Nem értem ezt az egészet.

Ekkor megjelent az apja is, és könnyekkel a szemében üdvözölte.

– Úgy örülök, hogy hazajöttél, hercegnő! Anyád majdnem belebetegedett a miattad érzett aggodalomba. Megpróbáltam megnyugtatni és biztosítani arról, hogy tudsz vigyázni magadra. Nem szoktuk meg, hogy nem vagy a közelünkben.

– Igazán sajnálom. – Carolina tisztában volt vele, hogy szülei pontosan tudták, hol volt, és vészhelyzet esetén hol tudták volna elérni, erről ugyanis Maguire gondoskodott. Bár nem állt szándékában beszélni a férfiról és az „elrablásáról", kénytelen volt valamilyen magyarázattal szolgálni.

A kávéhoz már megterítettek, és miután megették az almatortát, ittak egy kis bort. Carolina átadta a szüleinek az ajándékokat, aztán leültek a családi fotókkal díszített és könyvespolcokkal teli nappaliban A környezet ismerős volt Carolinának, és számos emléket ébresztett benne, a beszélgetést azonban elég kínosnak érezte.

Anyja intésére az apja odahajolt Carolinához.

– Drágám, úgy gondoljuk, hogy venned kellene egy házat, hogy aztán oda tudjunk költözni hozzád. Vagy te is lakhatsz nálunk, ha inkább ahhoz van kedved – mondta.

Carolina rögtön észrevette, hogy szülei alaposan felkészültek a beszélgetésre.

– Nem, apu, erre tényleg nincs szükség – tiltakozott.

– Mi ezt másként látjuk. Természetesen tiszteletben tartjuk, hogy időközben felnőttél. Azt is tudjuk, hogy egyetlen fiatal nő sem akarja, hogy a szülei a körmére nézzenek. De ez az örökség túlságosan is megterhelő a számodra, és egyedül nem birkózol meg vele.

– Meg tudnánk téged védeni, és sok mindent levennénk a válladról – szólt közbe az anyja is. – Apád kezelni tudja a pénzt, én pedig ellátom a háztatást. Így több időd lenne magadra, és kevesebbet idegeskednél.

Hogy másra terelje a beszélgetést, Carolina felállt, és kihúzott egy hatalmas borítékot a válltáskájából..

– Igazatok van, az új helyzet valóban nyomasztóan hatott rám. Sok mindent kellett tisztáznom és elrendeznem magamban. De most szeretnék tőled kérni egy szívességet, apu.

– Érted megteszek bármit, hercegnő.

– Egy nagyobb összeget letétbe helyeztem számotokra, és kikötöttem, hogy abból havonta a rendelkezésetekre áll majd egy rendszeres juttatás. Itt vannak az ehhez szükséges iratok. – Mielőtt a szülei bármit is mondhattak volna, folytatta: – Mivel számomra újdonság ilyen sok pénzzel bánni, kikértem szakértők tanácsát, és részt vettem egy gyorstalpaló pénzügyi tanfolyamon. De mivel egyedül nem tudok mindent, remélem, hogy te és anyu...

– Carolina! – vágott a szavába az anyja határozottan. – Nekem még mindig az a véleményem, hogy össze kellene költöznünk. Szükséged van ránk, túlterhelt vagy és...

– Ruth Marie! – szakította félbe a férje, miután gyorsan átnézte az iratokat, amelyekből mindenekelőtt az átutalt összeg érdekelte.

– Hadd fejezzem be! – fojtotta bele a szót a férjébe Carolina anyja.

De a férfi megragadta a felesége kezét, ezzel bírva hallgatásra, majd a lányához fordult.

– Drágaságom, teljesen meg vagyok hatva! Természetesen szívesen kezeljük ezt az összeget, ha segítünk vele. Te vagy a legcsodálatosabb gyermek, akit el tudok képzelni!

Carolina vidáman és megkönnyebbülve mosolygott, mert a szüleit sikerült lebeszélni az összeköltözésről. Bármennyire is szerette őket, ez a szorító ölelés szinte az őrületbe kergette. Tényleg csupán néhány hete, hogy találkoztak?

Már besötétedett, amikor elbúcsúztak egymástól, Carolinának azonban volt még egy kis elintéznivalója Kalamazoo-ban, mielőtt hazament volna. Hazáig az út két óráig tart, ezt figyelembe kell vennie. Csak az volt a fontos, hogy ott senki sem ismeri őt. Szerencsére nem volt nagy a forgalom, és az sem jelentett nehézséget, hogy találjon egy postaládát. Beledobta a csomagocskát, és hazament.

Maguire a mobiltelefonjára ébredt a szállodai szobában. Az éjjeliszekrényen álló órára pillantott: még csak tizenegy óra volt, de mivel egész héten úton volt, este halálosan fáradtan zuhant az ágyba. Felkapta a telefont, és rögtön felismerte Henry számát.

– Mi újság, Henry?

– Mr. Cochran! Tommy ragaszkodott hozzá, hogy felhívjam. Kitüntetést kapott a határozottan javuló beszédéért. Ő lett a legjobb az osztályában.

– Köszönöm, Henry, nagyon örülök neki! Majd kitalálok valami jutalmat, hiszen Tommy rászolgált.

Miután Henry tájékoztatta, mely üzletfelei kérnek sürgős visszahívást, majd a torkát köszörülve hozzátette: – Kapott egy kis csomagot uram. Kibontottam.

– Miért?

– Nos, nem nyitottam volna ki, ha személy szerint önnek lett volna címezve, de a hivatali postával érkezett, és úgy gondoltam...

– Árulja már el végre, mi volt benne, mielőtt újból elaludnék!

– Egy póló, uram – köszörülte meg ismét a torkát Henry. – Egy világosszürke pamutpóló, a következő felirattal: – „A legtehetségesebb szexpartnernek".

Maguire azonnal éber lett:

– Tessék?

– Igen, jól hallotta. Kalamazoo-ban adták postára, Michigan államban.

– Nem ismerek ott senkit.

– De úgy tűnik, magát viszont ismeri valaki, aki tehetségesnek tartja... szexuális téren. Ha a feladó nem ismeri magát személyesen, akkor ez a felirat csak érdekes feltételezés. De ha ez a személy valamilyen kapcsolatban áll önnel, nyilvánvalóan szükségét érezte, hogy bizonyos lelkesedést fejezzen ki az ön... khm... tudja, mit akarok mondani!

– Tudom, és abba is hagyhatja rögtön, Henry! Levél vagy kártya nem volt mellékelve?

– Nem, semmi. És a feladót sem írták rá. – Henry csak nagy nehezen tudta magába fojtani a kuncogást.

– Hagyja abba a nevetést! – szólította fel Maguire.

– De hiszen nem is nevetek! Mindenesetre nem jut eszembe senki, aki ilyesmit küldhetne magának. De ezt nem sértésnek szánták, uram! A pólón megfogalmazott értékelést egyáltalán nem vonom kétségbe, csak azt akartam ezzel mondani, hogy senkit sem ismerek a baráti és ismeretségi köréből, akinek ilyen humorérzéke lenne.

Ezzel Maguire is kénytelen volt egyetérteni. Legtöbb ismerőséhez, üzletfeléhez és családtagjához szívélyes viszony fűzte, de közülük eddig senki sem nyilatkozott ilyen szórakoztató és egyben tiszteletlen módon.

Nem talált magyarázatot a dologra, és azt sem tudta, mit gondoljon róla.

Carolina ajtót nyitott, és a nővére, Donna lépett be egy csomaggal a kezében, amelyet odanyújtott neki.

– Fogalmam sincs, ki hozta. Valószínűleg nem hallottad a kopogást, mert a csomag az ajtó előtt hevert. Tulajdonképpen miért élsz még mindig ebben a lyukban, Carol? – tette hozzá.

Carolina kibontotta a csomagot, és csodálkozva nézte a benne lévő üvegen a feliratot: „Erősítő pasztillák". Az egyetlen ember, akiről el tudta képzelni, hogy a csomagot a lábtörlőjére tehette... Nem, tovább már nem is mert gondolni. De a szíve ismét elkezdett hevesen verni. Mindig is reménykedett a csodában.

Ezalatt Donna levette a bőrdzsekijét és a cipőjét, majd kioldotta a sálját.

– A biztonsági intézkedések messze nem kielégítőek ebben az épületben. Egyszerűen nevetséges, hogy a vagyonod ellenére még mindig itt laksz.

– Tervezem, hogy elköltözöm, de még nem volt időm másik lakást keresni.

– Ez jellemző rád. Te mindig is mást tartottál fontosabbnak, mint a többi ember. Bárcsak nekem lennének olyan lehetőségeim, mint neked, és tehetném azt, amit akarok! Én egészen másként képzeltem el az életemet, és fárasztónak tartom, hogy folyton a hétköznapok nehézségeivel kell küzdenem.

Amikor Carolina meghívta, már sejtette, hogy a nővére hová fog kilyukadni.

– Gondjaid vannak Mike-kal? – kérdezte.

– Már megint munka nélkül van. – Donna kivett a hűtőszekrényből egy üveg ásványvizet és kinyitotta. Vállig érő, szőke hajával, varázslatos mosolyával és tökéletes alakjával feltűnően csinos nő volt. Carolina már tizenéves korában tudta, hogy a nővére feltűnő szépség, de a szeme körül most már felbukkantak az első ráncocskák.

– Tényleg nincs vele könnyű dolgod – jegyezte meg együtt érzően.

– Ez igaz. Magam sem értem már, miért is gondoltam, hogy képes lesz valaha is kitartani egy munkahelyen néhány hónapnál tovább. Kedves ember, mindig vidám és szórakoztató, és tényleg jól bánik a gyerekekkel, másfelől viszont képtelen felelősséget vállalni.

– És mi a helyzet a gyerekekkel? – Nyilvánvalóan velük is gondok vannak, gondolta Carolina, miközben a nővére lehuppant a kanapéra, és nagyot sóhajtott.

– Ők is úgy el vannak kényeztetve, mint a mai tizenévesek általában, és eszükbe sem jutna egyszer végiggondolni, milyen keményen kell dolgoznom értük. Mike-kal rengeteget szórakoznak, csak velem nem.

Carolina leült az egyik karosszékbe, majd kinyitotta a kezében tartott üveget, és a szájába dugott néhány szem csokigolyót.

– Talán nem kellene bevallanom, Carol – folytatta a nővére –, de képtelen vagyok kezelni azt a helyzetet, hogy hirtelen ilyen sok pénzed lett anélkül, hogy bármit is tenned kellett volna érte. Egyáltalán nem tudom, hogyan viselkedjek most veled.

– Azt javaslom, hogy ugyanúgy, mint eddig – felelte Carolina.

– Nem, az képtelenség! Semmi sincs úgy, mint régen.

Carolina újabb csokit dugott a szájába.

– Itt vannak az iratok, amelyekről beszéltünk. A gyerekek iskoláztatására szánt pénzt, és azt, amit neked szántam, külön számlára utaltam. Az aláírásomra mindenesetre szükség lesz, ha hozzá akarsz jutni. A legjobb lesz, ha a férjed nem szerez tudomást róla. Történjék bármi, te és a gyerekek így biztonságban vagytok.

– Ez kedves tőled, nagyon köszönöm! De mi történik, ha a ház havi törlesztését nem tudom fizetni, vagy az autóm hirtelen felmondja a szolgálatot? Vagy ha Jimmy ismét összetűzésbe keveredik a törvénnyel?

– Úgy látom, Donna, meglehetősen ideges vagy – állapította meg Carolina.

– Tudom, hogy ez furcsán hangzik, de teljesen ki vagyok merülve. Ráadásul úgy érzem magam melletted, mint egy szegény rokon, miközben neked annyi pénzed van, hogy bármilyen fényűzést megengedhetnél magadnak. Mike szerint kellene tőled kérnem egy házat. Úgy látom, azt gondolja, hogy neki már nem kellene többet dolgoznia, mivel ilyen szupergazdag sógornője van.

– És te mit válaszoltál neki?

– Azt, hogy nem kérek tőled ilyesmit. Mike persze dühös lett, és azt mondta, hogy te szörnyen önző vagy és csak magadra gondolsz, miközben nekünk fel kell nevelnünk a gyerekeinket, pedig még a napi megélhetés is gondot okoz.

Carolina igencsak kételkedett benne, hogy Mike ilyet mondott volna, ez ugyanis sokkal inkább Donnára vallott, és érezte, hogy a nővére irigykedik rá. Donna a főiskolai futballcsapat egyik csillagához ment feleségül, és nyilvánvalóan azt hitte, hogy ezzel megfogta az isten lábát.

– Donna, biztosan nem fogsz egyetérteni velem, de én nem vagyok meggyőződve arról, hogy ez a sok pénz mind az enyém.

– Hogyhogy nem? Micsoda képtelen gondolat! Természetesen az egész egyedül csak a tiéd!

– Ez csak annyiban igaz, hogy én örököltem meg, és azt csinálhatok vele. amit akarok. Én azonban másként gondolom, és szerintem nagyszerű dolog, hogy lehetőségem nyílik tenni valamit azokért az emberekért, akik rá vannak utalva mások segítségére. Számomra ez nagyon fontos.

– És mi lesz a családoddal? Ők nem fontosak neked? Én semmit sem jelentek neked?

– Ti mindannyian nagyon sokat jelentetek nekem, ez nyilvánvaló. De a világon nincs annyi pénz, ami hatással lenne a házasságotokra, arra, hogy te és Mike boldogok legyetek, és a gyerekeid végre megértsék, milyen sokat teszel értük – felelte Carolina.

– Talán igazad van, talán nincs. Ha az ember anyagi biztonságban él, az élete mindenképpen könnyebb lesz. Nem értelek, Carol. Neked csak az számít, ami számodra fontos, úgy tűnik, a többi egyáltalán nem érdekel.

Később, miután a nővére elment, Carolina lehuppant a kanapéra, és dühös volt önmagára. Szó szerint úgy viselkedett, mint egy elefánt a porcelánboltban, és szörnyen önzőnek tűnt. És rossz volt a lelkiismerete is. Nem gondolta volna, hogy a nővére ezt váltja ki belőle, és a látogatása így végződik.

Vajon mit szólna Maguire ehhez a beszélgetéshez? A lélekerősítő csokoládépasztillái nemigen hatottak. Azt azonban nem szerette volna, hogy a férfi gyengének és gyávának lássa.

Bár még nem lett belőle olyan erős és öntudatos nő, amilyen lenni szeretett volna, de már szembenézett a helyzettel, és nem tért ki a konfliktus elől. Ezért pedig, úgy gondolta, feltétlenül jutalmat érdemel.

Hirtelen elhatározással felpattant, felkapta a kabátját meg a kocsikulcsot, és elindult a könyvesboltba.

Havazott, amikor Maguire hazatért a hegyekben lévő házába. Két hétig szinte végkimerülésig dolgozott, de most már meg akart engedni magának egy kis szünetet. Teljesen kikapcsolódni mindenesetre nem tudott, hiszen mindig voltak beavatkozást igénylő ügyek. Ennek ellenére azt tervezte, hogy együtt lesz egy kicsit Tommyval, túrázik a hegyekben, és kipiheni magát.

A szeme már majd leragadt, és a gyomra is háborgott, amikor kinyitotta a bejárati ajtót, és felkapcsolt a villanyt. Henry, aki Carolina hazamenetele óta különösen hallgatagnak bizonyult, kiválogatta és a hatalmas asztalra tette a postát, amit Maguire másnap reggel egy csésze kávé kíséretében átnézhetett. Futó pillantást vetett a levelekre, és tulajdonképpen nem állt szándékában, hogy ilyen kései órán még foglalkozzon velük, de ekkor az egyik kupac tetején felfedezte és kézbe vette a csomagocskát. Meglehetősen nehéz volt, Elkhart településen, Indiana államban adták fel, de feladót hiába keresett rajta. Mivel senkit sem ismert ott, nem tudta elképzelni, ki küldhette neki a csomagot.

Ezalatt Henry behordta a bőröndöket, és bezárta az ajtót. Utána rögtön le akart feküdni, de amikor meglátta Maguire-t, kezében a kis csomaggal, meggondolta magát.

– Ez tegnap érkezett – mondta.

– Jól van, majd holnap kinyitom – felelte Maguire.

– Igen. – Henry nem mozdult, és feszülten várta, mi fog történni, hiszen jól ismerte már a munkaadóját.

Ugyan mi lehet ez? – töprengett Maguire. A bizonytalanságot képtelen volt elviselni, így hát kibontotta a küldeményt. Három könyvet talált benne, mindegyik fatörzsre épített házakkal foglalkozott. Az egyik tanácsokkal szolgált a tervezéshez, a második a berendezéshez tartalmazott útmutatót, míg a harmadik leírta egy ilyen befektetés előnyeit: például menedékül szolgálhat az olyan felnőttek számára, akik a hétköznapok feszültségét a természetben szeretnék kipihenni.

Maguire érezte, hogy hirtelen elszorul a torka. Sajnos ezúttal sem talált levelet vagy bármiféle üzenetet. Amikor felnézett, Henry tekintetével találta magát szemben.

– Ez az átkozott nő – mondta.

– Nekem is éppen ez jutott eszembe, uram.

– Nem tisztességes, amit csinál.

– Egyáltalán nem.

– Még körmönfontabb, mint én, és ez idegesít. Nem néztem ki belőle. Sportszerűtlen dolog így bánni egy férfival.

– Igaza van, Mr. Cochran. Mikor megismertem, az első gondolatom az volt: ilyen nő még nem volt a maga életében. Ez a nő nem a maga szabályai szerint játszik.

– Én tisztességes, őszinte lelkű embernek tartottam, most pedig ilyeneket csinál! Nyilvánvaló, hogy nincsenek gátlásai – panaszkodott Maguire, bár maga sem gondolta komolyan. Csupán a mérgét kellett kiadnia, ezért elkezdett a szobában föl-alá járkálni.

– Ez természetesen megváltoztat egy-két dolgot. Én megpróbáltam mindent helyretenni, de ami sok, az sok! Nem látom be, miért nekem kell szenvednem ebben a történetben.

– Uram, ebben teljes mértékig egyetértek önnel: én sem tudom, miért kell ennek így lennie.

Amikor Carolina kivette a postáját, látta, hogy az öccse közeledik a ház felé. Elé szaladt és átölelte.

– Gyere be! Kérsz egy kávét?

Greg még a régi főiskolai zakóját viselte, haja pedig – Carolina szerint – túl hosszú volt. Ő volt az, aki az idegösszeroppanása után megtalálta a lakásában és kórházba szállíttatta a lányt. Bár kedves és helyes fiú volt, mindig kiderült, hogy nincs kitartása. Bármibe is kezdett, sohasem fejezte be, és ha bárhol meglátott valamilyen lehetőséget, hogy gyorsan nyereségre tegyen szert, abba belevágott. Carolina ennek ellenére nagyon szerette őt.

– Remekül nézel ki, nővérkém! – A fiú ujjaival beletúrt a lány hajába, és nyilvánvalóan nem vette észre, hogy új frizurája van. – Van egy ötletem.

Carolina letette a postát az asztalra, kiment a konyhába, és bekapcsolta a kávéfőzőt.

– Mi lenne az? – kérdezte, amikor visszament a nappaliba, és válogatni kezdte a leveleket. Hirtelen kihagyott a szívverése, amikor meglátta, hogy az egyik hatalmas borítékon Maguire a feladó. Kinyitotta, és kihúzott belőle egy vastag katalógust, majd átlapozta a haszontalan, kényelmetlen, de álomszép cipőkkel teli kiadványt.

Jóságos ég, micsoda aljasság! – futott át a fején. És nem átallotta feladóként odaírni a nevét!

Greg kivett két csészét a szekrényből, és megvárta, amíg elkészül a kávé. Aztán töltött magának, és a csészét az asztalra tette.

– Szeretnék nyitni egy kávézót. Van már ugyan jó néhány, de a legtöbb nagyon drága. Úgy képzelem, hogy jó minőséget kínálnék elfogadható áron. Az egyik barátom beszállna az üzletbe, és olcsón beszerezné a nyersanyagot, csak a kezdő tőkére lenne szükségünk.

Carolina félretolta a katalógust.

– Tudod mit, Greg? Az elmúlt hónapokban rájöttem, hogy nem tudok bánni a számokkal.

– Az nem gond, én...

– Ezért elhatároztam – szakította félbe a testvérét –, hogy nem hozok több pénzügyi jellegű döntést. Ezt most megteszik helyettem olyanok, akik jól kiismerik magukat a pénzügyekben, és jó hírük van. Nyugodtan mondd el nekik a terveidet! Majd szólok, hogy a testvérem vagy. Amint átnézték a dokumentumaidat, megbeszélik velem az ügyet, és megmondják, mit gondoljak a projektről.

Greg másodpercekig nem jutott szóhoz.

– De hiszen ez a te pénzed! – tiltakozott.

– Természetesen. Mégsem lenne a hasznomra, ha minden dologgal magam foglalkoznék. Ezért vannak most ezek a szakértők.

– Én az öcséd vagyok! – emlékeztette a fiú kissé tanácstalanul.

– Igen. Kész vagyok segíteni neked, ha a terveid sikeresnek ígérkeznek, és nincsenek már eleve kudarcra ítélve.

Amikor Greg húsz perccel később elbúcsúzott, igencsak boldogtalannak látszott, de ez nem hatotta meg Carolinát. Mindenesetre azt kívánta, hogy egy napon majd teljesen normálisan tudjon beszélgetni a családjával, anélkül hogy csupán a pénzről lenne köztük szó.

De most egyéb gondjai voltak. Felkapta a katalógust, és megnézte a divatos cipőket. Micsoda gonosz alak, hogy ilyen kísértésbe viszi őt! Pedig megbízható és tisztességes embernek tartotta.

De ha már idáig süllyedt, talán arra is rá lehet őt venni, hogy egészen más dolgokat is megcsináljon. Az ügy mindenesetre megér egy kísérletet.

8. FEJEZET

– Mr. Cochran!

Maguire és Tommy egyszerre fordult a hang irányába. Alig indultak el sétálni az erdőbe, amikor Henry utánuk kiáltott. A férfi futva érte be őket, majd levegő után kapkodva állt meg előttük.

– Vissza kell fordulniuk, uram!

– Valami baja van? Mi történt? – kérdezte Maguire.

– A dolognak semmi köze hozzám, de a házban... – mutatott Henry abba az irányba, ahonnan jött. – A dolognak őhozzá van köze.

Maguire rögtön tudta, kire céloz a férfi.

– Valami történt Carolinával? Segítségre szorul?

– Nem, dehogy! Azonnal velem kell jönniük, és majd meglátják.

Maguire nem teketóriázott tovább, futva indult visszafelé, nyomában Tommyval. A fiú néhány méter múlva beérte, majd lehagyta a bátyját, és örömkiáltásban tört ki, amikor elérte a hátsó ajtót.

Egy kutya, egy felnőtt golden retriever várta őket, és a farkát csóválta örömében, amikor meglátta Tommyt. Maguire hangosan figyelmeztette az öccsét, de Tommy ügyet sem vetett rá, kitárt karral rohant az állathoz, majd olyan vehemenciával ölelte át, hogy hamarosan mindketten a padlón hemperegtek. Maguire gyorsan ott termett mellettük, de már nem tudta megakadályozni, hogy a kutya örömében megnyalja Tommy arcát.

Henry ért oda utoljára, még mindig levegő után kapkodva.

– Egy levelet erősítettek a nyakörvére.

Miközben Tommy nevetve játszott a kutyával, Maguire leült a lépcsőre, és kinyitotta a borítékot. Részletes leírást talált benne a kutyáról, annak szokásairól, és egy rövidke üzenetet Carolinától.

A neve Taffy, és majdnem négyéves. A tulajdonosa pilóta volt, ezért hozzászokott az utazáshoz, nem csak repülőgépen, hanem autóban is. A gazdája meghalt rákban, így nem maradt senki, aki törődne vele. Nagyon jól nevelt, és szüksége van valakire, aki szereti. Azt tanácsoltad, hogy mindig azt kell tennem, amit szeretnék, úgyhogy ezt teszem most is. Szeretném, ha megengednéd, hogy Taffy szeressen téged.

Maguire elgondolkodva ült, kezében az írással, amikor a kutya odaült mellé, fejét a karja alá csúsztatta, és a térdére fektette, majd lehunyta a szemét.

– Taffy – mondta a férfi halkan.

Anélkül, hogy kinyitotta volna a szemét, a kutya megcsóválta a farkát.

Maguire előbb az öccsére, majd Henryre nézett.

– Szerintem nem helyes dolog állatot adni valakinek ajándékba.

– Nekem is ez a véleményem, uram.

– Nekem még sohasem volt kutyám. – Maguire megsimogatta Taffy vastag bundáját. – Megvolt mindenem, amit pénzért meg lehetett venni, de kutyám még nem volt, de nem is akartam. Ezt Carolina természetesen tudhatta. Gyerekkoromban nem volt állandóság és biztonság az életemben. Bár megvolt mindenem, amit egy gyerek kívánhat magának, az anyám nagyon hiányzott. És a pótmamák is mind eltűntek egyszer, akiket az apám hazahozott. És akkor értettem meg...

– Mit, uram?

– Hogy az ember nem bízhatja magát semmire és senkire, mert soha semmi nem marad úgy, ahogy van. Nem tárgyakról beszélek, hanem élőlényekről. Könnyebb, ha az ember nem kötődik túlságosan senkihez.

– Kérem, Mr. Cochran, mondja, hogy nem tartjuk meg Taffyt! Lehet, hogy allergiás a kutyákra! – próbált Henry még egy érvet találni. – Nyáron bolhás lesz, ráadásul egy ilyet állandóan kefélgetni kell. Magának egyáltalán nincs ideje ilyesmire.

– Nem hiszem el, hogy ezt tette velem!

– Én sem, uram.

– Még sohasem bújtam ki a felelősség alól, de nem fogok kutyát tartani. És macskát sem. És egyetlen nővel sem fogok együtt élni. Az ember hozzájuk szokik, és ha az állat elpusztul, vagy a nő elhagyja, összetörik a szíve. Úgyhogy bele sem fogok az ilyesmibe.

Tommy ekkor ráemelte reménykedő tekintetét, és Maguire elgondolkodott.

Carolina ezúttal túl messzire ment, a férfi pedig tudta, hogy a nő ennek tudatában volt. Szándékosan lépte át a határokat, mert provokálni akarta őt. Márpedig ennek következményei lesznek!

Össze kell szednem magam, gondolta Carolina. Félt, és közel állt hozzá, hogy pánikba essen, ami tulajdonképpen nem is lett volna újdonság.

Maguire tanította meg, hogy beleugorjon a mély vízbe, és ne azonnal a part felé tempózzon. Igyekezett emlékeztetni magát, hogy kockázatokat vállalt, és önbizalomra tett szert. De most éppen ez előtt a fontos rendezvény előtt tért vissza a gyengesége, és Maguire nincs vele, hogy segítsen neki.

A tanácsterem az indianapolisi oktatási minisztérium első emeletén volt. Részben a saját hibájából volt most itt, hiszen ő telefonált ide. Ami ezután történt, arra már nem volt befolyása. Az államtitkárnak, akivel tárgyalt, szintén volt egy fogyatékos gyermeke, és le volt nyűgözve az ötleteitől. Azonnal meghívást kapott, hogy előadást tartson a kisegítő oktatásban részesülő gyerekekkel foglalkozó tanácskozáson. Ilyen ambíciói természetesen nem voltak, de most már nem volt más választása, a mikrofon elé kellett állnia.

Az államtitkár röviden bemutatta őt, és az egekig magasztalta. Ekkor lépett piros cipőjében a közönség elé, és adta elő a fogyatékkal élő gyerekek helyzetének javítására vonatkozó elképzeléseit. Lelkesedése végül legyőzte a lámpalázát, és ahogy a hallgatóság egyre gyakrabban megtapsolta, ő mind magabiztosabb lett. Azon egyébként csodálkozott, miért állt ki nyilvánosan ilyen szenvedélyesen az ügyért, melyet a szívén viselt, amikor általában szívesebben húzódott a háttérbe. Talán Maguire befolyásának volt köszönhető, hiszen ő igyekezett meggyőzni arról, hogy bármit el tud érni, olyan dolgokat, is, amiktől félt.

És ekkor azt hitte, hogy álmodik, mert a tanácsterem másik végében, egy pórázon vezetett kutyával meglátta őt, Maguire-t!

Tulajdonképpen tilos volt kutyát vinni a minisztérium épületébe, de Carolina már ismerte a férfi hozzáállását a tiltott dolgokhoz. Ha olyan szabályba ütközött, amely nem tetszett neki, megtalálta a módját, hogy megkerülje.

Carolina folytatta a beszédet anélkül, hogy tudatában lett volna annak, amit mond. A hallgatóság mindenesetre lelkes volt, és amikor ő a mondandója végéhez ért, a taps alig akart véget érni. Ekkor felállt az államtitkár, köszönetet mondott neki, és Carolina lejöhetett a pódiumról. Gondolkodás nélkül keresztülment a termen.

– Nem akartunk félbeszakítani, szívesen megvárunk! – mondta Maguire, bár a pillantása egészen másról árulkodott.

Carolina figyelmesen nézte a férfit, és azon gondolkodott, vajon miért jöhetett. De aztán hirtelen elhatározással karon ragadta, és kivezette a folyosóra, ahol nem zavarta őket senki.

Maguire nekitámaszkodott a falnak, és hosszasan, némán nézte a nőt. Nem szabad csodákra számítanom vagy bármiben is reménykednem, figyelmeztette magát Carolina.

– Hogy vagy, drágaságom? – hajolt le a nő a kutyához. – Látod, megígértem, hogy találok valakit, aki magához vesz!

– Ilyen biztos voltál benne, hogy megtartom, Carolina?

– Mi tagadás, nem feltétlenül – vallotta be a lány. – Viszont mindenkinek szüksége van valakire, akit szerethet. De mit keresel te itt? – váltott témát.

– Ahogy mindketten tudjuk, pénzért nem lehet mindent megkapni, még felvilágosítást sem, nekem mégis sikerül. Legalábbis általában. Igaz, ezúttal eget-földet meg kellett mozgatnom, hogy rád találjak, és bizony nem gondoltam volna, hogy ez az indianapolisi oktatási minisztériumban fog bekövetkezni.

– Hidd el, néhány napja még én sem tudtam volna ezt elképzelni. És ez a te bűnöd – dőlt ő is a falnak, néhány centiméternyire a férfitól.

– Hogyhogy? Mi közöm nekem ehhez?

– Szeretném, ha tudnád, hogy meglehetősen sok. Bár nem tudok mindent megvalósítani abból, amire megtanítottál, és néha visszaesem a régi hibáimba. Főleg a nővérem billentett ki a lelki egyensúlyomból, az öcsémmel szemben viszont sikerrel jártam, büszke lettél volna rám.

– Így is az vagyok, Carolina.

Most nem fogok elkezdeni bőgni, főleg nem a nyilvánosság előtt, gondolta a lány. Maga sem tudta, miért ácsorognak még mindig itt, ebben a rideg, hivatalos épületben. De nem akart elszakadni a férfi tekintetétől egyetlen pillanatra sem.

– Szerintem könyörtelen dolog volt elküldeni azt a cipőkatalógust – jelentette ki.

– Igen? Az volt? És az nem volt könyörtelen, hogy a házamba vitetted ezt a kutyát? Amikor Monacóban voltunk, nagy élvezettel figyeltem, ahogy lelkesedtél a körömcipőkért. Te ilyen vagy, Carolina: ha szeretsz, akkor teljes szívedből szeretsz. Nem végzel félmunkát. De attól tartottam, hogy nem tudom neked ugyanezt nyújtani.

– Butaságokat beszélsz, Maguire! Te több szeretet adtál nekem, mint ötven másik ember együttvéve.

– Rejtély, hogy jutott ez eszedbe. Nekem valami más ötletem volt. Miért küldted a könyveket a fatörzsre épített házakról?

– Egészen biztos vagy benne, hogy én küldtem őket? Persze igazad van. Mi a véleményed a napenergiával működtetett zuhanyzóról? Csodálatos dolog, nem gondolod?

Maguire tudomást sem vett a kérdésről, helyette inkább megismételte a sajátját:

– Miért küldted a könyveket?

– Azért, mert bár elég éles eszű fickó vagy, valamit mégsem értesz. Szeretned kell az életedet! Van egy csomó lakásod, talán házad is, de nincs igazi otthonod, ahová hazatérhetsz egy hosszú út után, és ahol jól érzed magad. Neked hiányzik az a hely, ahol önmagad lehetsz, ahol élvezheted a napsütést és a holdfényt.

– Felejtsd el ezt a sok ostobaságot, és hallgass rám, Carolina!

– Jól van, csupa fül vagyok.

– Taffyt hogyan visszük fel abba a házba?

– Egyszerűen, egy kutyalifttel.

– Jól van, akkor ezt megoldottuk. De akkor adódik még egy kérdés: hogyan tudnálak rávenni, hogy elkísérj oda?

– Vagy úgy... Azt nem is tudtam, hogy szeretnéd, ha én is veled lennék.

– Persze hogy akarom! Azt akarom, hogy mindig a közelemben legyél. Ennek valami köze lehet ahhoz, hogy reménytelenül beléd szerettem, Carolina! Ezt nem terveztem be, és nem is lett volna szabad megtörténnie, de mivel már megtörtént, attól tartok, hogy most már életem hátralévő részében szeretni foglak, és szükségem lesz rád.

– Akkor neked tényleg komoly gonddal kell szembenézned – felelte a lány viccelődve. Most vette csak észre, hogy a férfi úgy fogja a kezét, mintha soha többé nem akarná elengedni. – Jól van, Maguire, szeretném kijelenteni, hogy nincs szükségem sem tanítóra, sem mentorra, sem olyasvalakire, aki megóv attól, hogy bajba keveredjek. Elismerem, egykor másképp volt, de az már a múlté.

– Tény, hogy valóban sokkal öntudatosabbnak és erősebbnek látszol – bólogatott a férfi.

– Nem volt könnyű eljutnom idáig. Először rá kellett jönnöm, mit is akarok valójában, és mi fontos a számomra. Utána már semmitől sem riadtam vissza, hogy elérjem a céljaimat. A szerelemről beszélek, Maguire. Ez minden, amit kívánok tőled. Se többet, se kevesebbet.

Maguire átölelte, magához húzta, Carolina pedig szorosan hozzásimult.

Csodálatos érzés volt. Ekkor Maguire gyengéden és szerelmesen megcsókolta. A férfi ölelése semmihez sem volt hasonítható.

Amikor elengedték egymást, hogy végre levegőt vegyenek, Maguire azt javasolta:

– Házasodjunk össze, amilyen gyorsan csak lehet!

– Egyetértek. Hála az égnek, van elég pénzed, és bánni is tudsz vele, így én az enyémet olyasmire fordíthatom, amivel másoknak segítek.

– Gondoltam, hogy valami ilyesmit fogsz csinálni – felelte a férfi nevetve, majd ismét megcsókolta, ezúttal sokkal szenvedélyesebben és követelőbben.

Aztán kéz a kézben végigmentek a kutyával a folyosón, és kiléptek a szabadba.